



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 371 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Το Μνημόνιο 3 πέρασε, η κρίση χειροτερεύει

Πολιτικό πτώμα η συγκυβέρνηση

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να εντείνουμε την πάλη μας για να τσακίσουμε την ετοιμόρροπη τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού.

Αυτό θα είναι το πρώτο βήμα για να αποφύγουμε τα πολύ χειρότερα από την πλήρη ή ελεγχόμενη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού που φαίνεται να διαγράφεται στον ορίζοντα ως πολύ σοβαρή πιθανότητα.

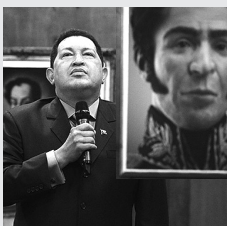
Συνεχίζουμε μέχρι τη νίκη



Απεργία 6-7/11
Νέος γύρος του κοινωνικού πολέμου
σελ. 4



Προϋπολογισμός
Νέα οργανωμένη επίθεση στην κοινωνία
σελ. 10



Βενεζουέλα
Η Μπολιβαριανή Επανάσταση συνεχίζεται
σελ. 14



Οκτώβρης 1917
Η Οκτωβριανή Επανάσταση, σημαία των εργατών
σελ. 15

Με το Νόμπελ Ειρήνης βράβευσαν την... Ευρωπαϊκή Ένωση!

Δεν είναι η πρώτη φορά που το βραβείο Νόμπελ απονέμεται σε ανθρώπους ή οργανισμούς που καμία σχέση με την προώθηση της ειρήνης δεν έχουν. Ανάμεσα σε μετριοπαθείς (συνήθως) υπερασπιστές των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των δημοκρατικών ελευθεριών», διεθνείς οργανισμούς όπως η UNICEF και η Διεθνής Αμνηστία (που κινούνται πάντα μέσα στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής τάξης πραγμάτων), προσωπικότητες που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τη δυτική προπαγάνδα την περίοδο του ψυχρού πολέμου (όπως ο Λεχ Βαλέσα ή ο Γκορμπατσόφ), φιγουράρουν ονόματα ανθρώπων που τα χέρια τους είναι βαμμένα με το αίμα εκατομμυρίων ανθρώπων.

Έτσι, το Νόμπελ Ειρήνης έχουν λάβει ανάμεσα σε άλλους: ο Χένρι Κίσιγκερ, εμπνευστής και καθοδηγητής μιας σειράς επεμβάσεων και πολέμων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, αιμοσταγών δικτατοριών, παραστρατιωτικών και δολοφονικών οργανώσεων. Ο Μάρτι Αχτισάρι, καθοδηγητής του διαμελισμού της Σερβίας και της ανεξαρτητοποίησης του Κοσόβου. Ο Μπαράκ Ομπάμα, όταν εκλέχθη-

κε πρόεδρος της μεγαλύτερης στρατιωτικής μηχανής του κόσμου την εποχή που οι ΗΠΑ διεξήγαγαν δύο πολέμους σε Αφγανιστάν και Ιράκ.

Απονέμοντας το Νόμπελ Ειρήνης στην Ε.Ε., ειδικά σήμερα, το αμαρτωλό βραβείο έσπασε ξανά κάθε όριο ανυποληψίας. Σήμερα που η Ε.Ε. εξαθλιώνει τους λαούς στα κράτη-μέλη επιβάλλοντας προγράμματα βάρβαρης λιτότητας, διαλύοντας τις κοινωνικές κατακτήσεις, καταργώντας τα εργασιακά δικαιώματα. Σήμερα που η Ε.Ε. χάνει τη νομιμοποίησή της στα μάτια των ευρωπαϊκών λαών και εργαζομένων, που η οικοδόμησή της ταυτίζεται ολοένα και περισσότερο με την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων, τη βίαιη καταστολή, την άνοδο του αστυνομικού κράτους, του ρατσισμού και του φασισμού.

Τόσο η πολιτική σκοπιμότητα στήριξης της Ε.Ε. από την Επιτροπή Νόμπελ, όσο και η απέλπιδα προσπάθεια να ξανανοίξει στο εσωτερικό της Νορβηγίας η συζήτηση για ένα ξανά της χώρας στην Ε.Ε. βγάζουν μάτι. Ακόμα και το Νορβηγικό Συμβούλιο Ειρήνης σε ανακοίνωσή του

ζητάει την παραίτηση του προέδρου της Επιτροπής Νόμπελ: «Η απονομή του Νόμπελ Ειρήνης 2012 στην Ε.Ε. καταδεικνύει ότι η Επιτροπή κάθε άλλο παρά πολιτικά αμερόληπτη είναι: τα τελευταία χρόνια η Ε.Ε., με την πολιτική που ακολουθεί, αποδεδειγμένα αντιπροσωπεύει το αντίθετο της ειρήνης. Στην Ε.Ε. υπάρχει σοβαρό δημοκρατικό έλλειμμα, με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων να αυξάνουν την κοινωνική ανισότητα».

Μια μέρα μετά την απόφαση της απονομής του βραβείου στην Ε.Ε. η Ευρωπαϊκή Επιτροπή απαγόρευσε τη δορυφορική αναμετάδοση του τηλεοπτικού σήματος όλων των ιρανικών τηλεοπτικών σταθμών στην Ευρώπη με τη δικαιολογία πως «στο Ιράν παραβιάζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα». Την ίδια στιγμή η Ε.Ε. διατηρεί άριστες σχέσεις με το κράτος του Ισραήλ, «ξεχνώντας» προκλητικά το γεγονός ότι το κράτος αυτό παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, διατηρώντας μια παράνομη κατοχή και στερώντας έναν ολόκληρο λαό από τα κοινωνικά, πολιτικά και δημοκρατικά του δικαιώματα.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

(Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2012)

Τους επόμενους δύο μήνες πραγματοποιείται η οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Στόχος η συγκέντρωση 15.000 ευρώ για την οικονομική ενίσχυση της οργάνωσής μας, για την πιο αποτελεσματική παρέμβαση και δράση της τον ερχόμενο χρόνο. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την ατλαντευτή πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστα-

τικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφαλαίου και την εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.



Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού. Γι' αυτό η οποία συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση *Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψην του Σωφρόνη Παπαδόπουλου*, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο *ergatikipali@okde.gr* ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.



Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10



Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση *Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα*.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
 γραφεία: *Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα*, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μόλις 153 βουλευτές ψήφισαν το τρίτο βάρβαρο Μνημόνιο ύψους 18 δις ευρώ για την περίοδο 2013-16. Ασφαλώς έως τότε θα ξεπεράσει ίσως και τα 25 δις ευρώ, αν κυβερνά ακόμη η χούντα της συγκυβέρνησης! Ακόμη χειρότερα, πριν από μια βδομάδα και με μόλις 148 ψήφους πέρασαν οι αποκρατικοποιήσεις, δηλ. το ξεπούλημα όλης της δημόσιας περιουσίας. Τα τρία κόμματα της συγκυβέρνησης, που με τυμπανοκρουσίες ξεκίνησαν με 179 βουλευτές, ουδείς γνωρίζει με πόσους έχουν απομείνει. Αυτή η κυβέρνηση, που ξεπέρασε σε αθλιότητα και τις προηγούμενες κυβερνήσεις Παπανδρέου και Παπαδήμου, βρίσκεται πια υπό κατάρρευση, ο **πολιτικός χρόνος της τελείωσε** και σύντομα θα τερματίσει και ο άθλιος βίος της.

Και οι τρεις συνεταίροι της συμφοράς εξαπάτησαν τον λαό προεκλογικά, διακηρύσσοντας άλλα και εφαρμόζοντας ακριβώς τα αντίθετα στην πράξη! Η όποια εφαρμογή της πολιτικής τους, και κυρίως των μνημονιακών πολιτικών, γίνεται με χυδαίους ή και φασιστικούς εκβιασμούς, αλλά και με διарκή πολιτικά πραξικοπήματα: Εκατοντάδες σελίδες αντεργατικών μέτρων ψηφίζονται από τους βουλευτές, χωρίς καν να τις έχουν διαβάσει, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος και σ' ένα μόνο άρθρο! Αυτοί οι απατεώνες και εγκληματίες δεν έχουν καμιά νομιμότητα να κυβερνούν, είναι έκνομοι και πρέπει να φύγουν άμεσα.

Η δόση των τοξικομανών

Μόλις ψηφίστηκαν τα μέτρα, άρχισε να τρίβει τα χέρια της η «συμμορία του Ευρώ». Άλλωστε τόσους εκβιασμούς σκαφρίστηκαν για να εξασφαλίσουν την δόση των 31,5 δις -ορισμένοι μιλούσαν πάντοτε για περισσότερα! Πρώτος ο Σαμαράς και από κοντά οι κομπάρσοι του Κουβέλη και της «αριστεράς της ευθύνης» και βέβαια ο πολύς Βενιζέλος, αραδιάσαν βουνά από ασύστολα ψέματα για τη βέβαιη «σωτηρία της χώρας», μια από τις πολλές που έχουμε ζήσει.

Οι δόσεις δεν οδηγούν στη σωτηρία της χώρας, αντίθετα οδηγούν την οικονομία, την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας στην ολοκληρωτική καταστροφή. Όλες οι δόσεις που πήραμε μέχρι σήμερα έφεραν αύξηση του χρέους, μεγαλύτερη ύφεση της οικονομίας και διάλυση της κοινωνίας. Θησαύρισαν μια χούφτα τραπεζί-

Καταρρέει η τρόικα σε Εσωτερικό και Εξωτερικό

τες, τοκογλύφους, κερδοσκόπους και έδωσαν ζωή στην αργόσχολη και κρατικοδίαιτη οικονομικοπολιτική ελίτ και τους δοσίλογους που κυβερνούν τα τελευταία χρόνια.

Από τα 31,5 δις ευρώ που περιμένουν ανυπόμονα –και φαίνεται ότι θα περιμένουν πολύ ακόμη!- περίπου τα 30 δις θα πάνε για ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών («...για να μην χρεοκοπήσουν οι τράπεζές μας...», φωνάζει η συγκυβέρνηση) και σε πληρωμή τοκοχρεολυσίων, και μόνο ό,τι περισσέψει θα πάει στα ταμεία του κράτους για την σωτηρία μας! Την ίδια στιγμή με το Μνημόνιο 3, 10 δις ευρώ θα αρπάξει η τρόικα εσωτερικού μόνο μέσα στο 2013 για να τα δώσει στην τρόικα εξωτερικού. Είναι τεράστιο ψέμα ότι η δόση είναι απαραίτητη για να πληρωθούν μισθοί και συντάξεις, όπως αποδεικνύεται από τα ίδια τους τα κείμενα: Στον Προϋπολογισμό του 2013 αναφέρεται ότι 17,5 δις ευρώ θα δοθούν για μισθούς και συντάξεις και 67,2 δις για τοκοχρεολύσια!

Η δόση αργεί

Η «συμμορία του ευρώ» περίμενε να πάρει τη δόση αμέσως μετά την ψήφιση των μέτρων. Δυστυχώς γι' αυτήν πληροφορήθηκε ότι θα πρέπει να περιμένει, ποιος ξέρει για πόσο καιρό: Άλλοι λένε έως τα τέλη Νοέμβρη, άλλοι τα τέλη Δεκέμβρη, άλλοι στις αρχές του 2013! Στο άκουσμα περί καθυστέρησης έπαθαν νευρικό κλονισμό: βρίζουν τον Σόιμπλε, ο Βενιζέλος άρχισε τους λεονταρισμούς και ζητάει «σκληρές διαπραγματεύσεις», ο Σαμαράς παίρνει το τρένο για τις Βρυξέλες για να τους τα πει κατάμουτρα, και μόνο η ΔΗΜΑΡ στέκει σταθερή και ακλόνητη στον «ευρωπαϊκό προανατολισμό της χώρας».

Αγανακτεί η χούντα της συγκυβέρνησης για τους εταίρους, γιατί ενώ αυτή έδωσε τα πάντα και παραπάνω απ' ότι της ζητήσαν, δεν της καταθέτουν άμεσα τη δόση. Όμως το πράγμα δεν πάει έτσι, λένε οι μα-

φιόζοι της ΕΕ. «Πρέπει να δώσετε κι άλλα, γιατί το χρέος σας δεν είναι βιώσιμο» λένε -χωρίς να εξηγούν γιατί αυτό το ανακάλυψαν τώρα-, «και θα δούμε αν και πώς θα πάρετε τη δόση».

Σύμφωνα και με έγγραφο του γερμανικού Υπουργείου Οικονομικών, φαίνεται ότι η ΕΕ ζητά ειδικό λογαριασμό «για να διασφαλιστεί ότι οι πόροι του προγράμματος χρησιμοποιούνται μόνο για την εξυπηρέτηση του χρέους». Θέλουν ακόμη ποσοστό του ΦΠΑ να μεταφέρεται κάθε μήνα στον καταπιστευματικό λογαριασμό, ως συνεισφορά της Ελλάδας στην εξυπηρέτηση του χρέους. Δηλαδή, όχι μόνο δεν θα πηγαίνει ούτε ένα ευρώ από τα δάνεια σε μισθούς και συντάξεις, αλλά θα παίρνουν και από τα κρατικά έσοδα. Τίποτε δεν αφήνουν χωρίς να το προνοήσουν: «Εάν προκύψουν περαιτέρω τρύπες στον προϋπολογισμό κατά τη διάρκεια του προγράμματος, η Ελλάδα θα καλύπτει τα κενά αυτά με δικά της μέσα». Και αφού απαγορεύουν στην Ελλάδα να δανειστεί από άλλη χώρα (πχ. Κίνα ή Ρωσία), την υποχρεώνουν σε «χρησιμοποίηση τεχνικής βοήθειας από το εξωτερικό», προσδιορίζοντας μάλιστα και τους τομείς όπου θα εγκατασταθούν υποχρεωτικά οι ξένοι: συλλογή φόρων, μείωση διαφθοράς, στατιστική, αναπτυξιακές επενδυτικές στρατηγικές, χρησιμοποίηση διαρθρωτικών πόρων, διαδικασίες ιδιωτικοποιήσεων. Τέλος, ζητούν «να προσδιοριστούν οι θέσεις - κλειδιά εντός της ελληνικής δημόσιας διοίκησης για την δέουσα εκτέλεση και έλεγχο του προγράμματος προσαρμογής» και «να στρατολογηθούν και να σταλούν ευρωπαίοι ειδικοί ή έλληνες δημόσιοι υπάλληλοι στους οποίους θα δοθεί το ίδιο στάτους με τους ευρωπαίους ειδικούς, προκειμένου να περιοριστεί η εξάρτησή τους από την (ελληνική) πολιτική εξουσία για να τοποθετηθούν στις θέσεις κλειδιά... να αντικαταστήσουν έλληνες αξιωματούχους!» Πρόκειται για ένα πραγματικό **προτεκτοράτο**.

Έντονη διαφωνία έχει προκύψει ανάμεσα στο ΔΝΤ (κυρίως ΗΠΑ) και την Ευρωζώνη (κυρίως Γερμανία) για το ελληνικό χρέος. Οι πρώτοι λένε ότι δεν είναι βιώσιμο και επομένως δεν μπορούν να συνεχίσουν την «χρηματοδότηση» (και για καταστατικούς λόγους) και πιέζουν τους Ευρωπαίους να προχωρήσουν σε νέο «κούρεμα», αυτή τη φορά του λεγόμενου επίσημου/κρατικού χρέους (δηλαδή του χρέους που κατέχουν η ΕΚΤ και τράπεζες των χωρών-δανειστών). Οι ευρωπαίοι, και κυρίως η Γερμανία, το αρνούνται αυτό, με αποτέλεσμα να μπλοκάρει μέχρι στιγμής η δόση των 31,5 δις ευρώ, χωρίς να αποκλείεται το μπλοκάρισμα συνολικά της χρηματοδότησης του ελληνικού καπιταλισμού ή να έχει γίνει πια εξαιρετικά επώδυνη και ασύμφορη η συνέχισή της ακόμη και για υποχείρια ανθρωπάκια, τύπου Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη.

Ωστόσο, η διαφωνία για το ελληνικό χρέος είναι μέρος ενός μεγαλύτερου προβλήματος, που είναι η διαχείριση του **συνολικού χρέους του παγκόσμιου καπιταλισμού**, και ιδιαίτερα των αναπτυσσόμενων καπιταλιστικών χωρών, πρώτα των ΗΠΑ και της Ευρωζώνης. Η πρόσφατη Σύνοδος των υπουργών Οικονομικών των G20 στο Μεξικό, μετά από πίεση των αναδυόμενων χωρών, κάλεσε την ΕΕ και τις ΗΠΑ να περιορίσουν τα χρέη και τα ελλείμματά τους. Για την διαχείριση του παγκόσμιου χρέους ερίζουν οι πάντες με τους πάντες, καθώς τα βουνά από χρέη και ελλείμματα που έχει δημιουργήσει το καπιταλιστικό σύστημα στην κρίση και την παρακμή του δεν είναι διαχειρίσιμα. Είναι πιθανόν να προκαλεστούν και «ατυχήματα», ένα από τα οποία μπορεί να είναι ο ελληνικός καπιταλισμός, σήμερα ο πιο αδύνατος κρίκος. Ειδικά για την Ευρωζώνη και την Γερμανία, που έχει να αντιμετωπίσει την χρεοκοπία της Ισπανίας, της Ιταλίας και ακολουθούν κι άλλοι, το δίλλημα είναι μεγάλο, οι δυνατότητες μικρές, οι διαφωνίες και διαιρέσεις των κυρίαρχων δυνάμεων τεράστιες και λίγο ως πολύ ασυμβίβαστες. Ίσως σ' αυτές τις διαφωνίες, αλλά και στην πολιτική αστάθεια και στην παραπαίουσα κυβέρνηση του Σαμαρά (πιθανόν η τελευταία κυβέρνηση, σε τόσο μεγάλο βαθμό υποχείρια των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων), να οφείλεται η ξαφνική ανακάλυψη του ΔΝΤ, του Ομπάμα αλλά και ευρωπαίων ότι το χρέος του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι βιώσιμο.



Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Την δραματική μείωση του εισοδήματος των **εκπαιδευτικών** επιβεβαιώνουν στοιχεία της Κομισιόν, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα των Εκπαιδευτικών. Πετοσκομμένα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, μειώσεις μισθών κατά 30% λόγω των απανωτών μέτρων λιτότητας, φέρνουν την Ελλάδα πρώτη στις περικοπές μισθών εκπαιδευτικών. Οι «μνημονιακές» δημοσιονομικές πολιτικές έπληξαν περισσότερο τους εκπαιδευτικούς σε Ελλάδα (30%), Ιρλανδία (18%), Πορτογαλία (7,5%) και Ισπανία (7%). Με όρους αγοραστικής δύναμης, μεταξύ των χωρών της Ευρωζώνης, οι έλληνες εκπαιδευτικοί έχουν το τρίτο χειρότερο επίπεδο μετά τους εσθονούς και σλοβάκους συναδέλφους τους. Η Ελλάδα είναι τέταρτη πανευρωπαϊκά στη μείωση των δαπανών για την εκπαίδευση, που φθάνει το 20%. Προηγούνται η Λετονία με 55%, ακολουθεί η Ρουμανία με 50% και τρίτη η Ουγγαρία με 27% - όλες χώρες όπου επενέβη το ΔΝΤ.

Η κρίση, η αύξηση της ανεργίας, η διευρυνόμενη κοινωνική ανισότητα, που γίνεται οξύτερη γιατί περιορίζονται ή καταργούνται οι όποιες «κοινωνικές πολιτικές», έχουν συντελέσει στη δημιουργία μιας **χαμένης γενιάς**, των λεγόμενων NEEETs (από τα αρχικά του Not in Education, Employment or Training). Δηλαδή νέων 15 έως 29 ετών που είναι εκτός απασχόλησης, εκπαίδευσης και επαγγελματικής επιμόρφωσης. Το φαινόμενο αυτό, σε συνδυασμό με την όξυνση της οικονομικής κρίσης, θα οδηγήσει ακόμα περισσότερους νέους στο περιθώριο, αφού η πρόσβασή τους σε κοινωνικά αγαθά γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Το 2008, στην Ευρώπη, το ποσοστό των νέων στις ηλικίες 15-24 ετών που ήταν αποκλεισμένοι από την εκπαίδευση και την απασχόληση ήταν 11% και στις ηλικίες 25-29 ετών 17%. Το 2011, στις ηλικίες 15-24 ετών ανέβηκε στο 13% (7,5 εκ.) και στις ηλικίες 25-29 ετών στο 20% (6,5 εκ.).

Δεκατρία εκατομμύρια άνθρωποι στη Γερμανία είναι φτωχοί ή αντιμετωπίζουν σοβαρό κίνδυνο να ολισθήσουν στη φτώχεια, παρά το ότι μέχρι τώρα η ύφεση δεν έχει αγγίξει, σε μεγάλο βαθμό, την χώρα τους. Το 15,8% των Γερμανών ζει με χαμηλούς μισθούς που σημαίνει ότι νοικιάζει φθηνά διαμερίσματα και επιβιώνει με στοιχειώδη τρόφιμα. Τα στοιχεία βασίζονται σε έρευνα που πραγματοποιήθηκε για τα εισοδήματα των πολιτών το 2010 και δόθηκε στη δημοσιότητα με την ευκαιρία της Διεθνούς Ημέρας για την Εξάλειψη της Φτώχειας. Η φτώχεια αυξάνεται και στην Ιταλία και πλήττει και νέα κοινωνικά στρώματα, κυρίως συνταξιούχους και γυναίκες. Οι μετανάστες εξακολουθούν να αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος των φτωχών, ωστόσο το ποσοστό των ντόπιων ιταλών φτωχών -επί του συνόλου των φτωχών- από 23,1% το 2009, έφθασε το 28,9% το 2011 και το 33,3% κατά τους πρώτους έξι μήνες του 2012.

48ωρη απεργία 6-7 Νοέμβρη

Νέος γύρος του κοινωνικού πολέμου



Οι Γενικές Απεργίες στις 26/9 και 18/10 έδειξαν ότι εργαζόμενοι και νεολαία διατηρούν σταθερό το μέτωπο της πάλης ενάντια στη χούντα συγκυβέρνησης-Τρόικας. Αν και η συμμετοχή σ' αυτές δεν ήταν μια «έκρηξη» της αγανάκτησης και οργής των μαζών, φάνηκε ότι ανοίγει ένας νέος κύκλος αγώνων, που μπορεί να χαρακτηριστεί από μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και διάρκεια.

Στις 18/10, ήταν μεγάλη η συμμετοχή των εργαζομένων στην Αθήνα και ιδιαίτερα από τους δήμους, την υγεία και την εκπαίδευση. Χαρακτηριστική επίσης η συμμετοχή κόσμου, νέων (ανάμεσά τους πολλοί άνεργοι) και μεγαλύτερων σε ηλικία, που φαίνεται πως τώρα αρχίζουν να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις. Στην κορύφωσή του, το συλλαλητήριο έφτασε τις 150.000. Κυριάρχησαν τα πολιτικά συνθήματα ενάντια στη συγκυβέρνηση, την Τρόικα και το Μνημόνιο 3. Πάντως ήταν καθαρό ότι δεν υπήρχε διάθεση ή προετοιμασία για μαζική σύγκρουση.

Επεισόδια ξέσπασαν όταν τα ΜΑΤ προσπάθησαν να κόψουν τη διαδήλωση στα δύο, επιτιθέμενα με κρότου λάμψης και δακρυγόνα. Έγιναν 103 προσαγωγές, 7 από τις οποίες μετατράπηκαν σε συλλήψεις, με κατηγορίες για κακουργήματα σύμφωνα με τον «κουκουλονόμο». Η επίθεση των ΜΑΤ είχε σαν αποτέλεσμα ένας 67χρονος άνεργος ναυτεργάτης, που διαδήλωνε με το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, ο Ξ. Λουγάρης, να πέσει νεκρός από τα χημικά. Το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ για ακόμα μια φορά έριξε τις ευθύνες σε «αναρχοασφάλτες», με τον απύθμενο κυνισμό της ηγεσίας του να μην θέλει να έρθει σε αντιπαράθεση με τους κρατικούς μηχανισμούς ακόμα κι όταν μετράει νεκρούς.

Μεγάλη η απεργιακή διαδήλωση και στη Θεσσαλονίκη, που κατέληξε στο Υπ. Μακεδονίας-Θράκης, με τους συγκεντρωμένους να φτάνουν τις 20.000, σε μαζικά μπλοκ των εργαζόμενων στους δήμους και υπό ιδιωτικοποίηση εταιρίες (ΕΥΑΘ, ΟΛΘ), των εργαλαβικών στην καθαριότητα του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου, εκπαιδευτικών και φοιτητών. Στην κέφαλη της πορείας βρίσκονταν ασθενοφόρα του ΕΚΑΒ με εργαζόμενους στην υγεία, που στο τέλος της πορείας περικύκλωσαν το υπουργείο και πέταξαν σκουπίδια μέσα σ' αυτό.

Μεγάλη ήταν η συμμετοχή και σε άλλες πόλεις, κυρίως σε Ηράκλειο (όπου έγιναν και καταλήψεις δημοσίων κτηρίων) και Πάτρα, ενώ αρκετά δυναμικές ήταν οι κινητοποιήσεις και σε Λάρισα-Βόλο-Πάτρα.

Επόμενος σταθμός ήταν η 48ωρη Γενική Απεργία στις 6-7 Νοέμβρη. Η απεργιακή συγκέντρωση στην Αθήνα στις 6/11 ήταν μάλλον μικρή ή πάντως στα ίδια επίπεδα με τις προηγούμενες. Πιθανόν έπαιξε ρόλο το καθολικό «χειρόφρενο» στα μέσα μαζικής μεταφοράς, αν και είναι απόλυτα κατανοητή και δικαιολογημένη η διάθεση των εργαζόμενων σ' αυτά να μην δουλέψουν καθόλου, δίνοντας στην απεργία έναν πιο «απόλυτο» χαρακτήρα, πράγμα αναγκαίο όσο η σύγκρουση με συγκυβέρνηση, Τρόικα και Μνημόνιο 3 κορυφώνεται.

Η απογευματινή συγκέντρωση στις 7/11 ήταν όμως πολύ μεγάλη, πλησίασε τις 300.000 κόσμοι, θυμίζοντας τις εκρηκτικές μέρες των Ιουνιανών, της 48ωρης απεργίας του Οκτώβρη του 2011 και των συγκρουσιακών γεγονότων της 12^{ης} Φλεβάρη του 2012. Ο κόσμος έδειξε μεγάλη αντοχή και πείσμα απέναντι στην καταστολή (παρά και τον άσχημο καιρό από κάποια ώρα και μετά), αν και όχι κάποια ιδιαίτερα μαζική διάθεση ενεργητικής αυτοάμυνας. Οι δυνάμεις καταστολής, με την χρήση χημικών αλλά και της υδροφόρας αύρας, σταδιακά «εκκαθάρισαν» την πλατεία Συντάγματος.

Ορισμένα συμπεράσματα

Κάποια από τα πολιτικά χαρακτηριστικά και συμπεράσματα της περιόδου που διανύουμε, διαγράφηκαν με αρκετή σαφήνεια αυτές τις μέρες και είναι χρήσιμο να τα καταγράψουμε: (α) Πάρα τις πολλές επιφανειακές ή και ηττοπαθείς απόψεις για «κάμψη» του κινήματος, η αντίθεση σε συγκυβέρνηση, Τρόικα και νέα μέτρα συνεχίζει να εκδηλώνεται μαζικά και μαχητικά, δίνοντας τη δυνατότητα για μια αντεπίθεση του κινήματος. (β) Η ιδέα μιας Απεργίας Διάρκειας κερδίζει έδαφος, όπως δείχνει η υιοθέτηση αυτού του συνθήματος από ένα αυξανόμενο κομμάτι του συνδικαλιστικού κινήματος, ακόμα και του «επίσημου», αλλά και οι πιο παρατεταμένες απεργίες σε δήμους και συγκοινωνίες. (γ) Η ηγεσία της ΓΣΕΕ και ιδιαίτερα στις κορυφές της δεν μπορεί και δεν θέλει να οργανώσει αυτή τη δυναμική, αντίθετα προσπαθεί να την φρενάρι. (δ) Το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, πάντα υπό τον ανυπόφορο θόρυβο «ταξικών» κραυγών, ουσιαστικά βοηθάει την ηγεσία της ΓΣΕΕ. Είναι χαρακτηριστικό ότι ψήφισε μαζί με την ΠΑΣΚΕ στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ ενάντια στην πρόταση των εκλεγμένων μελών των Παραεμβάσεων για απεργία διάρκειας. Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε σε άλλες ομοσπονδίες (π.χ. στην εκπαίδευση). (ε) Ο ΣΥΡΙΖΑ περισσότερο ισορροπεί εν μέσω διαφόρων προτάσεων παρά παλεύει γι' αυτή την κατεύθυνση. Η συνδικαλιστική του παράταξη (Αυτόνομη Παρέμβαση) εμφανίζει κάποιες προτάσεις πιο αγωνιστικές από την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, αλλά είναι ένα ερωτηματικό τι απ' αυτά παλεύεται μέσα στους εργαζόμενους. Στις συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια, τα μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ, αν και εμφανώς ενισχυμένα (αναμενόμενο μετά την εκλογική του εκτόξευση), δεν φαίνεται να έχουν την παραμικρή διάθεση να οργανώσουν την αντίσταση του κόσμου στον δρόμο μ' έναν πιο αποφασιστικό τρόπο. Τελικά, αυτή η μάζα γίνεται ένα «μαζιλάρι» της κοινοβουλευτικής δράσης του ΣΥΡΙΖΑ και της «υπεύθυνης» στρατηγικής της ηγεσίας του να πέσει η κυβέρνηση σαν «ώριμο φρούτο» στα χέρια της. (στ) Παραμένει η αδυναμία να συγκροτηθεί ένα εναλλακτικό «κέντρο», έστω και υποτυπώδες, που θα συντονιστεί και θα πάει παρακάτω τις αγωνιστικές διαθέσεις των μαζών, ιδιαίτερα στην κατεύθυνση της Απεργίας Διάρκειας. Στην άκρα αριστερά, παρά τις γνωστές φωνές και μεγαλοστομίες για «ανεξάρτητο αγώνα» και «καταγγελία της ΓΣΕΕ», οι δυνάμεις και κινήσεις της παραμένουν μάλλον στα γνωστά επίπεδα των προηγούμενων χρόνων, είτε δεν επαρκούν είτε είναι σπασμωδικές και με τους γνωστούς παραλυτικούς ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της. Οι ηγεσίες των ομοσπονδιών, σωματείων κ.λπ. από το «επίσημο» συνδικαλιστικό κίνημα, που έχουν υιοθετήσει τουλάχιστον στα λόγια την προοπτική του αγώνα ή της απεργίας διάρκειας, δεν φαίνεται (εκτός ίσως μεμονωμένων περιπτώσεων) να θέλουν να πάρουν κάποια ενοποιητική πρωτοβουλία σ' αυτή την κατεύθυνση.

Τι να κάνουμε

Μ' αυτές τις δυνατότητες και αδυναμίες πρέπει ν' αναμετρηθεί το κίνημα το αμέσως επόμενο διάστημα. Οι ευκαιρίες δεν θα λείψουν, αλλά χρειάζεται μια σωστή πολιτική. Που να συνδυάζει την προσπάθεια να ριζώσουμε στους εργαζόμενους και στους αγώνες τους «όπως αυτά είναι» – δηλαδή όπως διεξάγονται μέσα από τις ομοσπονδίες και τα σωματεία, χωρίς άσφαιρες κραυγές ενάντια στην «ξεπουλημένη ΓΣΕΕ» αλλά διατηρώντας την ουσία της αντιπαράθεσης με την γραφειοκρατία. Προσπαθώντας δηλαδή να βαθύνουμε, να γενικεύσουμε και να συγκεντρώσουμε τους αγώνες, σπρώχνοντας παράλληλα προς όλο και πιο ενοποιητικές μορφές, «κέντρα αγώνα», οργανωτικά και πολιτικά, που θα διευκολύνουν τον συντονισμό αλλά και την όσο το δυνατό πιο μεγάλη και πιο ενεργητική συμμετοχή των μαζών. Η εμπειρία του κινήματος των πλατειών μπορεί να φανεί χρήσιμη σ' αυτό. Αυτή θα είναι η πιο ουσιαστική συμβολή στη μετατροπή των σημερινών αγώνων σε μια γενικευμένη εξέγερση, που «πλανάται στον αέρα» και πρέπει να τη βοηθήσουμε να ενσάρκωθεί στην πραγματικότητα.

■ Σταύρος Σκεύος



επίκαιρα...

Πόλεμο στον πόλεμο των μεταλλείων χρυσού!

Σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία ξέσπασαν στις 21/10 στις Σκουριές Χαλκιδικής, όπου επί 3 μήνες οι κάτοικοι αντιστέκονται στην εξόρυξη χρυσού, που ισοδυναμεί με περιβαλλοντική καταστροφή και είναι ένα οικονομικό σκάνδαλο.

Η εταιρία «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ Α.Ε.» αγόρασε τις εγκαταστάσεις των Μεταλλείων Κασσάνδρας το 2003 από το ελληνικό Δημόσιο αντί 11 εκ. ευρώ, ενώ έχει απαλλαγεί από όλους τους φόρους και άλλες οικονομικές υποχρεώσεις και επιπλέον απέσπασε από την Κομισιόν κονδύλι ύψους 15,3 εκ. ευρώ. Δεν αρκέστηκε σ' αυτό και επέκτεινε τις δραστηριότητές της σε μια έκταση 314 χιλ. στρεμμάτων, στην πλειοψηφία τους δασικών εκτάσεων, εκ των οποίων 100 χιλ. είναι ενταγμένα στο δίκτυο προστατευόμενων περιοχών Natura 2000, με κεντρικό σημείο το όρος Κάκαβος, που υδροδοτεί μεγάλο μέρος των χωριών της περιοχής.

Στις 6/8 και 9/9, όταν εκατοντάδες κάτοικοι των χωριών Χοιρόδρομο και Ιερισός, κοντά στο δάσος των Σκουριών, προσπάθησαν να σταματήσουν τα έργα, η αστυνομία τους επιτέθηκε με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν και στα δύο χωριά και τουλάχιστον δέκα διαδηλωτές προσήχθησαν. Στη συνέχεια, γνωστοποιήθηκε το απαράδεκτο έγγραφο του υπουργείου Περιβάλλοντος προς το δασαρχείο Αρναίας, σύμφωνα με το οποίο θα πρέπει να υπογραφεί πρωτόκολλο εγκατάστασης και υλοτόμησης με την «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ Α.Ε.» για την υλοτόμηση δάσους στις Σκουριές. Η μαζική διαδήλωση που πραγματοποιήσαν οι κάτοικοι στις 21/10 από την Ιερισσό προς τις Σκουριές ως απάντηση στο Υπουργείο, χτυπήθηκε κι αυτή από τα ΜΑΤ που καταδίωξαν και ξυλοκόπησαν άγρια διαδηλωτές κάθε ηλικίας, πετώντας δακρυγόνα ακόμα και μέσα στα αυτοκίνητά τους, ενώ έγιναν και 21 προσαγωγές.

«Στρατιωτικός νόμος» στις παρελάσεις

Με μοναδικούς θεατές τα πρόσωπα της πολιτικής ελίτ και τους ενστολους που τους φιλούσαν, διεξήχθησαν οι παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου, τόσο η μαθητική όσο και η στρατιωτική. Στη Θεσσαλονίκη, επειδή οι παρελάσεις συνέπεσαν με τους εορτασμούς των 100 χρόνων από την έναρξη της στο ελληνικό κράτος, με πρωτοβουλία βουλευτών της ΝΔ συνοδεύτηκαν και από πομπώδεις εκδηλώσεις, τόσο άθλιες που ακόμα και ο δήμαρχος Γ. Μπουτάρης τις χαρακτήρισε «χουντικές» και «καρακίτσαριό». Η κοινωνία της Θεσσαλονίκης αδιαφόρησε πλήρως γι' αυτές τις γελοιότητες, που πλασάρει η κατοχική κυβέρνηση ως εκδηλώσεις «εθνικής ομοψυχίας». Έτσι κι αλλιώς, όσοι ήρθαν να δουν τα παιδιά τους στη μαθητική παρέλαση, δεν μπορούσαν καν να την πλησιάσουν, αποκλεισμένοι από αστυνομικές αλλά ακόμα και στρατιωτικές δυνάμεις με οπλισμό!

Συνεχίζοντας το παιχνίδι των εκβιασμών, η κυβέρνηση χρησιμοποίησε την επέτειο για να φέρει στις λαϊκές μάζες μνήμες από το παρελθόν. Στην Κέρκυρα, ένας αγωνιστής συνελήφθη και αντιμετωπίζει κατηγορίες επειδή είχε αναρτήσει φωτογραφία στην σελίδα του στο Facebook, όπου έδειχνε αστυνομικούς να καλύπτουν χρυσαυγίτες σε μικροσυγκρούσεις με αριστερές και αντιφασιστικές οργανώσεις κατά τη διάρκεια της παρέλασης.

Δίωξη Κ. Βαξεβάνη: Να σταματήσει το κυνήγι μαγισσών

Παραδειγματική και λυσσαλέα επίθεση εξαπέλυσε η κυβέρνηση των τρούικανών κατά του δημοσιογράφου Κώστα Βαξεβάνη, αφού δημοσίευσε στο περιοδικό του HotDog 2.059 ονόματα της περιφημής λίστας Λαγκάρντ, όπου περιλαμβάνονται ονόματα μεγαλοεπιχειρηματιών, τραπεζιτών, εφοπλιστών αλλά και δημοσιογράφων που διατηρούν καταθέσεις εκατομμυρίων στην τράπεζα HSBC στην Ελβετία. Τα δεδομένα αυτά υπήρχαν στο στικάκι που «έχασε» ο Βενιζέλος και στο CD που «έχασε» ο Παπακωνσταντίνου, ενώ μόλις διέρρευσε και αποκαλύφθηκαν προκάλεσαν τέτοιο σάλο, ώστε αμέσως επενέβη η Εισαγγελία Πλημμελειοδικών Αθηνών εκδίδοντας ένταλμα σύλληψης του Βαξεβάνη.

Ο Βαξεβάνης συνελήφθη στις 28/10 και πέρασε αυτόφωρο την επομένη, κατηγορούμενος για παραβίαση του νόμου περί προσωπικών δεδομένων. Η ΕΣΗΕΑ, τα κόμματα της αντιπολίτευσης και κοινωνικοί φορείς απαίτησαν την απελευθέρωσή του. Αυτή η σκανδαλώδης δίκη απασχόλησε ελληνικά και ξένα μέσα ενημέρωσης και προκάλεσε οργή και αγανάκτηση σ' όλη την κοινωνία. Έτσι, ήταν αναμενόμενο ν' αθωωθεί στο δικαστήριο, που έκρινε ότι «καλώς δημοσίευσε την λίστα, αφού το δημόσιο συμφέρον υπερτερεί των προσωπικών δεδομένων». Παραμένει όμως η χαρακτηριστική προσπάθεια επιβολής μαύρης λογοκρισίας από μέρους του σάπιου καθεστώτος, που μάλιστα εκδηλώθηκε τις ίδιες μέρες και με την κραυγαλέα απομάκρυνση παρουσιαστών από την πρωινή ζώνη της κρατικής τηλεόρασης, επειδή θεωρήθηκε ότι άσκησαν μια υποτυπώδη κριτική στον υπουργό δημόσιας τάξης Δένδια.

Γιάννενα

Κινητοποιήσεις των 5μηνιτών στους Δήμους...

Απλήρωτοι παραμένουν οι εργαζόμενοι, που έχουν προσληφθεί με συμβάσεις διάρκειας 5 μηνών μέσω των Προγραμμάτων Κοινωνικού Έργου στους δήμους του νομού Ιωαννίνων. Με διαδοχικές συνελύξεις, επίσκεψη εργασίας διάρκειας 15 ημερών και συνεχείς παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από την Περιφέρεια Ιωαννίνων και το Δημαρχείο, διεκδικούν τα δεδουλευμένα τους. Η επίσκεψη εργασίας, με μεγάλη συμμετοχή στους χώρους εργασίας, έληξε την Τετάρτη 17/10 ύστερα από την καταβολή χρωστούμενων αντίστοιχων σε περίπου ενάμιση μήνα εργασίας (Ιούλιο και Αύγουστο). Σε συνέλευσή τους την ίδια μέρα, οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις και να αναμένουν την στάση του υπουργείου σχετικά με την αποπληρωμή των υπόλοιπων χρωστούμενων σχεδόν δύομηνη.

Η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί να καλύψει τις εκκρεμότητες της απέναντι στους εργαζόμενους έως τις 10/11. Πιθανότατα πρόκειται για έναν ακόμη εμπαιγμό εις βάρος των εργαζόμενων, που έχουν συνηθίσει σε υποσχέσεις ημερομηνιών πληρωμής. Τα πράγματα δυσκολεύουν για τους εργαζόμενους, καθώς η σύμβαση λήγει στα μέσα Δεκεμβρίου και έπειτα θα βρίσκονται σε δεινή διαπραγματευτική θέση αφού θα είναι εκτός εργασίας. Αφού οι κινητοποιήσεις τους επέβαλαν την αποπληρωμή έστω και ενάμιση μισθού για τρεις μήνες εργασίας, οι εργαζόμενοι δεν έχουν καμία άλλη επιλογή παρά μόνο την συνέχιση των κινητοποιήσεων, έναν σκληρό αγώνα για τα αυτονόητα.

Οι 5μηνίτες εργαζόμενοι με αυτοπεποίθηση και πίστη στις δυνατότητες του αγώνα τους, πρέπει να συνεχίσουν να διεκδικούν δυναμικά με επίσκεψη εργασίας και συνεχή παρουσία και πίεση στους τοπικούς φορείς εξουσίας. Στηριζόμενοι στις αποφάσεις της συνέλευσής τους, αντίθετα σε κάθε μεμφιμοιρία και ηττοπάθεια που συνειδητά εκφράζεται και διαχέεται από κάποιες «δήθεν» αγωνιστικές φωνές. Χαρακτηριστικά, 5μηνίτες εργαζόμενοι που πρόσκεινται στο ΠΑΜΕ, προδίκαζαν την έκβαση του αγώνα ως χαμένη υπόθεση και εν μέσω των κλιμακούμενων κινητοποιήσεων καλούσαν τους εργαζόμενους να σταματήσουν την επίσκεψη και να επιστρέψουν στις δουλειές τους «με ψηλά το κεφάλι», μια έκκληση που απορρίφθηκε από το σύνολο των εργαζόμενων. Αυτό, μάλιστα, μόλις δύο μέρες πριν την καταβολή των μισθών των δύο μηνών.

Ραγδαία φυγή κεφαλαίων από την Ελλάδα

-> Εκτός από το ξεπούλημα της Δωδώνης, μια ακόμη από τις μεγαλύτερες γαλακτοβιομηχανίες, η ΦΑΓΕ, αποφάσισε να μεταφέρει την έδρα της στο Λουξεμβούργο. Συγκεκριμένα, στις 1/10 ολοκληρώθηκε η «αναδιάρθρωση», με την FAGE International SA, νεοσυσταθείσα εταιρεία με έδρα το Λουξεμβούργο, να είναι πλέον η μητρική εταιρεία για το σύνολο των δραστηριοτήτων του ομίλου. Τα εργοστάσια της ΦΑΓΕ, που απασχολούν περίπου 1.000 εργαζόμενους, θα παραμείνουν στην Ελλάδα, αλλά η έδρα της εταιρείας θα είναι στο Λουξεμβούργο, με στόχο την χαμηλότερη φορολόγηση και τους ευνοϊκότερους όρους χρηματοδότησης από ξένες τράπεζες.

-> Τον ίδιο δρόμο πήρε και η πολυεθνική Coca-Cola/3E. Η ελβετική Coca-Cola HBC ανακοίνωσε την υποβολή προαιρετικής δημόσιας πρότασης ανταλλαγής για την απόκτηση του συνόλου των κοινών ονομαστικών μετοχών της «Coca-Cola Ελληνική Εταιρεία Εμφιαλώσεως Α.Ε.», τις οποίες η Coca-Cola HBC AG δεν κατέχει άμεσα ή έμμεσα, έναντι νέων κοινών ονομαστικών μετοχών της Coca-Cola HBC AG. Σκοπός είναι η διευκόλυνση της εισαγωγής της Coca-Cola Hellenic στα χρηματιστήρια του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης μέσω μιας νέας ελβετικής εταιρείας συμμετοχών. Η απόφαση αυτή ήρθε σαν συνέχεια της προσπάθειας της διοίκησης της εταιρείας το Μάρτη του 2012 για κλείσιμο δύο παραγωγικών μονάδων στη Θεσσαλονίκη, που τελικά είχε ακυρωθεί λόγω της απεργίας διάρκειας όπου προχώρησαν οι εργαζόμενοι.

Τα παραδείγματα αυτά όμως δεν είναι τα μοναδικά. Τον δρόμο άνοιξε, ακριβώς έναν χρόνο πριν, μεγάλη αλυσίδα λιανικού εμπορίου που ειδικεύεται στα ηλεκτρονικά προϊόντα, η γερμανική Saturn, που είδε τον τζίρο της να συρρικνώνεται απότομα. Ακολούθησε η γαλλική Carrefour, που διατηρεί αλυσίδες σουπερμάρκετ, εταιρείες φαρμακευτικές/χημικών υλών όπως η Bayern, κολοσσοί διακίνησης υγρών καυσίμων όπως οι BP και Shell και τράπεζες

... και το ξεπούλημα της Δωδώνης

Ολοκληρώθηκε στις 2/11 το ξεπούλημα της γαλακτοβιομηχανίας της Δωδώνης, ενός από τα μεγαλύτερα κρατικά φιλέτα του προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων, και ανήκει πλέον στην κοινοπραξία του hedge fund Strategic Initiatives UK LLP και της Simos Food Group. Στην κοινοπραξία έχει περάσει και το 67,7% της ΑΤΕ, ενώ το υπόλοιπο 33,3% παραμένει στις αγροτικές ενώσεις. Μετά την ολοκλήρωση της μεταβίβασης, η νέα ιδιοκτησία επιχείρησε να εισέλθει στο υπό κατάληψη από τους κτηνοτρόφους εργοστάσιο με την βοήθεια της αστυνομίας. Έπειτα από συγκρούσεις κτηνοτρόφων και ΜΑΤ ακολούθησαν συλλήψεις εκπροσώπων αγροτικών συνεταιρισμών και μηνύσεις από την πλευρά της ιδιοκτησίας.

Ο διαγωνισμός για την ανάδειξη πλειοδότη αγοραστή ήταν μάλλον φάρσα. Τα «αφεντικά» αγροτικών ενώσεων τύπου Μπαλτογιάννη (πρόεδρος της Ένωσης Αγροτικών Συνεταιρισμών Ιωαννίνων) μαζί με τοπικούς παράγοντες -και όχι μόνο- κόπτονταν η επιχείρηση να περάσει από την μία στα χέρια της ΒΙΚΟΣ και από την άλλη της Simos Food Group. Η τελευταία, που συνιστά το 10% της κοινοπραξίας και ήταν τόσο καιρό διανομέας των προϊόντων της Δωδώνης, χρωστάει στη γαλακτοβιομηχανία περίπου 12 εκατομμύρια. Ωστόσο, παρά τις οφειλές της, η Simos Food Group έχει μερίδιο στην αγοραπωλησία της Δωδώνης, που μόνο το αποθεματικό της κυμαίνεται στα 40 εκατομμύρια!

Η κρατικοσυναιριστική Δωδώνη ήταν από τις πιο ισχυρές επιχειρήσεις του κλάδου. Στηρίζει περισσότερους από 7.000 παραγωγούς και απασχολεί περίπου 500 εργαζόμενους. Ρυθμίζει την τιμή των γαλακτοκομικών προϊόντων και την κατοχύρωση προϊόντων με εθνική ονομασία προέλευσης. Η ιδιωτικοποίηση της επιχείρησης θα σημαίνει την παύση αυτού του ρόλου της, την επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων (άμεσα μπαίνει το ζήτημα της ανανέωσης των εποχιακών συμβάσεων), την κατακόρυφη αύξηση των τιμών των γαλακτοκομικών προϊόντων, ενώ οι μικροπαραγωγοί θα πουλάνε το γάλα τους σε εξευτελιστικές τιμές.

Οι εργαζόμενοι στη Δωδώνη πρέπει να κινητοποιηθούν ενάντια στο νέο ιδιοκτησιακό καθεστώς, μαζί με τους κτηνοτρόφους που το τελευταίο διάστημα κατέλαβαν το εργοστάσιο, συμμετείχαν στις απεργίες, έκαναν συνεχείς παραστάσεις διαμαρτυρίας στους τοπικούς φορείς και διέδωσαν ευρέως το πρόβλημα. Ολόκληρη η κοινωνία πρέπει να υποστηρίξει τον αγώνα ενάντια στην νομιμοποίηση του ξεπούλημα της Δωδώνης, με αίτημα την εθνικοποίηση της επιχείρησης κάτω από εργατικό έλεγχο.

όπως η γαλλική Credit Agricole (είχε την Εμπορική). Κοινό χαρακτηριστικό είναι ότι πρόκειται για πολυεθνικές, που αφού θησαύρισαν μέσω της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων, διαβλέποντας την χρεοκοπία της ελληνικής οικονομίας τα μάζεψαν και έφυγαν (επιδιώκοντας ν' αντλήσουν αλλού υπερκέρδη ή τουλάχιστον να περιορίσουν την έκθεσή τους στο ασταθές περιβάλλον της ελληνικής οικονομίας), επιβεβαιώνοντας ότι η μόνη πατρίδα που γνωρίζει το κεφάλαιο είναι το κέρδος. Όλες αυτές οι επιχειρήσεις στο επόμενο διάστημα κινδυνεύουν να συρρικνωθούν ριζικά ή να βάλουν λουκέτο.

-> Την εικόνα συμπληρώνει η απειλή της χρεοκοπίας για τον μεγαλοκαπιταλιστή Μπάμπη Βωβό, του οποίου η κατασκευαστική εταιρεία βρίσκεται μπροστά στην οικονομική κατάρρευση. Στις 28/11 εκδικάζεται η αίτηση υπαγωγής στο άρθρο 99. Αφού πρώτα το κράτος έθρεψε «υγιείς επιχειρηματίες» σαν το Βωβό, με κάθε είδους φοροαπαλλαγές, κρατικές επιχορηγήσεις, αναθέσεις έργων κ.λπ. και τους επέτρεψε να χτίσουν αμύθητες περιουσίες, τώρα παρέχει και την προστασία που αναζητούν απέναντι στους πιστωτές τους.

Η μαζική φυγή κεφαλαίων αποτελεί έκδηλο σημάδι της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, της υποβάθμισης και περιθωριοποίησής του στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, του «επαρχιωτισμού» του. Στην εποχή της «παγκοσμιοποίησης», της πρωτοφανούς ιστορικά διεθνοποίησης του κεφαλαίου, ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο έχει χάσει το τρένο της σύνδεσής του με σημαντικές διεθνείς εξαγορές και συγχωνεύσεις, αλλά αποσιλώνεται και απ' αυτά τα κεφάλαια που είχε καταφέρει να προσελκύσει ή διατηρούσε ακόμα. Η δομική κρίση του επιδεινώθηκε από την πρόσδεση στο άρμα του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, προσλαμβάνοντας πλέον διαστάσεις κατάρρευσης όταν η Ε.Ε. βρέθηκε στο επίκεντρο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Από την δράση μας

CARREFOUR-MAPINOPOΥΛΟΣ-DIA

Απολογισμός εκλογών του Επιχειρησιακού Σωματείου

Την εβδομάδα 14-21 Οκτωβρίου διεξήχθησαν οι εκλογές του επιχειρησιακού σωματείου στα Carrefour-Μαρινόπουλος-Dia. Για πρώτη φορά κατέβηκαν δύο ξεχωριστά ψηφοδέλτια. Το πρώτο ήταν το «ενιαίο ψηφοδέλτιο», που πάντα κατέβαινε και πρόσκειται στο ΚΚΕ, και το δεύτερο αυτό της Αντεπίθεσης των Εργαζόμενων στο Εμπόριο, συνδικαλιστικής παράταξης της ΟΚΔΕ. Η Αντεπίθεση συμμετείχε μόνο στις εκλογές για το παράρτημα Αττικής και όχι πανελλαδικά.

Κάνοντας έναν απολογισμό, στις εκλογές υπήρξε σημαντική αύξηση των ψηφισάντων από τις προηγούμενες, περίπου τετρακόσιοι ψήφοι παραπάνω, από 1.100 στους 1.500. Είναι πάντως περίεργο ότι απ' αυτούς τους 1.500 ψήφους πανελλαδικά μόνο οι 500 ήταν από την Αθήνα, δηλαδή το 1/3, πράγμα το οποίο προκαλεί κάποιες σκέψεις δεδομένης της κατανομής των καταστημάτων της εταιρίας.

Στο παράρτημα Αττικής, η Αντεπίθεση πήρε 5 ψήφους και 479 το «ενιαίο ψηφοδέλτιο», ενώ υπήρχαν δεκαέξι άκυρα (τα πιο πολλά ήταν διπλά ψηφοδέλτια). Χωρίς να συνιστά κάτι ιδιαίτερα σημαντικό για την Αντεπίθεση, αυτό το αποτέλεσμα είναι μια θετική πρώτη εμφάνιση και ένα πρώτο βήμα, που δείχνει ότι αν γινόταν μια συστηματική δουλειά πιο έγκαιρα ίσως να είχαμε καλύτερα αποτελέσματα.

Εδώ πρέπει να αναφέρουμε την ύποπτη πρακτική της ηγεσίας του σωματείου, που ελέγχεται από το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ. Πατώντας πάνω στο νόμο 1264/82 (που ρυθμίζει τα βασικά συνδικαλιστικά θέματα) και στο καταστατικό του σωματείου, δεν άφησε να ψηφίσουν συνάδελφοι που γράφτηκαν στο σωματείο την εβδομάδα των εκλογών. Τυπικά, αυτό είναι σύμφωνο με τις διατάξεις του νόμου και του καταστατικού. Ο ουσιαστικός, όμως, λόγος ήταν ότι οι συνάδελφοι αυτοί γράφτηκαν μέσα από την επέμβαση της Αντεπίθεσης. Γνωρίζοντας από πρώτο χέρι την τακτική του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ μέσα στα συνδικάτα, ιδιαίτερα σ' αυτά που ελέγχει απόλυτα, και στο εργατικό κίνημα γενικότερα, έχουμε κάθε δικαίωμα να θεωρούμε ότι αυτή η τακτική είναι τουλάχιστον αντιδημοκρατική και εκ του πονηρού. Ιδιαίτερα μάλιστα για ένα σωματείο και μια ηγεσία που συνεχώς ευαγγελίζεται τις ταξικές και ακόμα κομμουνιστικές ιδέες.

Η επέμβαση της Αντεπίθεσης στο διάστημα πριν από τις εκλογές βασίστηκε σε επισκέψεις σε καταστήματα της Αθήνας, μοίρασμα κειμένων με τις θέσεις της και στην προσπάθεια να συζητήσουμε με τους εργαζόμενους. Ήταν μια καλή εμπειρία, που πρέπει να την συνεχίσουμε. Φάνηκε, έστω κι απ' αυτή την πρώτη προσπάθεια, ότι οι συνάδελφοι αναζητούν και θέλουν να δουν κάτι διαφορετικό απ' ό,τι έχει δείξει μέχρι τώρα το σωματείο. Κάτι που να δίνει μια πιο ζωντανή και αγωνιστική κατεύθυνση, μια πραγματική αντίσταση ενάντια στις επιθεσεις της εργοδοσίας μέσα στην επιχείρηση αλλά και ενάντια στη γενικότερη τραγική κατάσταση όπου μας έχουν φέρει η τρικομματική κυβέρνηση, η Ε.Ε. και το ΔΝΤ. Πιάνει να πούμε ότι η καθημερινή παρουσία του σωματείου μέσα στους χώρους δουλειάς είναι από ισχνή έως ανύπαρκτη, εκτός από επιλεκτικές περιπτώσεις.

Πέρα και μετά από τις εκλογές του σωματείου, πρέπει όλοι εμείς οι εργαζόμενοι να γραφτούμε στα σωματεία μας, να στήσουμε παντού επιτροπές δράσης. Να αντισταθούμε στην αδυσώπητη χούντα της συγκυβέρνησης της Τρόικας, των Μνημονίων που μυρίζουν θάνατο και του κεφαλαίου, κάνοντας πράξη το σύνθημα «ή αυτοί ή εμείς» με καταλήψεις και απεργίες διάρκειας. Για να τους ξεποστειλούμε μια και καλή και να καταργήσουμε στην πράξη τα Μνημόνια τους και όλα τα βάρβαρα και αντιλαϊκά μέτρα.

■ Παναγιώτης Μητρόγιαννης
Αντεπίθεση των Εργαζόμενων στο Εμπόριο

«ΤΣΙΤΣΙ-ΦΑΪ»

Να καταβληθούν άμεσα
τα δεδουλευμένα

Τον Μάρτη του 2012, η εργοδοσία του ψητοπωλείου «Τσιτσι φαΐ» στην Ευκαρπία Θεσσαλονίκης, προφασισόμενη αναμόρφωση του καταστήματος, εξωθεί σε παραίτηση 5 εργαζόμενους, ενώ προχωρά σε αυθαίρετη μείωση μισθού έως και 200 ευρώ στους υπόλοιπους.

Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Οι εργαζόμενοι, έχοντας ήδη ανεχτεί πολλές αυθαιρέσιες (μη καταβολή δώρων, επιδομάτων, νυχτερινών και αργιών), έρχονται σ' επαφή με την Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό, γράφονται στο Συνδικάτο Επισιτισμού και προχωρούν σε καταγγελίες στην Επιθεώρηση Εργασίας. Η εργοδοσία απολύει άμεσα άλλους 3 εργαζόμενους. Απέναντι στη νέα επίθεση, οι εργαζόμενοι καταθέτουν αγωγές για άκυρη απόλυση και μη καταβολή δεδουλευμένων, ενώ συγκροτούν Επιτροπή ξεκινώντας έναν αγώνα με αμειψωμένες στην περιοχή και κινητοποιήσεις έξω από το μαγαζί.

Μετά την πρώτη παράσταση διαμαρτυρίας, η εργοδοσία κλείνει το κατάστημα. Επιδιώκει να ιδρύσει νέα εταιρεία, για να το ξανανοίξει με νέο όνομα και «νέους» ιδιοκτήτες, ώστε να απαγορεύσει στους εργαζόμενους τις κινητοποιήσεις. Επίσης προσπαθεί με διάφορους τρόπους να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους, καλώντας την αστυνομία τη μέρα της κινητοποίησης, κάνοντας «επισκέψεις» στους εργαζόμενους στις νέες δουλειές τους, απειλώντας ότι αν δεν σταματήσουν τις διεκδικήσεις τους θα τους «καρφώσει» στους εργοδότες κ.λπ.

Απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία, οι εργαζόμενοι στο «Τσιτσι φαΐ» είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι τη δικαίωσή τους: την επαναπρόσληψη των εργαζομένων και την καταβολή των δεδουλευμένων.

GOODY'S

Αντι-συνδικαλιστική απόλυση

Στις 9/10, η εργοδοσία στα Goody's της οδού Παπάφη στη Θεσσαλονίκη ανακοίνωσε στον διανομέα φαγητού Λ.Χ. την απόλυσή του, προφασισόμενη το κλείσιμο του τμήματος (delivery) όπου δούλευε.

Η αλήθεια όμως είναι εντελώς διαφορετική. Ο συνάδελφος, ήδη από τον προηγούμενο Σεπτέμβρη, είχε διεκδικήσει και κέρδισε καθυστερούμενους μισθούς και επιδόματα ετών, με τη βοήθεια και της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επισιτισμό. Μετά απ' αυτό, η εργοδοσία δημιούργησε εχθρικό κλίμα απέναντί του, για να τον εξαναγκάσει σε παραίτηση. Μάταια όμως, αφού ο συνάδελφος όχι μόνο συνέχισε κανονικά αλλά προσπαθούσε να οργανώσει και τους υπόλοιπους, που βιώνουν εδώ και καιρό την ασυδοσία της εργοδοσίας.

Στις αρχές Οκτωβρίου και χωρίς κανένα πρόσχημα, η εργοδοσία εκβίασε όλους τους εργαζόμενους για την υπογραφή ατομικών συμβάσεων εργασίας, με μειώσεις στους μισθούς έως και 40%. Επιπλέον, ιδιαίτερα προκλητικά, απαιτούσε περισσότερη προσπάθεια στις ήδη εξαντλητικές βάρδιες.

Ο εργοδότης, εκμεταλλευόμενος την κρίση και την ανάγκη για εργασία, καθυστέρησε τη μισθοδοσία, κάνοντας στάση πληρωμών έως και 3 μήνες, ενώ χρωστάει δώρα και επιδόματα αρκετών ετών. Απ' αυτές τις υπερβολικές απαιτήσεις και μεθοδεύσεις της εργοδοσίας, δυο εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να παραιτηθούν, αφού οι αντοχές τους είχαν εξαντληθεί. Ταυτόχρονα, η εργοδοσία απολύει τον Λ.Χ., τον μοναδικό εργαζόμενο που δεν υπέγραψε τη νέα ατομική σύμβαση εργασίας. Το πρόσχημα της απόλυσής του, δηλαδή το σταμάτημα διανομής φαγητού, δεν ισχύει αφού μετά από λίγες μέρες η διανομή φαγητού συνεχίζει να λειτουργεί κανονικά. Ο στόχος της εργοδοσίας ήταν ξεκάθαρος: να απολύσει εκδικητικά και καταχρηστικά τον συνάδελφο, να σβήσει μια εστία αντίστασης, να τρομοκρατήσει τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Ο Λ.Χ. προχώρησε σε αγωγή για παράνομη απόλυση, ενώ ξεκίνησαν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα από την Αντεπίθεση. Απέναντι στην κρίση, τα μηνύματα και την εργοδοτική αυθαιρεσία, δεν θα πρέπει ν' αφήσουμε κανέναν μόνο του. Πρέπει να στηρίξουμε μαζικά τις κινητοποιήσεις για την επαναφορά του συνάδελφου στην εργασία του και να υπερασπιστούμε όλα τα εργατικά μας δικαιώματα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΑΠΘ: αγώνας ενάντια στο
σύγχρονο δουλεμπόριο

Για πάνω από 50 μέρες, από τις 20/9, οι 350 περίπου εργαζόμενοι στα τμήματα καθαριότητας και συντήρησης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, μέσω της εργαλαβικής εταιρείας «ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ», βρίσκονται σε απεργία διαρκείας και κατάληψη της πρυτανείας, όντας απλήρωτοι εδώ και 3 περίπου μήνες. Παράλληλα περιφρουρούν επί 24ώρου βάσεως το ΑΠΘ, ενώ σχεδόν καθημερινά αποκλείουν και μια σχολή.

Ήδη την προηγούμενη εβδομάδα, «εθελοντές» φοιτητές, καθηγητές και διάφορα τσιράκια της «ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ» προσπάθησαν να σπάσουν την απεργία ξεκινώντας την αποκομιδή σκουπιδιών. Απωθήθηκαν όμως δυναμικά από την περιφρούρηση των εργαζομένων και των φοιτητών της «Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης» στους εργαζόμενους.

Πρύτανης και εργολάβος, σε αγαστή συνεργασία, αφού δεν μπόρεσαν να ξεγελάσουν τους εργαζόμενους με προτάσεις-παρωδία, σκλήρυναν την στάση τους. Όχι μόνο δεν ανανέωσαν την σύμβαση 52 εργαζομένων τεχνικών, αλλά τους έστειλαν και εξωδίκως την απόλυσή τους. Έτσι θέλησαν να στείλουν μήνυμα στους υπόλοιπους 300 εργαζόμενους του τμήματος καθαριότητας, των οποίων οι συμβάσεις τελειώνουν στις 16/11.

Οι εργαζόμενοι έχουν μέχρι σήμερα πραγματοποιήσει πέντε αρκετά μαζικές πορείες, ενώ συμμετείχαν και στις γενικές απεργίες μαζί με τους άλλους εργαζόμενους της πόλης. Επίσης, οι γενικές τους συνελεύσεις είναι πολύ μαζικές, δείχνοντας την αποφασιστικότητά τους. Δεν είναι η πρώτη φορά που προχωράνε σε τέτοιες κινητοποιήσεις. Διεκδικώντας κάθε φορά το να πληρώνονται με ανθρώπινους μισθούς και στην ώρα τους, και κυρίως να μονιμοποιηθούν, δηλαδή να εκδιωχθούν οι εργολάβοι-δουλεμπόροι από το ΑΠΘ και αυτοί ν' αποκτήσουν σταθερή σχέση εργασίας με το ΑΠΘ. Ο τελευταίος παρόμοιος αγώνας δόθηκε το 2009, αγώνας που πυροδοτήθηκε και από την άναδρη επίθεση ενάντια στην Κωνσταντίνα Κούνεβα.

Είναι όμως η πρώτη φορά που αυτός ο αγώνας δίνεται στις εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες οικονομικής κρίσης και επιβολής διαδοχικών Μνημονίων, που έχουν ήδη στραγγαλίσει, σε μεγάλο βαθμό, τα εργατικά, κοινωνικά και άλλα δικαιώματα αλλά και την ίδια την οικονομία. Και μάλιστα τη στιγμή που η χούντα της συγκυβέρνησης ψηφίζει το νέο μνημόνιο και τον προϋπολογισμό, βάζοντας ταφόπλακα στην κοινωνία έτσι όπως την είχαμε γνωρίσει τα τελευταία τουλάχιστον 50 χρόνια.

■ Νίκος Κ.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

Για τις άθλιες επιθέσεις των σταλινικών του ΚΚΕ

Στα μέσα Οκτώβρη, κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη ένα κατάπτυστο κείμενο της ηγεσίας του ΣΕΤΕΠΕ (Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Τουριστικών Επισιτιστικών Επιχειρήσεων Θεσσαλονίκης-Πιερίας-Χαλκιδικής), που ελέγχεται από το ΚΚΕ. Μ' αυτό καταγγέλλουν: «...τη συμμορία της ΟΚΔΕ, που με μηχανισμούς που μας θυμίζουν μαύρες εποχές, εισέβαλαν (στις 10/10/12) δια της βίας στα γραφεία του Συνδικάτου μας. Τραμπούκισαν συνάδελφός μας... κλέψανε... αρχεία του συνδικάτου, στα οποία δεν έχουν πρόσβαση λόγω των γνωστών σχέσεων που έχουν με εργοδότες αλλά και με εργοτοπατέρες του κινήματος».

Στη συνέχεια, αφού χαρακτηρίζουν την ΟΚΔΕ, την Αντεπίθεση στον Επισιτισμό (συνδικαλιστική παράταξη της ΟΚΔΕ στον κλάδο) και τους δύο εκλεγμένους της στο ΔΣ σαν «κατακάρη του κινήματος που από όπου κι αν έχουν περάσει... δεν έχουν αφήσει τίποτα παρά μόνο στάχτες και κουρνιαχτό», τους προσάπτει ότι «... έχουν ένα και μόνο αυτοσκοπό... να κάνουν ζημιά στο Συνδικάτο... με καθοδήγηση και στήριξη των ξεπουλημένων εργοτοπατέρων του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ».

Καταρχήν, τι έγινε στις 10/10. Τα δύο εκλεγμένα μέλη της Αντεπίθεσης επισκέφθηκαν τα γραφεία του Συνδικάτου, για να μάθουν αν και πότε θα γίνονταν εκλο-

γές και εκλογολογιστική συνέλευση, πράγματα που η σταλινική πλειοψηφία απέκρυπτε. Επίσης, απαιτήσαν, για πολλοστή φορά, να τους δοθούν κλειδιά των γραφείων του Συνδικάτου καθώς και το μητρώο μελών (όπως έχει δικαίωμα κάθε μέλος σωματείου), τα οποία μητρώα (αλλά και κλειδιά) οι σταλινικοί στερούν ή κρύβουν παράνομα και πραξικοπηματικά. Στο γραφείο παρευρισκόταν μέλος της ΚΝΕ, που δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να ενημερώσει τους συντρόφους, που φεύγοντας πήραν αντίγραφο του μητρώου μελών για να το φωτοτυπήσουν (ώστε να μπορούν να επικοινωνούν με όλα τα μέλη του Συνδικάτου), ενημερώνοντας ότι θα το επιστρέψουν άμεσα, όπως και έγινε.

Η «ηγεσία» του ΣΕΤΕΠΕ επιτέθηκε στην Αντεπίθεση και στην οργάνωσή μας γιατί:

— Ενόψει και των εκλογών του Συνδικάτου, δεν έχει να επιδείξει τίποτα αγωνιστικό, ενώ η Αντεπίθεση έχει πρωτοστατήσει σε σειρά δυναμικών αγώνων (Banquet, Goody's, Applebees, Καφενάι, Χατζή κ.α.).

— Επιχειρούν να μετατραπούν από θύτες σε θύματα, αντί ν' απολογηθούν για την παρεμπόδιση της συνδικαλιστικής δράσης

μέσα στο ίδιο το Συνδικάτο.

— Η συγκεκριμένη πρακτική, το νέμα, η δυσφήμιση, η σκοφαντία και η καταπάτηση κάθε ίχνους εργατικής δημοκρατίας από τους σταλινικούς του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ ήταν και είναι συνηθισμένη. Πρόσφατα κατασκευοφάντησαν στο Σωματείο Εμποροϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης την Αντεπίθεση, γιατί τόλμησε να συμμετέχει στις... εκλογές του. Στις 3/11, ενόψει εκλογών σε εργοστασιακό σωματείο στα Ιωάννινα, κατήγγειλαν στο Ριζοσπάστη την παράταξη «Ταξική Ενότητα» σαν εργοδοτική που στηρίζεται από το... ΝΑΡ. Στις 26/9, σε απεργιακή συγκέντρωση στη Σάμο, κεντρικός ομιλητής του ΚΚΕ, με αφορμή προκήρυξη της ΟΚΔΕ που διακινούσε σύντροφος, είπε από το βήμα ότι σε όποιον δεν αρέσει το ΠΑΜΕ, θα διώχνεται από τις συγκεντρώσεις με τις κλωτσιές!

Για τους σταλινικούς του ΚΚΕ, η ΟΚΔΕ αποτελεί «κόκκινο πανί» γιατί έχει βαθιές ρίζες στην ιστορία του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος, στην υπεράσπιση της Οκτωβριανής Επανάστασης και του Μπολσεβικισμού, στην αντίσταση στην σταλινική δικτατορία, στη δημιουργία του τροτσικιστικού ρεύματος και της 4ης Διεθνούς. Αλλά και γιατί η ΟΚΔΕ,

εφαρμόζοντας έμπρακτα την πολιτική της, δεν διστάζει να έρθει σε σύγκρουση με την προδοτική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, όπως αυτή εκδηλώνεται συγκεκριμένα μέσα στο κίνημα, σε σωματεία κ.λπ.

Η συγκεκριμένη επίθεση, με χαρακτηρισμούς «συμμορίας» κ.λπ., δείχνει ότι ίσως επιχειρείται από τον μηχανισμό του ΚΚΕ η καλλιέργεια κλίματος για να περάσουν και σε μεγαλύτερες επιθέσεις. Βέβαια, δεν αποκλείεται αυτοί οι χαρακτηρισμοί να «ξέφυγαν» (από «υπερβάλλοντα ζήλο» ή λόγω πανικού από τη συνεχιζόμενη συρρίκνωση του ΚΚΕ).

Σε κάθε περίπτωση, τους ενημερώνουμε πως έχει περάσει ανεπιστρεπτή η εποχή που μπορούσαν να καταπνίγουν κάθε φωνή μέσα στο κίνημα, να καταργούν κάθε ίχνος εργατικής δημοκρατίας, να «επιλέγουν» ανεξέλεγκτα σε ποιους θ' ανοίγουν τις πόρτες των σωματείων. Πως μ' αυτές τις μεθόδους δεν θα σταματήσουν την πολιτική και κινηματική συρρίκνωσή τους, δίκαιη ανταμοιβή για τις αναριθμητές προδοσίες του ΚΚΕ στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Τέλος, όχι μόνο δεν αποδεχόμαστε κανέναν από τους χαρακτηρισμούς τους, αλλά τους επιστρέφουμε σ' αυτούς, που σαν αμετανόητοι σταλινικοί που είναι, τους ταιριάζουν απόλυτα.

Στους δρόμους για τα νέα μέτρα και οι φοιτητές



Από τις αρχές Οκτώβρη, μετά το τέλος της εξεταστικής, το φοιτητικό κίνημα άρχισε να δραστηριοποιείται. Πραγματοποιήθηκαν τρεις γύροι Γενικών Συνελεύσεων με θέματα κυρίως τις δύο Γενικές Απεργίες (18/10 και 6-7/11) και τις εκλογές για τα νέα Συμβούλια Διοίκησης των πανεπιστημίων (24-25/10). Στη συντριπτική πλειοψηφία των συλλόγων πάρθηκαν αποφάσεις για καταλήψεις στις συγκεκριμένες μέρες. Η συμμετοχή των φοιτητών σ' αυτές τις συνελεύσεις ήταν περιορισμένη και αυτές δεν επεκτάθηκαν σε μεγάλο αριθμό συλλόγων (περίπου 70 σύλλογοι πανελλαδικά έκαναν τουλάχιστον μία συνέλευση). Η συμμετοχή των φοιτητών στη Γενική Απεργία στις 18/10 ήταν αρκετά μεγάλη είτε αυτό αφορά τα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων είτε φοιτητές που κατεβαίνουν μεμονωμένα σε άλλα μπλοκ. Ικανοποιητική ήταν και η συμμετοχή στις συγκεντρώσεις για το μπλοκάρισμα των εκλογών για τα νέα Συμβούλια Διοίκησης.

Στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε πορεία και για το θέμα των απεργών εργαζομένων του ΑΠΘ, που οργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης (κατά κύριο λόγο φοιτητές) και όπου δυστυχώς δεν συμμετείχαν φοιτητικοί σύλλογοι, είτε γιατί δεν μπόρεσαν να κάνουν συνελεύσεις είτε γιατί οι δυνάμεις που δεν συμμετέχουν στην Πρωτοβουλία (ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ) δεν έβαλαν καν το θέμα και μπουκόταραν ανοιχτά τη διαδήλωση. Στη διαδήλωση συμμετείχαν περίπου 150 φοιτητές, οι εργαζόμενοι και οι απεργιοί από το Μετρό της Θεσσαλονίκης που συντονίστηκαν με το σωματείο των εργαζομένων.

Στο σημαντικότερο ραντεβού, στη 48ωρη Γενική Απεργία στις 6-7/11, τις μέρες ψήφισης του 3ου Μνημονίου, η συμμετοχή των φοιτητών τόσο στις συνελεύσεις όσο και στις διαδηλώσεις (κυρίως στα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων) ήταν περιορισμένη. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο ότι καμία από τις πολιτικές δυνάμεις (ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ, αυτόνομοι-αναρχικοί, Αγωνιστικές Κινήσεις κ.α.) δεν ασχολήθηκε σοβαρά με το θέμα, το οποίο πέρασε στα ψιλά, λες και στην καλύτερη περίπτωση ήταν μια οποιαδήποτε 24ωρη απεργία και όχι η ψήφιση του 3ου Μνημονίου. Στην πρότασή τους στις συνελεύσεις (κυρίως ΕΑΑΚ και ΑΡΕΝ), στην καλύτερη περίπτωση περιορίστηκαν στις δύο μέρες κατάληψης (6-7/11) και στη χειρότερη εισήγαγαν «καινοτόμους» όρους στο φοιτητικό κίνημα όπως

η «στάση μαθημάτων τις ώρες της πορείας» (πρόταση της ΑΡΑΝ) και επόμενες συνελεύσεις για τις 12-13/11, χωρίς καμία προοπτική για δυναμική συνέχιση του αγώνα και μετά την ψήφιση των μέτρων. Για τον συντονισμό με τους απεργούς, η μοναδική πρόταση που τέθηκε ήταν να κάνουμε κοινές προσυγκεντρώσεις με την αισθημαίνουσα Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων! Σε καμία περίπτωση δεν μπήκε η προοπτική καταλήψεων διαρκείας και ο συντονισμός με κλάδους που συνεχίζουν τις απεργίες, με στόχο να πυροδοτηθεί μια γενική απεργία διαρκείας για να τσακιστούν τα νέα μέτρα και η συγκυβέρνηση.

Αν και ο χρόνος ήταν περιορισμένος, σαν Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να συμμετέχουν όσο το δυνατόν περισσότεροι φοιτητές στη Γενική Απεργία. Μοιράσαμε μερικές χιλιάδες κείμενα και τη Δευτέρα 5/11 βγάλαμε μικροφωνικές έξω από σχολές, καλώντας στις συνελεύσεις των συλλόγων και στη Γενική Απεργία. Η πρότασή μας στα πλαίσια ήταν για 3μερες καταλήψεις (6, 7 και 8/11) και νέα συνέλευση στις 8/11 στην υπό κατάληψη σχολή για συνέχιση του αγώνα, ανάλογα και με τις εξελίξεις το διήμερο 6-7/11. Η πρόταση αυτή είχε απήχηση στους φοιτητές και υπερψηφίστηκε στους συλλόγους φοιτητών Πληροφορικής και Φυσικού ΑΠΘ (στο Φυσικό και με την στήριξη των ΕΑΑΚ). Η λογική αυτής της πρότασης ήταν να δοθεί το στίγμα του αγώνα διαρκείας και η προοπτική άμεσα (ανάλογα και με τις εξελίξεις στις 6-7/11) ή στο κοντινό μέλλον για συμμετοχή του φοιτητικού κινήματος με καταλήψεις διαρκείας σε μια γενική απεργία διαρκείας

σε μια εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση, την Τρόικα και τα μνημόνια τους. Στα πλαίσια υπήρχε ξεκάθαρη πρόταση για συντονισμό με όσους συνεχίζουν τις απεργίες (ΟΤΑ, ΔΕΗ, εργαζομένοι ΑΠΘ κ.α.), με σκοπό τη δυναμική συνέχιση του αγώνα ακόμα και μετά την ψήφιση του 3ου Μνημονίου.

Για τη ΣΣΠ ο αγώνας δεν τελείωσε επειδή ψηφίστηκαν τα μέτρα. Ξέρουμε πολύ καλά ότι ο αγώνας θα είναι διαρκής, αλλά διαχωριζόμαστε και από εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις (ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ, Αγωνιστικές Κινήσεις) που αυτό το χρησιμοποιούν για να αποφύγουν να αγωνιστούν δυναμικά στο σήμερα και για να εναποθέτουν τα πάντα στους μελλοντικούς αγώνες. Και επίσης, ο αγώνας ενάντια στην κυβέρνηση και το Μνημόνιο 3 συνεχίζεται ακόμα, και αυτό το στίγμα συνεχίζει να δίνει η ΣΣΠ. Μαζί με τους κλάδους που συνεχίζουν και με σημαντικό σταθμό τη διαδήλωση για το Πολυτεχνείο στις 17 Νοέμβρη, να κάνουμε τα πάντα για να ριζώσουμε αυτή την κυβέρνηση. Ο χρόνος μετράει αντίστροφα και αυτό είναι αντιληπτό σχεδόν από όλους, πέρα από τις κοινοτυπίες του τύπου «ο αγώνας είναι διαρκής», που θυμίζουν το παλιό «καλό» ΚΚΕ. Πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας και με βασικό σύνθημα «Με το 3ο Μνημόνιο θέλουν να μας τελειώσουν, να τους τελειώσουμε πρώτοι εμείς!» να ξεσηκώσουμε όλη την κοινωνία, να κάνουμε και αυτόν το Νοέμβρη έναν σταθμό στην ιστορία του ελληνικού κινήματος.

■ Γιώργος Θ.
(Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη)

Με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς παρατηρούνται τρομερές ελλείψεις στα σχολεία, που αποκαλύπτουν πόσο αποφασισμένοι είναι κυβέρνηση και Τρόικα. Όχι απλά να μειώσουν κάθεται τα έξοδα της εκπαίδευσης, αλλά να την κάνουν μια πολυτέλεια μόνο για όποιον μπορεί να πληρώσει για οτιδήποτε χρειάζεται το σχολείο (θέρμανση, βιβλία, καθηγητές κ.α.) και τελικά μόνο για τους πλούσιους. Έτσι, η εκπαίδευση της «πολιτισμένης» Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν θα είναι για τους νέους που έχουν γονείς εργαζόμενους ή άνεργους. Όλοι αυτοί πολύ σύντομα δεν θα μπορούν να πάνε σχολείο και να σπουδάσουν και έτσι δεν θα τελειώσουν ούτε τη βασική εκπαίδευση και θα τριγυρνάνε άνεργοι και πάμφτωχοι στις γειτονιές...

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ενάντια στην καταστροφή των σχολείων και της ζωής μας

Για τον Σαμαρά και την Μέρκελ δεν έχουν καμία αξία οι μαθητές και οι νέοι αλλά οι τράπεζες και οι επιχειρήσεις. Για να τις σώσουν θυσιάζουν τη μόρφωση των νέων αλλά και την ίδια τους τη ζωή. Αυτοί είναι αποφασισμένοι να τσακίσουν την παιδεία και να την κάνουν μια παι-

δεία που θα δίνει σκόρπιες και ασύνδετες γνώσεις, που οι μαθητές θα λιποθυμούν από την πείνα, που οι φασίστες θα αλωνίζουν στα σχολεία και θα σπέρνουν στη νεολαία τον ρατσισμό και τον εθνικισμό. Που η εκπαίδευση και μόρφωση κάθε παιδιού θα είναι ατομική υπόθεση, όχι μια κατάκτηση (μέσα από αγώνες) με όλους τους νέους να έχουν πρόσβαση και ευκαιρίες για το μέλλον.

Τα σχολεία αυτή την στιγμή έχουν τεράστιες ελλείψεις σε καθηγητές, βιβλία, λεφτά για πετρέλαιο, γραφική ύλη κ.α. Αναγκάζονται να υπολειπονται με λιγότερες ώρες, λιγότερα μαθήματα κ.ο.κ. Πολλά σχολεία δεν έχουν λεφτά για θέρμανση, γιατί τα ταμεία τους είναι άδεια.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, το μαθητικό κίνημα έχει ήδη δώσει τα πρώτα δείγματα αντίστασης με αρκετές καταλήψεις, κυρίως σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα αλλά και σε άλλες πόλεις, και είναι πιθανό να ξεσπάσει πολύ σύντομα ένα μαζικό κύμα καταλήψεων στα σχολεία.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, για ν' αποτρέψουμε αυτή την καταστροφή των σχολείων και του μέλλοντός μας, η Μαθητική Αντεπίθεση αγωνίζεται για την γενίκευση των καταλήψεων σε όλα τα σχολεία, για ένα πανελλαδικό κίνημα καταλήψεων που θα παλεύει:

(α) Ενάντια όχι μόνο στην μείωση των δαπανών στα σχολεία, που τα οδηγεί στο κλείσιμο και τους μαθητές στην αμορφωσιά, αλλά και ενάντια στα μνημόνια, στην κρίση, στην ανεργία, στην φτωχοποίηση της κοινωνίας. Και ακόμα ενάντια στους φασίστες και στην κατάργηση των πολιτικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων μας. Εμείς οι μαθητές είμαστε το μέλλον αυτής της κοινωνίας και γι' αυτό, σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή, θα πρέπει να υπερασπί-

σουμε το μέλλον μας για εργασία, αξιοπρεπείς μισθούς, ασφάλιση και υγεία για όλους κ.λπ. ενάντια σ' αυτό το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

(β) Θα στηρίζεται στις γενικές συνελεύσεις του κάθε σχολείου, στις δημοκρατικά εκλεγμένες επιτροπές κατάληψης, αλλά και στη δημιουργία συντονιστικών σε κάθε πόλη και βέβαια πανελλαδικά, με εκλεγμένους αντιπροσώπους από κάθε συνέλευση σχολείου, άμεσα ανακλητούς και ελεγχόμενους. Όχι στις καρικατούρες συντονιστικών της ΚΝΕ ή οποιουδήποτε άλλου, αλλά όχι και στις λογικές που δεν θέλουν τον συντονισμό του αγώνα μας, καταδικάζοντάς μας έτσι στην ήττα.

(γ) Θα χρησιμοποιεί πολύμορφες μορφές αγώνα και θα επιδεικνύει μαχητικότητα και αποφασιστικότητα: πέρα από τις αυτονόητες καταλήψεις σχολείων (ή όπου αυτό είναι αδύνατο, αποχές από τα μαθήματα), οι αγωνιζόμενοι μαθητές δεν θα πρέπει να κλείνονται στα σχολεία αλλά να δημοσιοποιούν το πρόβλημα της εκπαίδευσης στη γειτονιά τους και να καλούν όλους ν' αγωνιστούν μαζί τους. Οι διαδηλώσεις μας θα πρέπει να είναι μαχητικές και οργανωμένες με καταλήψεις δημοσίων κτηρίων και ομάδες αυτοάμυνας, για την προστασία μας από την καταστολή.

(δ) Θα ενοποιείται με τους αγώνες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Σαν μαθητές δεν θα πρέπει να είμαστε «μπούληδες» και «μαμόθρεφτα». Εμείς πρέπει να είμαστε μπροστά σε κάθε αγώνα για να μην κλείσει ένα εργοστάσιο, ένα νοσοκομείο, ένα σχολείο κ.α., για να μην απολυθεί κανένας από την δουλειά του, για να μη δολοφονηθεί ή φοβηθεί κανένας μετανάστης και άνθρωπος, για να τσακιστούν οι φασίστες.

■ Μαθητική Αντεπίθεση



Στο δρόμο της εξέγερσης του Νοέμβρη Να τελειώσουμε με τα μνημόνια Για μια σοσιαλιστική διέξοδο από τι

39 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, η εργατική τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα απειλούμαστε από την καπιταλιστική κρίση και τις βάρβαρες πολιτικές της εσωτερικής και εξωτερικής τρόικας. Η φτώχεια και η πείνα, η μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικους, η καταστροφή των νέων γενιών όπως σε περίοδο πολέμου, είναι στην ημερήσια διάταξη. Όλες οι κατακτήσεις του Πολυτεχνείου και των μετέπειτα αγώνων βαφτίζονται από την άθλια αστική προπαγάνδα «προνόμια» και καταργούνται με γοργούς ρυθμούς, απειλώντας πια την ίδια την επιβίωσή μας.

Το τρίτο Μνημόνιο μάς απειλεί με νέα δραματική πτώση του βιοτικού επιπέδου, με νέα αύξηση της ανεργίας, με απαλλοτρίωση της ατομικής περιουσίας μας μέσω της άγριας φορολογίας, με κατεδάφιση των εργασιακών δικαιωμάτων (Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, πενθήμερου-8ωρου, αποζημιώσεων και προστασίας από τις απολύσεις, κ.α.), με κατάρρευση των συστημάτων υγείας, παιδείας, ασφάλισης και πρόνοιας, με εκποίηση της δημόσιας περιουσίας. Αν καταφέρουν να τα εφαρμόσουν, θα επιφέρουν, μαζί με τα προηγούμενα μέτρα, μια πρωτοφανή εξαθλίωση του ελληνικού λαού με διαστάσεις τεράστιας ανθρωπιστικής κρίσης. Τα χρήματα που δίνει η τρόικα αλλά και τα έσοδα του προϋπολογισμού θα μπαίνουν σε ειδικό λογαριασμό και θα τα διαχειρίζονται οι δανειστές. Θα αποπληρώνουν τα χρέη χωρίς να αφήνουν τίποτα για τις ανάγκες μας.

Το καπιταλιστικό σύστημα καταρρέει. Το πολιτικό τους σύστημα είναι σάπιο.

Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει ήδη χρεοκοπήσει, με τη βιομηχανική παραγωγή να παρουσιάζει πτώση στο διάστημα 2008-2012 γύρω στο 35-38%, τις επενδύσεις να έχουν συντριβεί, το ΑΕΠ να μειώνεται κατά 25% μεταξύ 2008-12. Η ανεργία εκτοξεύεται κάθε μήνα και πλέον οι άνεργοι και ο οικονομικά μη ενεργός πληθυσμός είναι σχεδόν διπλάσιοι από τους απασχολούμενους (με κανονική ή μερική απασχόληση). 440 χιλιάδες οικογένειες δεν έχουν ούτε έναν απασχολούμενο. Το δημόσιο χρέος, παρά το πρόσφατο κούρεμα, αυξάνει ενώ οι τράπεζες παρά τη συνεχή ενίσχυση είναι χρεοκοπημένες. Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι

αναστρέψιμη ούτε διαχειρίσιμη.

Η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία μπαίνει σε νέα ύφεση, με την Ε.Ε. να βρίσκεται στη χειρότερη θέση. Αυτό είναι που προκαλεί και τις αντιθέσεις μέσα στην Ε.Ε. και στη γερμανική αστική τάξη για το αν θα συνεχίσουν να «σώζουν» την Ελλάδα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι κανείς δεν δεσμεύεται για την παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ και ας παρακαλάει για το αντίθετο η εσωτερική τρόικα.

Η χούντα της συγκυβέρνησης είναι άθλια και επικίνδυνη, βρίσκεται σε αποσύνθεση. Την ώρα που μας εξαθλιώνουν, στικάκια με λίστες διαφόρων από τη συμμορία τους, που έβγαλαν τον ιδρώτα και το αίμα μας σε τράπεζες του εξωτερικού, κρύβονται για χρόνια στα συρτάρια υπουργών. Διάφορες λίστες κυκλοφορούν, πρωτοκλασάτοι υπουργοί φέρονται να εμπλέκονται σε ξέπλυμα μαύρου χρήματος κ.α. Το πολιτικό σύστημα διαχέει την μπόχα της σήψης του. Καμιά μερίδα της αστικής τάξης και των πολιτικών της επιτελείων δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την κρίση-κατάρρευση του καπιταλιστικού συστήματος.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο και γιατί όλο και λιγότερο πιάνουν οι εκβιασμοί τους (για «φτώχεια και πείνα αν φύγουμε από το ευρώ»), καταφεύγουν σε νέους εκβιασμούς και πραξικοπήματα. Μετέτρεψαν το σύνταγμα και τους νόμους τους σε κουρελόχαρτα και στηρίζονται στους μηχανισμούς καταστολής, στην αστυνομία και πρόσφατα και στον στρατό για να κυβερνήσουν, με τα ναζιστικά πογκρόμ ενάντια στους μεταναστες εργάτες, με την καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων κ.α. Επιβάλλουν ένα κράτος έκτακτης ανάγκης και αφήνουν τη φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής να αλωνίζει και την ενισχύουν, ώστε να παίξει το ρόλο της δίπλα στους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής, στις συμμορίες των ΜΑΤ και Δίας.

Μονόδρομος για τους εργαζόμενους: **η οργάνωση και ο συντονισμός των αγώνων, η Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, η Εξέγερση παντού!**

Στα βήματα και στο πνεύμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, της ανασυγκρότησης του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, που ακολούθησε με τους αγώνες μετά το Πολυτεχνείο, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με το «κίνημα των πλατειών», τις Γενικές Απεργίες, την περικύκλωση της Βουλής, την ανυπακοή και τις συνελεύσεις γειτονιών κ.α. αντισταθήκαμε στα βάρβαρα μέτρα. Έχουμε πια μια πλούσια εμπειρία από τους αγώνες αυτούς, ώστε να δώσουμε τη μάχη με καλύτε-

ρους όρους απέναντι στο τρίτο Μνημόνιο και την εφαρμογή του.

Σήμερα ο αντίπαλος βρίσκεται σε μια διαφορετική κατάσταση από τότε. Το καπιταλιστικό σύστημά τους καταρρέει, το πολιτικό σύστημά τους είναι διεφθαρμένο και σάπιο χωρίς καμιά πρόταση για την επιβίωση και την αναπαραγωγή της κοινωνίας, πέρα από το να μας κάνουν δουλοπάροικους.

Γι' αυτό οι εργαζόμενοι δεν έχουμε να πιστέψουμε τίποτα από τα ψεύτικα διλήμματά τους, δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από αυτούς. Όσο τους αφήνουμε να διαχειρίζονται την κρίση τόσο ο θάνατός μας είναι στην ημερήσια διάταξη. Οι μάχες που έχουμε να δώσουμε είναι σκληρές και ο δρόμος του αγώνα μακρύς και δύσκολος.

Σε αυτό το δρόμο δεν έχει τίποτα να προσφέρει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που οδήγησε το συνδικαλιστικό κίνημα σε βαθιά κρίση αναποτελεσματικότητας όλη την προηγούμενη περίοδο. Καλλιέργησε τον εφησυχασμό και τις αυταπάτες για την κρίση, κυρίως όμως διέσπασε τους αγώνες και τους οδήγησε σε ήττες. Σήμερα αρνείται τη Γενική Απεργία Διάρκειας, ενώ δεν οργανώνει τους αγώνες και τους περιορίζει απλώς σε διαμαρτυρίες. Δεν έχει κανένα Πρόγραμμα Σωτηρίας των εργαζομένων από την κρίση και τη βάρβαρη επίθεση.

Στην κατεύθυνση της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος δεν έχει τίποτα να προσφέρει η διασπαστική πολιτική του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ, που αποδυναμώνει τους αγώνες μας και επιδιώκει απλά και μόνο μια εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ. Στην ίδια λογική κινείται και η «αριστερή κυβέρνηση» του ΣΥΡΙΖΑ, που χωρίς να συγκρουστεί με το κέρδος και τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, με την τρόικα-Ε.Ε. και το ευρώ, υπόσχεται να διαχειριστεί την κρίση και, υποτίθεται, να απαλύνει την επίθεση εναντίον των εργαζομένων. Το μόνο που καταφέρνουν οι παραπάνω ρεφορμιστικές πολιτικές είναι να καλλιεργούν τις χειρότερες αυταπάτες, να περιορίζουν τις κινητοποιήσεις σε διαμαρτυρίες, να απογοητεύουν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με τον ουτοπικό τους χαρακτήρα.

Πατί η αιτία της κρίσης βρίσκεται στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και τη λειτουργία του με βάση το κέρδος, τόσο στην Ελλάδα όσο και παγκόσμια. Δεν πρόκειται να βγει από την κρίση, χωρίς τουλάχιστον να πετύχει συντριπτικές νίκες πάνω στην εργατική τάξη παγκόσμια, μέσα και από πολέμους. Οι σχεδιαζόμενες ιμπεριαλιστικές επιθέσεις στη Συρία, στο Ιράν κ.α. αποτελούν θανάσιμο κίνδυνο για τον ελληνικό λαό.



Τους ην κρίση

Γ' αυτό η επαναστατική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος αποτελεί τη μόνη διέξοδο για την επιβίωση της κοινωνίας στην Ελλάδα, στην Ε.Ε. και παγκόσμια. Η σοσιαλιστική διέξοδος από την κρίση και η λειτουργία της οικονομίας με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων, και όχι του κέρδους των καπιταλιστών, είναι η μόνη λύση για να μην πληρώσουμε εμείς οι εργαζόμενοι με το θάνατο και το αίμα μας την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Μαζί με τους αγώνες μας για επιβίωση πρέπει να δημιουργήσουμε και μια επαναστατική δύναμη που θα μπορεί να μας ενοποιεί ως τάξη, για να μπορούμε να συγκρουστούμε με το αστικό κράτος. Θα προωθεί την αυτοοργάνωσή μας και το να πάρουμε οι ίδιοι στα χέρια μας τους αγώνες και τη λειτουργία της οικονομίας, κάτω από τον έλεγχό μας.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία πρέπει να παλέψουμε για την επιβίωσή μας άμεσα, με αγώνες δυναμικούς, με Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας. Πρέπει να πάρουμε τους αγώνες στα χέρια μας μέσα από γενικές συνελεύσεις, Επιτροπές Αγώνα και Απεργιακές Επιτροπές, συνελεύσεις στις γειτονιές, δημιουργία Κέντρων Αγώνα. Να προωθήσουμε την ενότητά μας, για να συγκεντρώνουμε συνεχώς τις απαραίτητες δυνάμεις για την επίτευξη των στόχων μας.

Να παλέψουμε για ένα **Πρόγραμμα Σωτηρίας** με βασικούς άξονες:

- Να φύγουν όλοι όσοι ευθύνονται για τη χρεοκοπία της χώρας και που καθημερινά μας εξαθλιώνουν. Κάτω η άθλια συγκυβέρνηση, έξω η τρόικα.
- Κατάργηση όλων των μνημονίων και των βάρβαρων μέτρων.
- Διαγραφή του χρέους. Έξω από το ευρώ και την ΕΕ. Πάλη για την Ευρώπη των εργαζομένων.
- Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιών της οικονομίας χωρίς αποζημίωση και λειτουργία τους κάτω από Εργατικό Έλεγχο.
- Συντακτική Συνέλευση
- Να οργανώσουμε παντού την αλληλοβοήθεια απέναντι στην κρίση, την αυτοάμυνα του κινήματος απέναντι τους μηχανισμούς καταστολής. Έξω οι φασίστες από τις γειτονιές, τα σχολεία, τα νοσοκομεία.

► ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

► ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Νοέμβρης του '73

Εξέγερση-σταθμός για το σύγχρονο εργατικό κίνημα

39 χρόνια μετά την εξέγερση του Νοέμβρη, η θύελλα του Πολυτεχνείου και των επακολουθών της στέκεται ακόμα αγκάθι στο λαιμό των ελλήνων αστών. Κι ενώ οι επίδοξοι Βοναπάρτες των αστικών κομμάτων συντριβούν κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, κατεκτημένα στην περίοδο που άνοιξε το Πολυτεχνείο, οι «νέοι φιλόσοφοι» του Βήματος και της Καθημερινής καθυβρίζουν και χυδαιολογούν αποδίδοντας το ιστορικό αδιέξοδο του καπιταλιστικού συστήματος στις δήθεν υπερβολές της Μεταπολίτευσης, στην ύπαρξη δηλαδή εργατικών δικαιωμάτων βαφτίζοντας τα αγκυλώσεις, στρεβλώσεις, λακισμούς κ.λπ.

Απ' την άλλη μεριά, η σημερινή αγωνιώδης αναζήτηση των μαζών για μια εναλλακτική πολιτική δεν μπορεί παρά να στηριχτεί στις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος και μια απ' αυτές είναι το Πολυτεχνείο. Σταθμός ανεξάρτητης εργατικής δράσης, απόρριψης των ρεφορμιστικών λαϊκομετωπικών πολιτικών στην πράξη, αυτενέργειας και ηρωισμού των εργαζομένων και της νεολαίας.

Από το Πολυτεχνείο η επίσημη-θεσμική μνήμη δεν κράτησε παρά δυο ώρες καταστολής: το τανκ, η πόρτα, η σημαία, οι νεκροί. Το μοντάζ έκοψε τρεις-τέσσερις μέρες εργατικών συνελεύσεων, οδοφραγμάτων, απεργιών και καλέσματος για γενική απεργία. Όλα αυτά για ν' αποκρύψουν την ψυχή της εξέγερσης, αυτό τον αγριεμένο σατανά που ροκάνιζε τα θεμέλια της αστικής κοινωνίας, και να σκηνοθετήσουν μια αθώα φοιτητική διαμαρτυρία για την αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας. Όμως τα στατιστικά των μετέπειτα ερευνητών δεν ψεύδονται. Από τις 866 συλλήψεις μετά την εισβολή στο Πολυτεχνείο, 475 ήταν εργάτες και οικοδόμοι και 317 φοιτητές, ενώ από τους 882 δολοφονημένους και τραυματισμένους μόλις 171 ήταν φοιτητές, οι υπόλοιποι ήταν στην μεγάλη τους πλειοψηφία εργαζόμενοι (Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, στοιχεία μετά το πόρισμα Τσεβά).

Αν οι αστοί θέλουν να σβήσουν από την μνήμη μας ότι το Πολυτεχνείο ήταν μια ταξική εξέγερση, οι ρεφορμιστές προσπαθούν και προσπαθούν να ξεχάσουμε την προδοτική πολιτική τους. Ότι ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού εναντιώθηκαν αρχικά στην κατάληψη του πολυτεχνείου, ότι την χαρακτήρισαν έργο των «350 περίπου οργανωμένων πρακτόρων της ΚΥΠ» (Πανσπουδαστική φ. 8, εφημερίδα της ΑΝΤΙ-ΕΦΕΕ του ΚΚΕ), ότι μαίνονταν εναντίον της εργατικής συνέλευσης και των μη φοιτη-



τικών και αντικαθεστωτικών συνθημάτων. Η στάση τους στο Πολυτεχνείο δεν ήταν ξεκομμένη από το συνολικό πολιτικό τους σχέδιο και πρόγραμμα. Δεκτικοί στην πρόταση Μαρκεζίνη για ομαλοποίηση του καθεστώτος, στόχευαν σε μια σταδιακή φιλελευθεροποίηση, κυνηγώντας την συνεργασία αστών πολιτικών για μια εθνική αντιδικτατορική ενότητα. Οι εκρηκτικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων χάλασαν τα συνοικέσια με τους φιλελευθέρους αστούς. Η ιστορική αξία του Πολυτεχνείου ήταν η καταδίκη στην πράξη αυτού του πολιτικού σχεδίου. Ο Νοέμβρης του '73 έδειξε έναν δρόμο διαφορετικό από 'κει που οι ρεφορμιστές είχαν οδηγήσει τον Μάη του '36 ή τον Δεκέμβρη του '44.

Κομβικό ρόλο στην εξέγερση του Νοέμβρη έπαιξε η Εργατική Συνέλευση (ΕΣ). Αυτή ήταν ουσιαστικά το πολιτικό και οργανωτικό κέντρο της εξέγερσης και όχι η Συντονιστική Επιτροπή των φοιτητών, που ελεγχόταν από τους ρεφορμιστές. Δημιουργημένη από την πρώτη μέρα της κατάληψης, η ΕΣ συνεδρίαζε καθημερινά αυτές τις τρεις μέρες, παίρνοντας αποφάσεις με άμεση ψηφοφορία για κάθε επίδοχο ζήτημα, από την ύπαρξη προεδρείου μέχρι το περιεχόμενο των προκηρξέων. Έδειξε έτσι ότι η εργατική δημοκρατία δεν είναι μια πολυτέλεια για το εργατικό κίνημα αλλά μια αναγκαιότητα και αναπόσπαστα δεμένη με την ύπαρξη του. Η ΕΣ έριξε το σύνθημα της γενικής απεργίας διάρκειας, δίνοντας έτσι ένα όπλο και ένα άμεσο πρακτικό καθήκον στους εργάτες. Προπαγάνδισε τη δημιουργία επιτροπών που θα κατέβαζαν τους εργάτες σε απεργία «ενάντια στη χούντα, τα μονοπώλια και στους αμερικάνους πάτρωνες της», όπως γράφει και η προκήρυξή της. Η δράση της συντονιζόταν και διευθυνόταν από 7μελή επιτροπή που εκλέχτηκε από την ίδια.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου μπορεί να κράτησε τρεις μόνο μέρες, από την Τετάρτη 14/11 μέχρι το Σάββατο 17/11 το ξημέρωμα, όμως ούτε τα σημαντικότερα γεγονότα διαδραματίστηκαν μέσα στο Πολυτεχνείο, ούτε η χρονική διάρκεια της κατάληψης ταυτίζεται με την διάρκεια της

εξέγερσης. Πρώτον, η απόκριση των εργαζομένων στο κάλεσμα της ΕΣ ήταν μεγάλη. Ήδη από την Πέμπτη το απόγευμα, η περιοχή γύρω από το Πολυτεχνείο είχε γεμίσει εργάτες, ενώ την Παρασκευή άρχισαν να κατεβαίνουν σε απεργία στις οικοδομές και σε διάφορα εργοστάσια, που συνεχίστηκε και το Σάββατο 17/11. Δεύτερον, από το πρωί της Παρασκευής γίνονται πορείες σε όλη την Αθήνα, όπου η συμμετοχή υπολογίζεται ανάμεσα σε 150 και 300 χιλιάδες συ-

νολικά, στήνονται το απόγευμα τα πρώτα οδοφράγματα, καταλαμβάνεται η Νομαρχία Αττικής, γίνονται επιθέσεις και περικυκλώνονται πολλά υπουργεία, μεταξύ των οποίων και το Δημόσιας Τάξης. Ουσιαστικά, το βράδυ όλο το κέντρο της Αθήνας είχε καταλειφθεί από διαδηλωτές που συγκρούονταν με την αστυνομία και τον στρατό, ενώ οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν μέχρι και το μεσημέρι της επόμενης μέρας.

Το Πολυτεχνείο, παρά την καταστολή του από τον στρατό, μιας που η αστυνομία είχε ηττηθεί στον δρόμο, ήταν ένας τεράστιος σεισμός για την χούντα, τέτοιος που την οδήγησε στην κατάρρευση εννιά μήνες αργότερα, μετά και το ανεπιτυχές πραξικόπημα στην Κύπρο. Μετατόπισε όλη την ελληνική κοινωνία προς ριζοσπαστικότερες θέσεις, σχεδόν όλα τα πολιτικά κόμματα προς τ' αριστερά. Καταργήθηκαν όλοι οι τότε αντι-συνδικαλιστικοί νόμοι και απαγορεύσεις, ο συνδικαλισμός επεκτάθηκε παντού, εμφανίστηκαν εργοστασιακές επιτροπές των οποίων προπλάσματα ήταν οι επιτροπές δράσης που δημιουργήθηκαν τις μέρες της εξέγερσης. Το σημαντικότερο ήταν η αναγέννηση της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, της οποίας η πολιτική εφαρμόστηκε στο Πολυτεχνείο διαμέσου της ΕΣ και έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στους μεταπολιτευτικούς εργατικούς αγώνες.

Αν τότε το Πολυτεχνείο ήρθε ως αποτέλεσμα της «συμμετοχής» του ελληνικού καπιταλισμού στο μακρύ κύμα κάμψης της καπιταλιστικής οικονομίας, της ανόδου της παγκόσμιας επανάστασης (κύμα του Μάη του '68) και της σήψης των αστικών κομμάτων που κυριαρχούσαν πριν την χούντα, σήμερα η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, η διαλυτική κρίση των αστικών κομμάτων, οι επαναστάσεις στην Μέση Ανατολή και τα ενθαρρυντικά μηνύματα από το ευρωπαϊκό προλεταριάτο δείχνουν ότι μπροστά μας έχουμε όχι ένα αλλά πολλά Πολυτεχνεία. Ας τα προετοιμάσουμε.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Προϋπολογισμός 2013: Νέα οργανωμένη σφαγή της κοινωνίας

Ο προϋπολογισμός του 2013 συντάχθηκε σε μια στιγμή που η παγκόσμια, και ιδιαίτερα η ευρωπαϊκή, οικονομία φαίνεται να ξαναβυθίζονται σε ύφεση, με τις προβλέψεις του ΔΝΤ να χειροτερεύουν από τρίμηνο σε τρίμηνο. Για το 2012 προβλέπεται το παγκόσμιο ΑΕΠ να αυξηθεί κατά 3,3% ενώ το 2011 αυξάνονταν με 3,8% και το 2010 με 5,1%. Το ΑΕΠ της Ευρωζώνης θα μειωθεί φέτος κατά -0,4% ενώ αυξάνονταν με 1,4% και 2% το 2011 και 2010 αντίστοιχα. Ο όγκος του παγκόσμιου εμπορίου (αγαθά και υπηρεσίες) θα αυξηθεί μόνο κατά 3,2% φέτος όταν το 2011 αυξάνονταν 5,8% και το 2010 με 12,6%.

Μέσα σε αυτήν την χειροτέρευση της παγκόσμιας και ευρωπαϊκής οικονομίας (που σαν ευρωζώνη δεν αποκλείεται και να διαλυθεί το 2013), ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται ένα βήμα πριν την κυριολεκτική κατάρρευση. Το 2012 η μείωση του ΑΕΠ θα φθάσει όπως προβλέπουν το 6,5% (ενώ ένα χρόνο πριν την προέβλεπαν σε -3,2% και τρία χρόνια πριν προέβλεπαν αύξησή του κατά 1,2%). Είναι φανερό ότι και η πρόβλεψή τους για μείωση του ΑΕΠ το 2013 κατά -4,5% πρόκειται να καταλήξει μάλλον σε διπλάσια μείωση αν λάβει κανείς υπόψη ότι τα νέα μνημονιακά μέτρα που ψηφίστηκαν ξεπερνούν τα 14,5 δις.

Παρά αυτή τη νέα αβάσταχτη μείωση του ΑΕΠ για το 2013, ο προϋπολογισμός του 2013, όχι μόνο δεν αμβλύνει την κρίση, την κοινωνική ανισότητα και την κοινωνική καταστροφή αλλά έρχεται να τις επιδεινώσει στο μέγιστο. Στην ουσία ο προϋπολογισμός οργανώνει την καταβαράθρωση του

λεγόμενου κοινωνικού κράτους (υγεία, παιδεία, ασφάλιση, δημοτικές υπηρεσίες, κ.α.) εφαρμόζοντας πλήρως τις επιταγές των ντόπιων και ξένων δανειστών. Με άλλα λόγια πρόκειται για μια πολεμική επιχείρηση με οικονομικά μέσα εναντίον των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Και παρόλα αυτά δεν πρόκειται να διορθωθεί τίποτα, όπως ευαγγελίζονται οι νεοφιλελεύθεροι ταλιμπάν της εσωτερικής και εξωτερικής τρόικας. Το χρέος φέτος το υπολογίζουν στο 175,6% του ΑΕΠ ενώ το 2013 στο 189% πράγμα που ξεφτιλίζει τις προβλέψεις τους για μείωσή του στο 120% του ΑΕΠ το 2020. Χρειάζεται έτσι επείγοντως ένα νέο κούρεμα και μία νέα επιμήκυνσή του αν βέβαια αποφασίσουν τελικά να σώσουν τον ελληνικό καπιταλισμό. Τα μνημόνια και οι προϋπολογισμοί των τελευταίων χρόνων δεν αποδεικνύονται μόνο καταστροφικοί για την οικονομία και την κοινωνία αλλά είναι και εντελώς αναποτελεσματικοί!

Τα τακτικά έσοδα του προϋπολογισμού 2013 (άμεσοι και έμμεσοι φόροι) θα ανέλθουν σε 46,7 δις, μειωμένοι σε σχέση με το 2012 κατά 5,6%. Από αυτά οι άμεσοι φόροι θα φθάσουν τα 19,8 δις, μειωμένοι κατά 4,6% σε σχέση με το 2012. Οι φόροι εισοδήματος των φυσικών προσώπων θα ανέλθουν στα 7,9 δις, μειωμένοι κατά 20,5% σε σχέση με το 2012 λόγω της μείωσης των εισοδημάτων. Οι φόροι εισοδήματος των επιχειρήσεων θα είναι 1,5 δις, μειωμένοι κατά 10% σε σχέση με το 2012, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το 2012 είχαν μειωθεί σε σχέση με το 2011 κατά 40%. Οι φόροι στην περιουσία θα ανέλθουν σε 3,1 δις (αύξηση 15,5%) που ση-

μαίνει ότι θα διατηρηθούν τα διαφόρων ειδών χαράτσια.

Οι έμμεσοι φόροι (από ΦΠΑ, φόρους κατανάλωσης, φόρους συναλλαγών κ.α.) θα ανέλθουν σε 24 δις (μειωμένοι κατά 6,8% σε σχέση με το 2012). Ειδικότερα, οι εισπράξεις από τον ΦΠΑ (σε πετρέλαιο, καπνό, κ.α.) θα ανέλθουν σε 13,7 δις (μείωση κατά 9%) ενώ οι φόροι κατανάλωσης θα ανέλθουν σε 9,3 δις, και αυτοί μειωμένοι κατά 3,5% συγκριτικά με το 2012.

Αυτές οι μειώσεις στους φόρους δεν οφείλονται στην μεγαθυμία της κυβέρνησης αλλά είναι αναγκαστικές λόγω της μείωσης του ΑΕΠ κατά 4,5% το 2013 (όπως τουλάχιστον προβλέπει η κυβέρνηση). Στην πράξη, και αν λάβει κανείς υπόψη την προβλεπόμενη μείωση του ΑΕΠ και την χειροτέρευση των εισοδημάτων, οι φόροι όχι μόνο δεν μειώνονται αλλά αυξάνονται με σαδιτικό τρόπο.

Ως αναφορά τις δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού 2013 αυτές θα φθάσουν τα 113 δις σε σχέση με 171 δις φέτος. Απ' αυτές τα 57 δις θα είναι χρεολύσια που φέτος ανέρχονται στα 100 δις (η μείωση αυτή οφείλεται τόσο στο κούρεμα του χρέους όσο κυρίως στην επιμήκυνση των ομολόγων του ελληνικού δημοσίου), τα 11 δις θα είναι τόκοι που φέτος είναι 14 δις και τα 44 δις θα είναι πρωτογενείς δαπάνες που φέτος είναι 47,5 (δηλαδή οι πρωτογενείς δαπάνες θα μειωθούν κατά 9,8%).

Οι δαπάνες για μισθούς και συντάξεις θα ανέρθουν σε 17,5 από 19,5 δις φέτος (μείωση κατά 10,5%) και αυτό θα γίνει εκτός των μειώσεων μισθών και συντάξεων και με μαζικές απολύσεις.

Οι μεταβιβαστικές πληρωμές (που αφορούν κυρίως τις επιχορηγήσεις των ασφαλιστικών ταμείων) θα ανέλθουν σε 16,3 δις από 17,6 φέτος. Για τα ταμεία θα διατεθούν 14 δις έναντι 14,7 δις το 2012, και πιο συγκεκριμένα: ο ΟΓΑ θα χρηματοδοτηθεί με 3,7 δις έναντι 4,6 το 2012 (μείωση 18,7%), το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ με 2,2 δις έναντι 3,7 (μείωση 40%), ο ΟΑΕΕ με 1,1 δις έναντι 1,6 (μείωση 29%), το ΝΑΤ με 1 δις έναντι 1 το 2012.

Το Υπουργείο Υγείας θα χρηματοδοτηθεί με 4,4 δις έναντι 4,8 φέτος (μείωση 9,5%), το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης με 13,9 έναντι 14,5 δις φέτος (μείωση 4,7%) και το Υπουργείο Παιδείας με 5,2 δις έναντι 5,8 φέτος (μείωση 10%). Ιδιαίτερα για την εκπαίδευση, στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση θα δοθούν 1,57 δις (μαζί με τις επενδύσεις) έναντι 1,78 φέτος και 1,87 το 2011, στην δευτεροβάθμια θα δοθούν 1,82 δις έναντι 2,11 φέτος και 2,24 πέρυσι, στην πανεπιστημιακή 709 εκ. έναντι 872 φέτος και 844 πέρυσι, και στην τεχνολογική 232 εκ. έναντι 280 φέτος και 315 το 2011.

Οι δημόσιες επενδύσεις υποτίθεται ότι θα διατηρηθούν στο ίδιο ύψος με πέρυσι, δηλαδή στα 6,8 δις αλλά μάλλον θα μειωθούν περαιτέρω όπως συμβαίνει κάθε φορά την τελευταία τριετία. Αυτό το ποσό δείχνει και πόσο κοντά βρίσκεται η ανάπτυξη που ευαγγελίζεται ο Σαμαράς.

Έτσι το έλλειμμα του προϋπολογισμού προβλέπεται να μειωθεί το 2013 στα 11,2 δις (6,1% του ΑΕΠ) από 16,3 δις φέτος (ή 8,4% του ΑΕΠ) ενώ το πρωτογενές έλλειμμα (χωρίς τους τόκους) θα μειωθεί στα 2,2 δις (1,3% του ΑΕΠ) από 4,5 δις (2,4% του ΑΕΠ) φέτος.

ΜΝΗΜΟΝΙΟ 3: Σύγχρονη Κόλαση για τους εργαζόμενους

Στις 7 Νοέμβρη ολοκληρώθηκε το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα της κυβέρνησης, καθώς ένα ογκώδες κείμενο 238 σελίδων με διατάξεις που αφορούν κάθε πιθανό και απίθανο θέμα ψηφίστηκε μετά από «συζήτηση» λίγων ωρών. Τα νέα μέτρα δεν αφήνουν κανέναν «παραπονούμενο»:

1) Εργασιακά: Όσα αφεντικά δεν είναι μέλη του ΣΕΒ ή της Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε. (της ένωσης των εμποροβιοτεχνών) δεν δεσμεύονται από οποιαδήποτε συμφωνία υπογράφεται με τη ΓΣΕΕ στο μισθολογικό σκέλος (π.χ. για το επίδομα γάμου ή άλλα επιδόματα, υπερωρίες κλπ.). Το μόνο που απομένει είναι ο κατώτατος μισθός, που θα οριστεί με νόμο από την κυβέρνηση στα 586 ευρώ μεικτά, και οι προσ αυξήσεις ανά τριετία χρόνου δουλειάς (παραμένουν όμως παγωμένες), μέχρι βέβαια το νέο ψαλίδισμα στο επόμενο πακέτο μέτρων.

Οι προειδοποιημένες απολύσεις, που οδηγούν στην καταβολή μειωμένων κατά 50% αποζημιώσεων, γίνονται πιο εύκολες, καθώς μειώνεται σε τέσσερις μήνες (από έξι) ο χρόνος έγκαιρης προειδοποίησης. Μειώνονται επίσης οι αποζημιώσεις για απροειδοποίητη απόλυση εργαζομένων που έχουν πάνω από 16 χρόνια δουλειάς στον ίδιο εργοδότη. Έτσι, αν οι μισθοί αποζημίωσης που δικαιούται ο απολυμένος υπερβαίνουν τους 12, κάθε ένας από τους μισθούς μετά τον 12^ο δεν μπορεί να ξεπερνά τα 2.000 ευρώ. Αν ο εργαζόμενος δεν δούλεψε όλα τα χρόνια στον ίδιο εργοδότη, δεν μπορεί να πάρει πάνω από 12 μισθούς αποζημίωσης.

Το ωράριο γίνεται λάστιχο, σε πρώτη φάση στα καταστήματα, με πρόβλεψη για επέκταση σε όλους τους κλάδους. Ο συνο-

λικός εβδομαδιαίος χρόνος εργασίας παραμένει στις 40 ώρες, αλλά αυτές μπορεί να κατανέμονται σε έξι μέρες (εκτός Κυριακής) και μέχρι τις 10 ώρες ημερησίως, με αντίστοιχη μείωση άλλης μέρας.

2) Μισθοί Δημοσίου: Καταργείται, ότι είχε απομείνει από τα δώρα και το επίδομα αδειάς. Εφαρμόζεται το ενιαίο μισθολόγιο και στις ΔΕΚΟ, με ανώτατο όριο συνολικών μεικτών μηνιαίων αποδοχών τα 1.900 ευρώ. Επιβάλλονται κλιμακωτές μειώσεις μισθών στα ειδικά μισθολόγια (ένστολοι, γιατροί ΕΣΥ, δικαστικοί κ.α.), αναδρομικά από 1ης Αυγούστου 2012. Για αποδοχές έως 1000 ευρώ το ποσοστό μείωσης ορίζεται στο 2%, από 1001 έως και 1.500 ευρώ στο 10%, από 1.501 έως και 2.500 ευρώ στο 20%, από 2.501 μέχρι 4.000 στο 30% και για ποσά άνω των 4.000 η μείωση είναι 35%.

3) Συντάξεις: Καταργούνται δώρα και επίδομα αδειάς σε όλα τα ταμεία και στις επικουρικές. Επιβάλλονται από 1/1/2013 κλιμακωτές μειώσεις, με βάση τα αθροίσματα κύριων και επικουρικών συντάξεων, όπως προκύπτουν μετά τις ως τώρα μειώσεις, ως εξής:

- 5% για άθροισμα συντάξεων από 1.000-1.500 ευρώ, με το τελικό ποσό, μετά την παρακράτηση, να μην πέφτει κάτω από 1.000 ευρώ.
- 10% από 1.501-2.000 ευρώ, με το τελικό ποσό να μην πέφτει κάτω από 1.425 ευρώ.
- 15% από 2.001-3.000 ευρώ, με το τελικό ποσό να μην πέφτει κάτω από 1.800 ευρώ.
Από 1/1/2014 κόβεται το ΕΚΑΣ για όσους είναι κάτω των 65 χρονών, εκτός από τις αναπηρικές συντάξεις.

4) Εφάπαξ: Μειώνεται το εφάπαξ σε 22 ταμεία, και αναδρομικά για όσους βγήκαν στη σύνταξη από 1^η Αυγούστου 2010 και δεν

τους έχει καταβληθεί. Οι μειώσεις κυμαίνονται από 2% ως 83%.

5) Αυξήσεις των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση από 1/1/2013 κατά δύο χρόνια για όλους, με τις εξής μόνο εξαιρέσεις:

- Όσους συμπληρώνουν τα 62 έτη και 40 χρόνια δουλειάς.

- Όσους συμπληρώνουν 25 χρόνια δουλειάς στον στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα, μέχρι 31/12/2012.

- Όσους ασφαλισμένους πριν το 1983 συμπληρώνουν 35ετία (στα ταμεία όπου ισχύει).

- Μητέρες ανηλίκων με 5500 ένσημα στο ΙΚΑ.

6) Απολύσεις στο Δημόσιο: Ουσιαστικά καταργείται πλήρως η μονιμότητα, κατά ωμή παραβίαση του Συντάγματος, καθώς οποιοσδήποτε υπάλληλος που η οργανική του θέση καταργείται μπορεί να τεθεί σε διαθεσιμότητα, με το 75% του μισθού του για ένα χρόνο. Αν σε αυτό το διάστημα δεν «βρει» θέση να μεταταχθεί, απολύεται. Σε διαθεσιμότητα θα τεθούν άμεσα 2.000 υπάλληλοι και άλλοι 25.000 μέσα στο 2013 (6.250 ανά τρίμηνο). Επιπλέον, ξεκινούν υποχρεωτικές μετατάξεις και μετακινήσεις σε όλη την επικράτεια, ιδίως για εκπαιδευτικούς, που θα οδηγήσουν σε επιπλέον απολύσεις, αφού ελάχιστοι θα μπορούν να αντέξουν το κόστος διαβίωσης μακριά από τον τόπο διαμονής τους.

7) Μειώνεται ο αριθμός των αναπληρωτών εκπαιδευτικών από 15.000 σε μόλις 2.000 και των κάθε είδους συμβασιούχων καθηγητών σε ΑΕΙ-ΤΕΙ κατά 90%.

8) Συγχώνευση όλων ανεξαιρέτως των ταμείων στον ΕΟΠΥΥ και άγριες περικοπές

στις παροχές του (γιατροί, φάρμακα, εξετάσεις κ.λπ.).

9) Αυξάνονται τα εισιτήρια των αστικών συγκοινωνιών και του ΟΣΕ κατά 25% από το Μάρτη του 2013, καθώς και τα τιμολόγια της ΔΕΗ.

10) Τα οικογενειακά επιδόματα θα καταβάλλονται ολόκληρα μόνο για ετήσια εισοδήματα έως 6.000 ευρώ, δηλαδή μόνο σε οικογένειες στα όρια της πλήρους εξαθλίωσης!

11) «Απελευθερώνεται» πλήθος επαγγελματιών, με χυδαία κριτήρια αγοράς. Έτσι (ένα από τα πολλά παραδείγματα) μπορεί να σταθεί από οποιονδήποτε ιδιώτη «σχολή» ταχύρρυθμης εκπαίδευσης ξεναγών και οι απόφοιτοί της να ασκούν χωρίς κανέναν περιορισμό το επάγγελμά!

Το κερασάκι στην τούρτα θα είναι τα νέα φορολογικά μέτρα ύψους 3 δις, που όμως θα ψηφιστούν σε ξεχωριστό νομοσχέδιο στο τέλος Νοέμβρη και δεν έχουν ακόμη οριστικοποιηθεί. Σίγουρα θα περιλαμβάνουν κατάργηση όλων των φοροαπαλλαγών από φέτος, κατάργηση του αφορολόγητου λόγω παιδιών και για τους ελεύθερους επαγγελματίες και συντελεστή 26% στα εισοδήματά τους, αύξηση των αντικειμενικών αξιών άρα και της φορολογίας ακινήτων, αύξηση της φορολογίας των αγροτών και των τόκων από καταθέσεις κ.α. Είναι βέβαιο ότι αυτή η λαίλαπα θα φέρει, εκτός από μια ανθρωπιστική καταστροφή χωρίς προηγούμενο για καιρό ειρήνης, και την τυπική πλέον χρεοκοπία της Ελλάδας, πιθανότατα μέσα στο 2013. Χρέος μας είναι να εμποδίσουμε με κάθε τρόπο την εφαρμογή των μέτρων.

■ Γιάννης Χαλάς

Για τις επιθέσεις της Χρυσής Αυγής

Η εκκαθαριστική δράση της συμμορίας της Χρυσής Αυγής (Χ.Α.) εναντίον του «εσωτερικού εχθρού» εντείνεται.

Μεταξύ 31 Οκτώβρη-5 Νοέμβρη, στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, με αφορμή επίθεση με μαχαίρι σε ιδιοκτήτη κουρείου, προχώρησε σε πογκρόμ με τραυματισμό μεταναστών και επιθέσεις σε μαγαζιά μεταναστών. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι επιθέσεις έγιναν παρουσία βουλευτών της Χ.Α. (Παναγιώταρος, Μπαρμπαρούσης, Μίχας), ενώ η ισχυρή αστυνομική δύναμη δεν προχώρησε σε καμία σύλληψη.

Στις 7/11 επιτέθηκαν με μαχαίρι και γκλομπ σε μέλη της ΚΝΕ που έκαναν παρέμβαση στο ΕΠΑΛ Λαγκαδά, με έναν τραυματία.

Στις 26/10 σημειώθηκε έκρηξη στα γραφεία της Τανζανικής Κοινότητας, ενώ ένα μήνα πριν ομάδα χρυσαυγίτων έσπασε την πρόσοψη, κατά την διάρκεια πογκρόμ στην πλατεία Αμερικής.

Ο βουλευτής της Χ.Α. Γρέγος ζήτησε να παταχθούν οι παραβατικές συμπεριφορές μαθητών ενόψει της 17 Νοέμβρη και δήλωσε πως η εκπαίδευση πρέπει να βασίζεται στο τρίπτυχο Πατρίς -Θρησκεία - Οικογένεια!

Ο χρυσαυγίτης βουλευτής Παναγιώταρος ζήτησε με ερώτηση στη Βουλή να μάθει τον «ακριβή αριθμό» των αλλοδαπών νηπίων που εξυπηρετούνται από τους παιδικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς, ως συνέχεια προεκλογικών δηλώσεων του ίδιου ότι «θα πετάνε στον δρόμο» από νοσοκομεία και βρεφονηπιακούς σταθμούς «τους αλλοδαπούς και τα παιδιά τους». Ο υπουργός Εσωτερικών Στυλιανίδης έσπευσε να ζητήσει από τους δήμους τα στοιχεία. Πριν από τις εκλογές και ο σημερινός πρωθυπουργός είχε δηλώσει: «Έχουν γεμίσει οι μετανάστες τα νηπιαγωγεία και οι Έλληνες δεν μπορούν να μπουν στον παιδικό σταθμό. Αυτό τέρμα».

Οι βουλευτές της Χ.Α. Γερμενής και Παναγιώταρος τάχθηκαν κατά της φορολόγησης των υπό ελληνική σημαία πλοίων, προτείνοντας να δοθούν και άλλα κίνητρα στους εφοπλιστές για την πρόσληψη ελληνικών πληρωμάτων. Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2013 θα πρέπει να εισπραχτούν 80 εκατομμύρια ευρώ από την αύξηση της φορολόγησης των εφοπλιστών, με βάση το τονάζ (χωρητικότητα) των πλοίων, όσα χρήματα περικλύονται από τους ανάπηρους (82 εκατομμύρια)!

Υπέρ των απολύσεων δημοσίων υπαλλή-

λων, διευκρινίζοντας ότι «όσοι είναι εκ του περυσού και έχουν μπει από τα παράθυρα, ως απολυθούν» τάχθηκε ο γενικός γραμματέας της Χ.Α. Μιχαλολιάκος, αναπαράγοντας τη γνωστή αστική προπαγάνδα κατά των εργαζομένων στο δημόσιο.

Η ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΧΥΤΗΡΙΟ

Το θεατρικό έργο «Corpus Christi» του Τέρρενς Μακνάλι γράφτηκε το 1997, με αφορμή τον απαγχονισμό ενός μαθητή στην Αμερική, ο οποίος δεν ανταποκρινόταν στο ανδρικό στερεότυπο. Δεν άντεξε την κακοποίηση που υφίστατο από τους συμμαθητές του, λόγω της διαφορετικότητάς του, και κρεμάστηκε. Το έργο δεν απαγορεύθηκε, παρά την κατάθεση ασφαλιστικών μέτρων από πολίτες για την ακύρωση της παράστασης και του χαρακτηρισμού του από την ιερά σύνοδο ως βλάσφημο, αλλά σταμάτησε τις παραστάσεις στις 31 Οκτωβρίου 2012 στο θέατρο Χυτήριο «υπό το καθεστώς απειλών παραθρησκευτικών οργανώσεων και της Χρυσής Αυγής έξω από το θέατρο με στόχο την παρεμπόδιση της παράστασης, αλλά και απειλών εναντίον της ζωής και της σωματικής ακεραιότητας των συντελεστών της». Το μαινόμενο πλήθος επί 2 βδομάδες περίπου πολιορκούσε το «Χυτήριο», με τη διακριτική παρουσία αστυνομίας και ΜΑΤ, έβριζε και απειλούσε τους ηθοποιούς και το σκηνοθέτη, προηγήθηκε, έσκιζε αφίσες, πετούσε γιαούρτια και έσπασε την κλειδαριά του θεάτρου στην προμερέα. Όσοι διαμαρτυρόμενοι προσήχθησαν αφήθηκαν ελεύθεροι, χωρίς να σχηματιστεί εναντίον τους δικογραφία. Μάλιστα, ο βουλευτής της Χ.Α. Παππάς μπήκε σε κλούβα των ΜΑΤ και απελευθέρωσε προσαχθέντα! «Κάθε φορά που προσβάλλεται το θρησκευτικό μας συναίσθημα και η ιστορική μνήμη, θα παρεμβαίνουμε δυναμικά!» δήλωσε ο Κασιδιάρης.

Η λογοκρισία που προσπαθεί να επιβάλει η Χ.Α. στον πολιτισμό σύμφωνα με τα δικά της πρότυπα δεν είναι καθόλου ξεκομμένη από τη συνολικότερη προσπάθεια που γίνεται από το αστικό πολιτικό σύστημα για λογοκρισία στον τύπο (κόψιμο εκπομπής «Πρωινή Ενημέρωση») και επιβολή τρομοκρατίας γενικά στην πολιτική ζωή. Όταν λογοκρίνεται η τέχνη και η έκφραση, λογοκρίνεται ταυτόχρονα η ίδια η ζωή και κυρίως οι φωνές και η δράση αυτών που προσπαθούν να αλλάξουν αυτή τη βάρβαρη ζωή που μας ετοιμάζουν.

Βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ

Φονική επίθεση της ομάδας Δ με διεμβολισμό της μοτοπορείας, κακοποίηση, ξυλοδαμούς και βασανισμούς κατά τη διάρκεια των συλλήψεων, της μεταφοράς στη ΓΑΔΑ και μέσα στη ΓΑΔΑ (χρησιμοποιήθηκε ακόμα και όπλο taser που προκαλεί ηλεκτροσόκ, από τη χρήση του οποίου έχουν πεθάνει 500 άνθρωποι στις ΗΠΑ από το 2001, σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία), εξευτελισμούς, ξεγύμνωμα, εξύβριση με τις πιο χυδαίες εκφράσεις, διαπόμπευση, απειλές, στέρηση φαγητού, νερού και επικοινωνίας με δικηγόρους, κατασκευασμένες κατηγορίες με βάση τον κουκουλονόμο και εξοντωτικές εγγυήσεις για την αποφυλάκιση των 15 συλληφθέντων (3000 ευρώ έκαστος), ξυλοδαμούς ακόμα και σε δεμένους. Ένας από τους συλληφθέντες αιμορραγούσε όλο το βράδυ από το κεφάλι κι όταν προσπάθησε να κοιμηθεί, του ρίχνανε λείζερ και φακούς στα μάτια. Ένας επικεφαλής της ομάδας Δ έδινε το Ο.Κ. για να συνεχίσουν και τους έδινε οδηγίες για τον βασανισμό. Εξίσου βάρβαρη ήταν και η επίθεση από τα ΜΑΤ την επομένη της μοτοπορείας στα δικαστήρια με 4 συλληφθέντες.

Η στάση του υπουργού ΠΡΟ.ΠΟ. Δένδια να συγκαλύψει τα βασανιστήρια (η ιατροδικαστική εξέταση τον εκθέτει κατηγορηματικά) και η λογοκρισία κάθε προσπάθειας δημοσιοποίησης των γεγονότων κατατείνουν στο

Σε αυτή την κατεύθυνση, η Χ.Α. προπαγανδίζει έναν πόλεμο εναντίον των μεταναστών, των απεργών, των συνδικαλιστών, των αριστερών, όσων δηλαδή διαταράσσουν την «εθνική ενότητα» και την ταξική ειρήνη.

ΑΡΣΗ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΣΥΛΙΑΣ

Άρση της ασυλίας των βουλευτών της Χ.Α. που κατηγορούνται για ποινικά αδικήματα ψηφίστηκε στην ολομέλεια της βουλής. Ο Κασιδιάρης θα δικαστεί για συνδρομή σε ληστεία, απρόκλητη επικίνδυνη σωματική βλάβη, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία, κατά τη συμμετοχή του σε επεισόδια στην Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου το 2007. Για αντιποίηση αρχής και διακεκριμένη φθορά ξένης περιουσίας θα δικαστούν οι Ηλιόπουλος και Γερμενής, λόγω των επεισοδίων σε πανηγύρι της Ραφήνας, όπου οι χρυσαυγίτες έκαναν έλεγχο σε νόμιμους μετανάστες μικροπωλητές σπάζοντας και αναποδογυρίζοντας πάγκους.

Η άρση ασυλίας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ισοσταθμίσει τις εκατοντάδες επιθέσεις χρυσαυγίτων σε μετανάστες και μαγαζιά τους ή αγωνιστές (με πρόκληση σοβαρών σωματικών βλαβών τις περισσότερες φορές), που δεν έχουν οδηγήσει σχεδόν ποτέ σε δίωξη ή όταν φτάνουν (σπάνια) στα δικαστήρια, πέφτουν στα μαλακά. Ίσα-ίσα, μπορούμε να πούμε ότι με αυτήν την κίνηση η Χ.Α. εμφανίζεται ως «κατατρεγμένη» από το σύστημα και πιθανόν να ενισχύεται κιάλας. Ούτε αναίρεται φυσικά ο συστημικός της ρόλος, ο οποίος είναι να χτυπάει τους μετανάστες σήμερα, το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα αύριο, όχι για να διαλύσει την κυριαρχία της αστικής τάξης, αλλά για να την ξαναστήσει στα πόδια της.

Τουλάχιστον για την ώρα, το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα δεν θα αφήσει τη Χ.Α. να αμφισβητήσει την κυριαρχία του. Η αστική τάξη και η συγκυβέρνηση μπορεί να την χρειάζονται για να αντιμετωπίσουν τον κοινό «εσωτερικό εχθρό» και για να φέρουν πιο κοντά ένα καθεστώς «έκτακτης ανάγκης», αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα παραδώσουν τα κλειδιά της εξουσίας στον Μιχαλολιάκο, πριν δουν ότι δεν τους μένει καμία άλλη λύση. Άρα οι κυρίαρχες ομάδες της αστικής τάξης και το πολιτικό προσωπικό και όχι η «δημοκρατία» γενικά μπορούν ναβάλουν κάποιους περιορισμούς στους τραμπούκους τους (την Χ.Α.), για να την ξαναχρησιμοποιήσουν αργότερα σε διαφορετικές συνθήκες.

ότι η συγκυβέρνηση θέλει να δώσει ένα μήνυμα για την καταστολή και την ποινικοποίηση του κινήματος. Έτσι κι αλλιώς οι ξυλοδαρμοί σε διαδηλώσεις, κατά τη σύλληψη, μεταφορά ή και μέσα στα κρατητήρια είναι συνήθης πρακτική της ΕΛ.ΑΣ., ενώ ακόμα χειρότερα είναι τα πράγματα όταν πρόκειται για μετανάστες. Σύμφωνα με στοιχεία που είναι υποχρεωμένο το Υπουργείο να αποστέλλει στους διεθνείς οργανισμούς, για την περίοδο 2005 - 2009 ερευνήθηκαν συνολικά 281 καταγγελλίες πολιτών για κακοποίηση από τις αστυνομικές αρχές. Επιβλήθηκαν πειθαρχικές κυρώσεις σε 13 μόνο περιπτώσεις και αποτάχθηκαν μόλις 4 αστυνομικοί. Είναι φανερό ότι υπάρχει σαφής τάση κουκουλώματος των κρουσμάτων αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας.

Ωστόσο, με την υπόθεση των 15 έχουμε ένα ποιοτικό άλμα. Εδώ πρόκειται για μια οργανωμένη επιχείρηση καταστολής και βασανισμού αγωνιστών και μια αναβάθμιση της οργανικής σύνδεσης αστυνομίας και Χρυσής Αυγής. Το αυταρχικό κράτος που επιχειρούν να φτιάξουν για να αντιμετωπίσουν το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να μας τρομοκρατεί, καθώς είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας τους να διαχειριστούν με «ομαλό» τρόπο την κατάσταση. Ωστόσο, δεν επιτρέπεται και κανένας εφησυχασμός. Χρειάζεται συνεχής προσπάθεια για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων με κινηματικό τρόπο και την αυτοάμυνα του κινήματος απέναντι στους μηχανισμούς καταστολής και τις φασιστικές συμμορίες.

Ληγμένα και με τη βούλα!

Στις αρχές Οκτώβρη ανακοινώθηκαν από τα Υπουργεία Ανάπτυξης και Υγείας οι Κανόνες Διακίνησης/Εμπορίας Προϊόντων και Παροχής Υπηρεσιών και η νέα Υγειονομική Διάταξη. Στα πλαίσια, λοιπόν, της «οριζόντιας παρέμβασης για τη διευκόλυνση της επιχειρηματικότητας, της άρσης εμποδίων στη λειτουργία των επιχειρήσεων, της τόνωσης του ανταγωνισμού και της προαγωγής του καταναλωτή», όπως έλεγε το σχετικό Δελτίο Τύπου, προβλέπεται η διάθεση ληγμένων τροφίμων ή «τροφίμων περασμένης διατηρησιμότητας» (sic!) από τα σούπερ μάρκετ.

Το ίδιο θέμα έχει θεθεί σε πολλές χώρες της Ε.Ε. Σήμερα, που η ανεργία, η φτώχεια, η εξαθλίωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων χτυπάνε κόκκινο, οι αστοί και οι κυβερνήσεις τους, πιο ξεδιάντροπα από ποτέ, δείχνουν το αληθινό τους πρόσωπο και μας οδηγούν στον εξευτελισμό για χάρη των κερδών τους.

Η κοινή λογική λέει ότι η ημερομηνία λήξης αναγράφεται στα τρόφιμα για να υποδεικνύει κάτι: δηλαδή ότι μετά απ' αυτή την ημερομηνία δεν είναι κατάλληλα για κατανάλωση. Αυτό το αντιλαμβάνεται κι ένα μικρό παιδί.

Τι συνέβαινε μέχρι τώρα με τις τροφές που έληγαν στα ράφια; Πετάγονταν στις χωματερές. Μάλιστα, σύμφωνα με στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Τροφίμων και Γεωργίας του ΟΗΕ, στις ανεπτυγμένες χώρες περισσότερο από το 40% των παραγόμενων τροφίμων πετάγονται στα σκουπίδια. Την ίδια στιγμή, 40 εκατ άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο από πείνα, ενώ καθημερινά παράγονται 356 κιλά δημητριακών ανά άτομο! Δηλαδή, ακόμα και σήμερα, την εποχή της παγκόσμιας οικονομικής, πολιτικής και επισιτιστικής κρίσης, παράγονται αρκετά τρόφιμα, που θα μπορούσαν να εξαλείψουν την πείνα από τον πλανήτη!

Η κοινωνία που ζούμε όμως είναι ταξική. Λειτουργεί στηριζόμενη στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, για την άντληση κερδών και υπερκερδών από μια χούφτα αστών. Δεν είναι τυχαίο ότι πέντε πολυεθνικές ελέγχουν το 90% του παγκόσμιου εμπορίου δημητριακών. Για όλους αυτούς είναι προτιμότερο τα τρόφιμα να πετιούνται παρά τα διατίθενται σε χαμηλότερες τιμές ή δωρεάν σε αυτούς που πεινάνε.

Είναι προφανές ότι η κατανάλωση ληγμένων τροφίμων θα οδηγήσει στην ραγδαία επιδείνωση της υγείας μαζικών στρωμάτων, με επιδημίες να θερίζουν και δηλητηριάσεις να εξαπλώνονται σ' όλη την Ελλάδα, σπέρνοντας νεκρούς και βαριά άρρωστους. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να πετάξουμε στα σκουπίδια αυτό το ληγμένο-σάπιο σύστημα, παλεύοντας για μια κοινωνία με σεβασμό στον άνθρωπο και το φυσικό περιβάλλον. Μια κοινωνία που θα λειτουργεί με βάση τις πραγματικές μας ανάγκες και όχι με βάση την καταστροφική λογική και τη μαγία του κέρδους.

Επίσκεψη Μέρκελ

ΖΗΤΩ ΤΑ ΜΕΤΡΑ!

Ηδη από τον Σεπτέμβριο η τρικομματική κυβέρνηση παραπαίει. Η απάτη της επαναδιαπραγμάτευσης, η ανακοίνωση των μέτρων, η άρνηση πληρωμών στην εφορία, η γιγάντωση της ύφεσης και της ανεργίας, εξάντλησαν τον πολιτικό χρόνο της. Η μεγάλη συμμετοχή του κόσμου στη διαδήλωση της ΔΕΘ και στην απεργία της 26ης Σεπτεμβρίου, έδειξαν την οργή των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Η εισβολή των εργατών των ναυπηγείων στο Υπουργείο Εθνικής Άμυνας (και μάλιστα με ΠΑΣΟΚους μπροστά) σήμανε συναγεμισμό στην κυβέρνηση και στην αστική τάξη. Επισείοντας τον κίνδυνο αποσταθεροποίησης του συστήματος, ζήτησαν πάλι τη βοήθεια του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Όπως και στις εκλογές, όπου η Μέρκελ ένευσε υπέρ του Σαμαρά, έτσι και τώρα ήρθε για να στηρίξει την επιλογή της. Όμως τώρα η λαϊκή συνείδηση είναι καθαρά ενάντια στην ΕΕ των γερμανών ιμπεριαλιστών και των εκλεκτών τους στην Ελλάδα.

Για να γλιτώσουν από μαζικές και ανεξέλεγκτες κινητοποιήσεις: α) Ανακοίνωσαν την επίσκεψη μόλις τρεις ημέρες πριν. β) «Διαφήμισαν» με κάθε τρόπο την παρουσία ελεύθερων σκοπευτών, ειδικών μονάδων, κ.λπ., απειλώντας το λαό με πυροβολισμούς. γ) Ουσιαστικά, κήρυξαν απαγόρευση συγκεντρώσεων στην Αθήνα αποκλείοντας όλο το κέντρο. δ) Προχώρησαν σε διαρκείς προσαγωγές και έκλεισαν σταθμούς του Μετρό.

Πακιστάν

Η απληστία των αφεντικών σκοτώνει 325 εργάτες

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2012, δύο πολύνεκρα εργατικά ατυχήματα (πυρκαγιές) έφεραν και πάλι στο φως το ζήτημα της παραβίασης ακόμα και των πιο στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας στους χώρους εργασίας στο Πακιστάν, και ιδιαίτερα στο χώρο της υφαντουργίας - υποδηματοποιίας, όπου απασχολείται το 30% του εργατικού δυναμικού της χώρας.

Η πρώτη πυρκαγιά, σε ένα τετραώροφο υφαντουργείο στο Καρατσι στοιχίσε τη ζωή σε 300 από τους 1.000 εργαζόμενους, ενώ η δεύτερη, σε ένα παράνομο υποδηματοποιείο στη Λαχώρη, άφησε πίσω της 25 νεκρούς.

Παρά τις ασυμμετρίες και τη μετάθεση ευθυνών μεταξύ των δύο κυρίαρχων κομμάτων (του κυβερνήσαντος Λαϊκού και της Μουσουλμανικής Λίγκας), η αλήθεια είναι πως η απαγόρευση επιθεώρησης των επιχειρήσεων που είχε επιβληθεί επί δικτατορίας Μουσάραφ δεν έχει αναρριστεί, παρά μόνο στην επαρχία Πουντζάμπ, αλλά και εκεί δεν εφαρμόζεται. Επιπλέον, οι ιδιοκτήτες των δύο επιχειρήσεων αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση και κανένας κυβερνητικός ή κρατικός αξιωματούχος δεν παραιτήθηκε αναλαμβάνοντας την ευθύνη για τα τραγικά περιστατικά.

Η 15^η Σεπτεμβρίου ανακηρύχθηκε ημέρα πένθους από τις εργατικές ομοσπονδίες, τα συνδικάτα και τα αριστερά κόμματα και σηματοδεύτηκε από απεργίες και πολυπληθείς εκδηλώσεις διαμαρτυρίας σε πολλές πόλεις, ενώ έχει ξεκινήσει μια συνδυασμένη καμπάνια που απαιτεί αποζημιώσεις για τις οικογένειες των θυμάτων και των τραυματιών, διατήρηση των μισθών των εργαζομένων, σύλληψη των εργοδοτών και παραπομπή τους στη δικαιοσύνη για φόνο, κυρώσεις στους κυβερνητικούς ιθύνοντες και επιβολή των απαραίτητων μέτρων ασφαλείας στους βιομηχάνους. Έχει παράλληλα ξεκινήσει συλλογή υπογραφών στο διαδίκτυο και έχει δημιουργηθεί ένα νέο Κίνημα για τα Δικαιώματα των Εργατών στο Καρατσι, όπου συμμετέχει πληθώρα εργατικών, κοινωνικών και νεολαϊστικών οργανώσεων και κινήσεων.



Παρόλα αυτά, δεκάδες χιλιάδες συμμετείχαν στις διαδηλώσεις και συγκρούστηκαν με την αστυνομία όταν αυτή επιχείρησε να διαλύσει με χημικά τη συγκέντρωση.

Ο Σαμαράς διαφήμισε την επίσκεψη Μέρκελ ως πρόλογο μιας πολιτικής λύσης- πακέτο, που θα προωθηθεί από την Ε.Ε., με βασικούς άξονες την «επιμήκυνση» και την ελάφρυνση των μέτρων. Εμφανίστηκε με την αρχηγό της Ε.Ε. στην τηλεόραση (παραγκώνισε τον Βενιζέλο που αποζητούσε λυσασμένα την εμφάνισή του δίπλα στη Μέρκελ) και θέλησε να πάρει μόνος του το δαχτυλίδι του εκλεκτού! Ο Κουβέλης αρνήθηκε να συναντηθεί μαζί της (αν υποθέσουμε ότι τον είχαν καλέσει!) αλλά την ίδια στιγμή ο εκπρόσωπος της ΔΗΜ.ΑΡ. δήλωνε πως η επίσκεψη θα είχε θετικά αποτελέσματα για τη διαπραγμάτευση!

Η αλήθεια είναι πως η μάλλον τελευταία αμιγώς αστική κυβέρνηση στην Ελλάδα στηρίζεται μόνο από τους διαπλεκόμενους τραπεζίτες - ιδιοκτήτες ΜΜΕ - βιομηχάνους και τους ιμπεριαλιστές. Αυτή την κοινωνική πραγματικότητα απεικονίζουν οι δημοσκοπήσεις και η διάλυση στο εσωτερικό των κομμάτων. Ένα μήνα μετά την επίσκεψη Μέρκελ η διάλυση του αστικού πολιτικού σκηνικού συνεχίζεται ραγδαία. Δεν τους σώζουν ούτε οι απειλές περί... «αβάσταχτης καταστροφής» και περί... «εξάντλησης των ταμειακών αποθεμάτων» αν δεν πάρουμε τη δόση. Η ελληνική κοινωνία έχει συνειδητοποιήσει σε μεγάλο βαθμό πως η ψήφιση των μέτρων είναι ταφόπλακα για αυτήν και τα παιδιά της. Και όσο θα ανακινούνται υποθέσεις σαν τη «λίστα Λαγκάρντ», η κυβέρνηση αυτή θα υπάρχει μόνο λόγω της ανικανότητας και απροθυμίας των ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να ωθήσουν την κοινωνία σε μαχητικούς αγώνες με σκοπό την πτώση της τρικομματικής χούντας.

Η Μέρκελ ήρθε με κλιμάκιο επιχειρηματιών και αφιέρωσε τον περισσότερο χρόνο της στις επαφές με ντόπιους και γερμανούς καπιταλιστές. Στις δηλώσεις της, αφού είπε ότι «λυπάται» για την κατάστασή μας, ξεκαθάρισε πως ο μόνος δρόμος είναι τα Μνημόνια. Όχι μόνο δε συζητείται ελάφρυνση των μέτρων, αλλά θα πρέπει να μετατραπούν στο χειρότερο εργασιακό κάτεργο όλης της Ευρώπης. Έτσι τα γερμανικά κεφάλαια θα βρουν πρόσθετη κερδοφορία στην Ελλάδα για την εκμετάλλευση αιολικής και ηλιακής ενέργειας, κοιτασμάτων πετρελαίου κ.λπ.

Οι Γερμανοί κοιτάνε και τη γεωπολιτική σημασία της Ελλάδας, μιας και είναι κοντά σε όλες τις ζώνες εκμετάλλευσης κοιτασμάτων και αποτελεί ορμητήριο για επιχειρήσεις. Επιδιώκουν να εμποδίσουν οποιαδήποτε επαφή του ελληνικού καπιταλισμού με τους Ρώσους, οι οποίοι αν πέσει ο Άσαντ στη Συρία θα χάσουν το τελευταίο καταφύγιο του στόλου τους στην περιοχή (Λαττάκεια). Μετά θα πρέπει να ψάξουν για λιμάνια στο νησιωτικό σύμπλεγμα της Ελλάδας. Οι Γερμανοί εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τη ρώσικη ενέργεια, ειδικά αν εφαρμόσουν την απόφασή τους για κλείσιμο των πυρηνικών εργοστασίων. Γι' αυτό όλη η προσοχή τους θα στραφεί στη Μ. Ανατολή και τη Ν. Ευρώπη, ψάχνοντας προσβάσεις για εκμεταλλεύσιμη ενέργεια.

Όλα αυτά βέβαια δεν είναι εύκολα, τη στιγμή που η Ε.Ε. βουλιάζει στην ύφεση και η κρίση με Ισπανία και Ιταλία είναι απολύτως μη διαχειρίσιμη.



στον κόσμο...

ΜΠΑΧΡΕΪΝ

Καθώς η αραβική άνοιξη εξακολουθεί να ανθίζει σε διάφορες χώρες της Μέσης Ανατολής, η κυβέρνηση στο Μπαχρέϊν προχώρησε στην απαγόρευση των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων, επικαλούμενη την «κατάχρηση» από τον... λαό του δικαιώματός του στην ελεύθερη έκφραση. Τον προηγούμενο μήνα διαδηλωτές είχαν καταλάβει την κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας Μανάμα, απαιτώντας περισσότερη δημοκρατία και τερματισμό των διακρίσεων ενάντια στην πλειοψηφία της σιιτικής κοινότητας από τη σουνιτική βασιλική οικογένεια. Από τον Μάρτιο του 2011, όταν η εξέγερση στο Μπαχρέϊν είχε πνιγεί στο αίμα, έχουν χάσει την ζωή τους άλλοι 45 άνθρωποι.

ΛΙΒΥΗ

Εκρηκτική κατάσταση εξακολουθεί να επικρατεί στη Λιβύη. Δεκάδες άνδρες της πολιτοφυλακής κατέλαβαν το Κοινοβούλιο, διαμαρτυρόμενοι για τον σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, στην οποία περιλαμβάνονται και υπουργοί που συνδέονται με το καθεστώς του Καντάφι. Οι πολιτοφύλακες αποχώρησαν από το Κοινοβούλιο μετά από συνάντηση με τον πρωθυπουργό Αλί Ζιντάν. Παρά τις εκλογές του περασμένου Ιουλίου, το καθεστώς στη Λιβύη εξακολουθεί να είναι ασταθές, όσο δεν λύνονται τα αίτια που οδήγησαν στην εξέγερση.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Η 30η Οκτωβρίου είχε οριστεί ως «μέρα αντίστασης στις πόλεις» για τον κουρδικό λαό της Τουρκίας. Χιλιάδες κούρδοι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία κυρίως στο νοτιοανατολικό τμήμα της χώρας αλλά και στην Ισταμπούλ, δείχνοντας συμπαράσταση και αλληλεγγύη στους 650 κούρδους κρατούμενους που βρίσκονταν στην έκτη βδομάδα απεργίας πείνας. Τα αιτήματα των Κούρδων περιλαμβάνουν το δικαίωμα χρήσης της κουρδικής γλώσσας στο τουρκικό εκπαιδευτικό και νομικό σύστημα, καθώς και τον τερματισμό της απομόνωσης του Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Οι Κούρδοι υπολογίζεται ότι αποτελούν το 30% του πληθυσμού της Τουρκίας και διεκδικούν τα δικαιώματά τους, ακόμα και με ένοπλο αντάρτικο, πάνω από 25 χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα έχουν σκοτωθεί πάνω από 40.000 αγωνιστές και άμαχοι Κούρδοι.

ΚΙΝΑ

Διαδηλωτές κατάφεραν να σταματήσουν τη σχεδιασμένη επέκταση ενός εργοστασίου πετροχημικών στην πόλη Νίγκμπο, στην ανατολική Κίνα. Μετά από συγκρούσεις χιλιάδων διαδηλωτών με την αστυνομία, η τοπική κυβέρνηση υποσχέθηκε ότι δεν θα συνεχίσει την επέκταση. Ωστόσο η κυβέρνηση δεν χαιρεί της εμπιστοσύνης των μαζών και γι' αυτό ακόμα 200 διαδηλωτές συνεχίζουν τον αγώνα. Η ραγδαία αύξηση των περιβαλλοντικών κινητοποιήσεων στην Κίνα (αύξηση 29% μέσα σε διάστημα 20 χρόνων) φανερώνει τις δύο συγκρουόμενες τάσεις που αναπτύσσονται: από τη μία τη συνειδητοποίηση των εργατικών στρωμάτων για την κρισιμότητα των περιβαλλοντικών ζητημάτων και από την άλλη την εμμονή των τοπικών αρχών στην ανάπτυξη με κάθε τίμημα, ακόμα και σε βάρος του περιβάλλοντος.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Περίπου 2.000 οργανωμένοι διαδηλωτές προσπάθησαν να περικυκλώσουν το κοινοβούλιο στις 15 Οκτωβρίου, ημέρα ψήφισης του προϋπολογισμού του 2013. Τα μέτρα του προϋπολογισμού περιλαμβάνουν περικοπές δαπανών ύψους 2,7 δις ευρώ, που περιορίζουν δραματικά το βιοτικό επίπεδο, καθώς και μεγάλη αύξηση του μέσου συντελεστή στον φόρο εισοδήματος, από το 9,8% στο 13,2%. Οι πορτογάλοι εργαζόμενοι, που μετράνε ήδη μια νίκη, αφού πέρσι κατάφεραν με τις διαδηλώσεις τους να μην ψηφιστεί το νομοσχέδιο που θα αύξανε τις ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων, προγραμματίζουν Γενική Απεργία για τις 14 Νοεμβρίου. Οι αγώνες τους, μαζί με των ισπανών, των ελλήνων και όλων των ευρωπαϊών εργαζομένων, είναι το μόνο που μπορεί να αποτρέψει τα σχέδια των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, που θέλουν να ρίξουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων.

Σύνοδος ΔΝΤ: Μαύρα σύννεφα στον ορίζοντα

«Σύρραξη» χαρακτήρισε ούτε λίγο ούτε πολύ η εφημερίδα Φάιντάνσιαλ Τάιμς, κορυφαίο όργανο του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, τις αντιπαράθεσεις που ξέσπασαν στη σύνοδο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου τον Οκτώβριο στο Τόκιο.

Οι εκπρόσωποι του ΔΝΤ επιτέθηκαν στην πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γιατί εκθέτει την Ευρωζώνη σ' ένα καθοδικό σπινάλι φυγής κεφαλαίων, φόβων διάρρηξης του Ευρώ και οικονομικής παρακμής. Ο Ολιβιέ Μπλανσάρ, επικεφαλής οικονομολόγος του ΔΝΤ, είπε ότι αυτή η πολιτική κινδυνεύει να παγιδεύσει την παγκόσμια οικονομία σε μια δίνη ύφεσης και οικονομικής συρρίκνωσης χωρίς πάτο. Υποστηρικτής αυτών των επικρίσεων εμφανίστηκε εμμέσως και ο υπουργός οικονομικών των ΗΠΑ Τίμοθι Γκάιτνερ.

Σύμφωνα με το ΔΝΤ, οι τρέχουσες πολιτικές στην Ευρωζώνη μπορεί ν' αναγκάσουν τις ευρωπαϊκές τράπεζες να διαγράψουν τίτλους αξίας 2,8 τρις δολαρίων (στο διάστημα από το γ' τρίμηνο του 2011 μέχρι το τέλος του 2013) για να μειώσουν το ρίσκο της έκθεσής τους. Μια πρόβλεψη αυξημένη κατά 200 εκ. δολάρια από την προηγούμενη, έξι μήνες πριν. Αν η Ευρωζώνη δεν προχωρήσει στην κοινή τραπεζική επίβλεψη [βλ. σχετικά στο άρθρο για τη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε.] και δεν αποδώσουν τα «προγράμματα προσαρμογής», το ποσό μπορεί να φτάσει στα 4,5 τρις δολάρια. Αυτές οι ζημιές/δι-αγραφές με τη σειρά τους θα μειώσουν ση-

μαντικά την παροχή πιστώσεων, επιβραδύνοντας την ανάπτυξη.

Οι Ευρωπαίοι προσπάθησαν να υποβαθμίσουν το θέμα της κρίσης στην Ευρωζώνη. Ο αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Βιτόρ Κονσταντίνο δήλωσε ότι η Ευρώπη έχει κάνει μεγάλη πρόοδο τους τελευταίους μήνες, πράγμα που θα έπρεπε να είναι ενθαρρυντικό για την παγκόσμια οικονομία. Και η Κομισιόν ότι κανείς δεν πρέπει να υποτιμάει πόσο μακριά προχώρησε η Ευρώπη από την αρχή της κρίσης.

Γιατί αυτή η διάσταση; Σίγουρα όχι γιατί οι καρχαρίες του ΔΝΤ, οι κατεξοχήν εμπνευστές και εφαρμοστές των βάρβαρων «προγραμμάτων προσαρμογής», έγιναν αίφνης πολέμοι της λιτότητας! Ο λόγος είναι η χειροτέρευση της κατάστασης της παγκόσμιας οικονομίας.

Στην τελευταία έκθεσή του, το ΔΝΤ αναθεώρησε προς τα κάτω τις προβλέψεις του, για δεύτερη φορά από τον Απρίλιο. Για το 2012 προβλέπεται ανάπτυξη 3,3%, το χαμηλότερο ποσοστό από το 2009, όταν ακόμα η παγκόσμια οικονομία παράδερνε στις συνέπειες της κατάρρευσης της Λήμαν Μπράδερς. Για τις αναπτυγμένες χώρες, το ΔΝΤ προβλέπει ανάπτυξη 1,5% το 2013, πράγμα που σημαίνει ότι ΗΠΑ, Ε.Ε. και Ιαπωνία θα συνεχίσουν να λιμνάζουν, όπως και τα δύο τελευταία χρόνια. Το αντίστοιχο ποσοστό για τις «αναδυόμενες» χώρες μοιάζει καλύτερο (5,6%), αλλά ήδη συνιστά οπισθοχώρηση. Για την πιο σημαντική, την Κίνα, προβλέπεται ανάπτυξη 7,7%: νούμερο δυσθεώ-

ρητο για τις ανεπτυγμένες χώρες, όμως 30% μικρότερο από τα ποσοστά πριν το 2008 και το χειρότερο από το 1999. Έτσι, οι «αναδυόμενες» δεν μπορούν να τραβήξουν την παγκόσμια οικονομία έξω από την κρίση, αν δεν γίνονται και οι ίδιες θύματά της.

Την ίδια στιγμή, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν τον λεγόμενο «δημοσιονομικό γκρεμό» – ριζική μείωση των κρατικών δαπανών και αύξηση των φόρων, που θα εφαρμοστούν από τις αρχές του 2013. Το πακέτο αυτό (αποτέλεσμα του συμβιβασμού Ρεπουμπλικάνων-Ομπάμα για το δημόσιο χρέος τον Ιούλη του 2011) αναμένεται ότι θα «κόψει» έως και 4% από το αμερικάνικο ΑΕΠ.

Πλησιάζει καταιγίδα, λοιπόν, και οι ιμπεριαλιστές ψάχνουν εναγωνίως καταφύγιο. Αυτό όμως αναπόφευκτα μεγαλώνει τους ανταγωνισμούς και τις συγκρούσεις τους, όπως έδειξε η ανοιχτή αντιπαράθεση της διευθύντριας του ΔΝΤ Λαγκάρντ και του γερμανού υπουργού οικονομικών Σόιμπλε στο Τόκιο. Το ΔΝΤ υποδεικνύει στους Ευρωπαίους να μην είναι τόσο σφιχτά προσηλωμένοι στις πολιτικές λιτότητας. Με απλά λόγια, να βάλουν το χέρι στην τσέπη πολύ βαθύτερα (π.χ. δίνοντας μεγαλύτερο χρόνο στις δημοσιονομικές «προσαρμογές» ή αποδεχόμενοι «κουρέματα» κρατικών χρεών), δηλαδή



η προσπάθεια σταθεροποίησης της παγκόσμιας οικονομίας να γίνει σε βάρος τους. Πράγμα το οποίο αυτοί φυσικά αρνούνται, με πρώτη τη Γερμανία.

Αξίζει να σημειωθεί και η αποχώρηση από τη σύνοδο του διοικητή της κεντρικής τράπεζας της Κίνας, ενώ δεν παραβρέθηκε ούτε ο υπουργός οικονομικών της Κίνας. Ο λόγος είναι η συνεχιζόμενη διαμάχη με την Ιαπωνία για τα νησιά Σενκάκου – πράγμα που ωστόσο κρύβει τις ανακατατάξεις στην Ασία αλλά και παγκόσμια, με την σταδιακή εκτόπιση της γιαπωνέζικης οικονομίας από την κινέζικη.

Ο Μπλανσάρ, εκ μέρους του ΔΝΤ, δήλωσε ότι φοβάται «μια χαμένη δεκαετία» για την παγκόσμια οικονομία. Σίγουρα αυτή η προοπτική είναι ζοφερή. Όσο όμως βαθαίνει το στρατηγικό κενό των ιμπεριαλιστών στη διαχείριση της κρίσης και το κουβάρι των ανταγωνισμών τους μπλέκεται όλο και περισσότερο, η πραγματικότητα θα απειλεί να σαρώσει ακόμα κι αυτές τις απαισιόδοξες προβλέψεις, οδηγώντας σε μια διεθνή έκρηξη των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος αλλά και της ταξικής πάλης.

Σύνοδος Ε.Ε. 18-19 Οκτώβρη

Και πάλι χωρίς λύσεις

«Απόψε έχω διαβεβαιώσεις ότι τα χειρότερα έχουν περάσει». Αυτή ήταν η δήλωση του γάλλου προέδρου Ολάντ στο τέλος της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. στις 18-19 Οκτωβρίου. Και αυτή τη φορά, όμως, αυτή η αισιοδοξία δεν είναι παρά επικοινωνιακό τέχνασμα ή εντελώς αβάντισιμ.

Καταρχάς τίποτα δεν συζητήθηκε για την περιβόητη «ανάπτυξη». Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του προέδρου της Κομισιόν Μπαρόζο ότι «πρέπει να γίνουν πολύ περισσότερα» – μιλάμε υποτίθεται για αποφάσεις που έχουν ήδη παρθεί, όπως το πρόσφατο «Σύμφωνο για την Ανάπτυξη και την Απασχόληση», ύψους 120 δις ευρώ. Στη σύνοδο ανακοινώθηκε και ένα πρόγραμμα χρηματοδότησης επενδύσεων συνολικού ύψους 50 δις σε δίκτυα μεταφορών, ενέργειας και επικοινωνιών.

Πέρα όμως από το ότι τα ποσά αυτά είναι αστεία και σε καμία περίπτωση δεν συνιστούν σοβαρή «αναπτυξιακή» παρέμβαση, το πράγμα βραχυκυκλώνει αλλού. Τι θα γίνει με τις τράπεζες; Χωρίς έναν «οδικό χάρτη» για την σταθεροποίηση της κατάστασης του χρηματοπιστωτικού συστήματος, κάθε άλλη κίνηση της Ε.Ε. είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Το επίδοκο και κρίσιμο θέμα είναι η **κοινή εποπτεία των τραπεζών της Ευρωζώνης** (αφορά 6.000 τράπεζες), που είναι βασική προϋπόθεση για όποια προσπάθεια ενοποίησης του τραπεζικού συστήματος.

Και εδώ βγαίνουν τα μαχαίρια. Η Γαλλία (συνεπικουρούμενη από την Ισπανία, ίσως και άλλες χώρες του Νότου) επιθυμεί η εποπτεία να προχωρήσει το συντομότερο δυνατόν. Γιατί έτσι ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας (ESM) μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την απευθείας ανακεφαλαιοποίηση των προβληματικών τραπεζών – και η Γαλλία έχει ένα εξαιρετικά εκτεθειμένο και ευάλωτο τραπεζικό σύστημα, που θα χρειαστεί σύντομα διάσωση. «Απευθείας ανακεφαλαιοποίηση» σημαίνει χωρίς τα χρήματα να δοθούν μέσω των κυβερνήσεων, επομένως χωρίς αύξηση του δημόσιου χρέους και παρακάμπτοντας τον οδυνηρό δρόμο της μείωσης του δημοσιονομικού ελλείμματος.

Η Γερμανία αντιτίθεται σε κάθε τέτοια προοπτική. Συνεισφέρει πρώτη και με τα μεγαλύτερα κεφάλαια σε κάθε ευρω-

παϊκό «ταμείο βοήθειας», όπως ο ESM, και δεν θέλει αυτά να χρησιμοποιούνται χωρίς λεόντεια ανταλλάγματα υπέρ της (π.χ. οι μηχανισμοί εποπτείας της δημοσιονομικής «πειθαρχίας»). Ουσιαστικά, οι γερμανοί ιμπεριαλιστές λένε στους γάλλους: αν πρόκειται να χρησιμοποιηθούν λεφτά μας για να σώσουμε τις τράπεζές σας, αυτό θα γίνει μόνο αφού πρώτα οι κυβερνήσεις σας δεθούν χειρόποδα με την υποχρέωση να περνάνε μηνόμια και να παραδώσουν μέρος της οικονομικής ανεξαρτησίας τους σ' εμάς!

Εξαιτίας αυτών των συγκρούσεων, οι αποφάσεις για την εποπτεία έχουν ήδη καθυστερήσει σημαντικά σε σχέση με την αρχική συμφωνία, που προέβλεπε συγκρότηση του αρμόδιου οργάνου μέχρι τα τέλη του 2012 και λειτουργία του από τις αρχές του 2013. Στην πορεία, η Γερμανία υπαναχώρησε από πολλές πτυχές της συμφωνίας και στη σύνοδο αποφασίστηκε μόνο το σχετικό νομικό πλαίσιο να καταρτιστεί εντός του 2013 – κάτι ελάχιστα δεσμευτικό για οτιδήποτε περαιτέρω. Η Γερμανία έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν μπορεί να υπάρξει απευθείας ανακεφαλαιοποίηση πριν τον επόμενο χρόνο, αλλά και ότι η εποπτεία θα γίνει με «διαφορετικά κριτήρια», δηλαδή οι γερμανικές αρχές θα συνεχίσουν να επιβλέπουν τις μικρές γερμανικές τράπεζες. Καθόλου τυχαίο: αυτές οι «μικρές τράπεζες» είναι γεμάτες με επισφαλή δάνεια και τοξικά χαρτιά και αν τις επέβλεπε κάποιος «μη Γερμανός», δεν θα είχε αντικειμενικά παρά να τις κηρύξει χρεοκοπημένες!

Η σύγκρουση έχει εκδηλωθεί και γύρω από άλλα θέματα: (α) Την πρόταση της Μέρκελ για τον ορισμό ενός υπερ-επιτρόπου με την εξουσία να υπαγορεύει τη δημοσιονομική πολιτική των κρατών-μελών. Για τον Ολάντ, είναι θετικό ότι αυτό δεν συζητήθηκε στη σύνοδο και ότι τέτοιες «ιδέες» θα συζητηθούν στο μέλλον, αφού αναθεωρηθούν οι ευρωπαϊκές συνθήκες. Αφού δηλαδή, όπως ελπίζει, θα έχει ήδη πάρει λεφτά για να σώσει τις τράπεζές του. (β) Τον προϋπολογισμό της Ε.Ε. Με την ίδια λογική που αντιμετωπίζει και το θέμα της τραπεζικής εποπτείας (δηλ. να οφληθεί από λεφτά των



άλλων), η Γαλλία θα ήθελε αυτός να παρέχει αυτομάτως χρήματα σε όποια χώρα είναι σε ύφεση. Αντίθετα, η Γερμανία θέλει η όποια βοήθεια να δίνεται υπό τον όρο σκληρών «μεταρρυθμίσεων». Μάλιστα, είχαμε νέα επεισόδια στην αντιπαράθεση όταν στις αρχές Νοέμβρη υπήρξε έκθεση του γερμανού υπουργού οικονομικών Σόιμπλε που κατηγορούσε τη Γαλλία ότι δεν παίρνει μέτρα.

Στα θέματα της τραπεζικής εποπτείας και του προϋπολογισμού, η Μέρκελ έχει την υποστήριξη και του βρετανού πρωθυπουργού Κάμερον, μιας και η Βρετανία δεν θέλει επουδενί ν' ακουμπήσει κανείς τον χρηματοπιστωτικό της τομέα (το περίφημο Σίτι, που απολαμβάνει ιδιαίτερη ανεξαρτησία και πρόνοια). Αλλά ούτε και χρήματα να ρέουν μέσω του προϋπολογισμού της Ε.Ε., με την οποία οι σχέσεις της Βρετανίας κλονίζονται και πιθανά στο προσεχές μέλλον θα έχουμε εξελίξεις.

Συμπερασματικά, η κρίση στην Ε.Ε. φαίνεται ότι μπαίνει σε μια νέα φάση, ακόμα πιο περίπλοκη και «σκοτεινή». Αν το δίδυμο Μέρκελ-Σαρκοζί, παρά τις αναπόφευκτες τριβές στο εσωτερικό του, έδινε έναν κυρίαρχο πόλο και επέβαλε μια γραμμή πάνω από ένα χάος αντιθέσεων, τώρα φαίνεται ότι η σύγκρουση μεταφέρεται στο εσωτερικό του σκληρού πυρήνα της Ε.Ε., του «άξονα» Γερμανίας-Γαλλίας. Η Γερμανία έχει μεν την υπεροχή, αλλά αυτή δεν είναι απόλυτη παρά μόνο σχετική, ιδιαίτερα αν με τη Γαλλία συνασπιστούν και χώρες όπως η Ισπανία και η Ιταλία. Αυτή η έλλειψη «ηγεμονίας» δεν μπορεί παρά να επιδεινώσει το κενό στρατηγικής των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, οδηγώντας τους σε ακόμα περισσότερες αποτυχημένες αποφάσεις ή και σε παράλυση. Πράγμα που θα επιδεινώσει μια κρίση έτσι κι αλλιώς πολύ βαθιά και θα δίνει σάρκα και οστά στο φάντασμα της διάλυσης του Ευρώ που πλανάται πάνω από τα κεφάλια τους.

Εκλογές στην Βενεζουέλα

Η Μπολιβαριανή Επανάσταση συνεχίζεται

Η μεγάλη διεθνής προεκλογική τρομοκρατία ενάντια στην επανεκλογή του Ούγκο Τσάβες ενορχηστρωμένη από τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία των ΗΠΑ συντρίφτηκε στην αποφασιστικότητα των βενεζουελάνικων εργατικών μαζών να αποτρέψει αφενός την επιστροφή στην εξουσία της νεοφιλελεύθερης δεξιάς και αφετέρου να ανανεώσει την υποστήριξη της στο προτσές της «Μπολιβαριανής Επανάστασης». Βγαίνοντας σαν απάντηση στην τεράστια κρίση που είχε βυθιστεί η χώρα κάτω από την μέγγενη του νεοφιλελευθερισμού και σε μια στιγμή που η ιδέα του σοσιαλισμού φαινόταν νεκρή, η βενεζουελάνικη Μπολιβαριανή Επανάσταση ριζοσπαστικοποιήθηκε σε τέτοιο βαθμό έως του σημείου να διακηρύξει ότι σκοπός της είναι να δημιουργήσει τον «Σοσιαλισμό του 21ου αιώνα». Αναμφίβολα, η τέταρτη επανεκλογή του Τσάβες από το 1998 δίνει μια νέα εντολή για το πιο ριζοσπαστικό - αντικαπιταλιστικό σχέδιο που πραγματοποιείται αυτή την στιγμή στον πλανήτη.

Με την μεγαλύτερη συμμετοχή ιστορικά στις εκλογές στην Βενεζουέλα (81%) η τελική καταμέτρηση δείχνει τα εξής **αποτελέσματα**: Ο συνασπισμός «Μεγάλος Πατριωτικός Πόλος» που συναπαρτίζεται από το «Ενιαίο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Βενεζουέλας» και άλλα δέκα κόμματα με επικεφαλής των Ούγκο Τσάβες συγκεντρώνει το 55,08% των ψήφων (8.185.120), ο συνδυασμός της βενεζουελάνικης ολιγαρχίας «Δικαιοσύνη Πρώτα» που αποτελείται από δώδεκα κόμματα της δεξιάς και του κέντρου με υποψήφιο των Ενρίκε Καπρίλες συγκεντρώνει ποσοστό 44,30% και 6.583.426 ψήφους. Την εικόνα συμπληρώνουν οι εξής τέσσερις ακόμα υποψήφιοι: η Ρένα Σεκέρα, του κόμματος «Εργατική Εξουσία» με 0,47%, ο Λουίς Ρέγιες, της «Αυθεντικής Ανανεωτι-

αυξημένη συμμετοχή σε σύγκριση με το παρελθόν των πιο φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της εργατικής τάξης των μεγάλων μητροπόλεων. Ο Τσάβες κερδίζει στις 22 από τις 24 επαρχίες της χώρας και κυρίως εκεί όπου συγκεντρώνεται η βιομηχανική και βιοτεχνική εργατική τάξη. Στις πιο λαϊκές γειτονιές η υπεροχή του είναι συντριπτική και ειδικά στις περιοχές με το μεγαλύτερο βιομηχανικό βάρος όπως οι πόλεις Μπολίβαρ, Καραμπόμπο, Αράγουα, κ.α ξεπερνάει στις περισσότερες περιπτώσεις το 70% των ψήφων.

Η μαζική υποστήριξη του Τσάβες έχει μια αναμφισβήτητη υλική βάση. Για πρώτη φορά στην ιστορία μεγάλα κομμάτια των βενεζουελάνικων εργατικών και λαϊκών μαζών καταφέρνουν να βγουν από το καθεστώς ακραίας φτώχειας και πείνας, αναλφabetισμού, εξαθλίωσης και περιθωρίου. Για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας ο εργάτης, ο φτωχός, ο καταπιεσμένος, βγαίνει από την αιώνια αφάνεια και ανακτά την χαμένη του αξιοπρέπεια κατακτώντας ένα ανεκτό επίπεδο διαβίωσης, εκπαίδευσης, υγειονομικής περιθαλψής.

Με βασικό εργαλείο την εθνικοποίηση της πετρελαϊκής βιομηχανίας (διαθέτει ίσως τα μεγαλύτερα πετρελαϊκά αποθέματα στον κόσμο) και άλλων βασικών τομέων της οικονομίας και με την συνταγματική κατοχύρωση της «τριαδικής» ιδιοκτησίας (κρατικής, μεικτής και κοινοτικής) ο παραγόμενος πλούτος στους στρατηγικούς τομείς της οικονομίας διατίθεται στην πνευματική και υλική ευημερία του βενεζουελάνικου λαού.

Χάρη στις «Κοινωνικές Αποστολές» της κυβέρνησης τα λεγόμενα «Μισιόνες», έναν από τους βασικούς πυλώνες των πολιτικών αναδιανομής του πλούτου και των υπηρεσιών που εφαρμόζονται στην Βενεζουέλα, χιλιάδες εργαζόμενοι έχουν κερδίσει καλύτε-

πρα αναλάβει την εξουσία ο Τσάβες) έφτανε το 61% του πληθυσμού, σήμερα αγγίζει το 31%, ενώ η ακραία φτώχεια που ξανά το 1997 ήταν στο 29,5% του πληθυσμού, το 2011 έχει μειωθεί στο 8,5%. Αυτοί οι ρυθμοί καταπολέμησης της φτώχειας φέρνουν την Βενεζουέλα στην πρώτη θέση παγκοσμίως στην μείωση του ποσοστού της φτώχειας. Οι δημόσιες επενδύσεις την περίοδο 1999-2011 έχουν ανέβει κατά 60,7%. Και στην εκπαίδευση τα μεγέθη είναι ανάλογα. Η σχολική εγκατάλειψη (Β' βαθμια εκπαίδευση) που το 2001 ήταν στο 15,2%, το 2010 ήταν στο 7,4% ενώ ποτέ ξανά στο παρελθόν η εκπαίδευση όλων των βαθμίδων δεν γνώρισε μεγαλύτερη μαζικοποίηση από τι σήμερα. Η ανεργία που το 1998 ήταν στο 17% το 2007 έπεσε στο 7% και έκτοτε παραμένει σταθερή με μικρές διακυμάνσεις και οι κατά κεφαλήν κοινωνικές δαπάνες κατ' άτομο έχουν αυξηθεί την περίοδο Τσάβες περισσότερο από 300%!

Αναμφίβολα είναι η κοινωνική δικαιοσύνη, το νευραλγικό σημείο της εσωτερικής πολιτικής του Τσάβες που σε τελευταία ανάλυση επέτρεψε στην Βενεζουέλα να σπάσει και την διεθνή της απομόνωση, να αυξήσει την επιρροή της στην ευρύτερη περιοχή της Λ. Αμερικής και το γόητρο της σε παγκόσμια κλίμακα. Με μια σειρά από διεθνείς ενέργειες η Βενεζουέλα πρωταγωνιστεί στην ανάδειξη των αλληλέγγυων οικονομικών - εμπορικών σχέσεων ανάμεσα στους λαούς της Λ. Αμερικής και αυτός της ο ρόλος είναι ο πιο επικίνδυνος για τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Οι πιο σημαντικές από αυτές είναι : η PETROCARIBE (Αλληλέγγυο Πετρέλαιο για την Καραϊβική), οργάνωση 14 κρατών που φτιάχτηκε το 2005 με σκοπό την παράδοση πετρελαίου μεταξύ των κρατών χωρίς μεσάζοντες. Η ALBA (Μπολιβαριανή Συμμαχία για τους Λαούς της Δικής μας Αμερικής) φτιάχτηκε το 2004 αρχικά με συμφωνία της Βενεζουέλας και της Κούβας και στη συνέχεια ακολούθησαν η Βολιβία, η Νικαράγουα, η Δομινικανή Δημοκρατία και το Εκουαδόρ. Η UNASUR (Ενωση Νοτιοαμερικάνικων Εθνών), οργανισμός περιφερειακής ένωσης 12 κρατών με σκοπό την ανεξαρτησία και την κυριαρχία των νοτιοαμερικάνικων εθνών. Η CELAC (Κοινότητα των Κρατών της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής), φτιάχτηκε τον Δεκέμβρη του 2011 στο Καρακάς με την συμμετοχή 33 κρατών. Είναι άλλη μια από τις επιτυχίες της «μπολιβαριανής επανάστασης» και μια στρατηγική ανταπάντηση στην Οργάνωση των Αμερικάνικων Κρατών η οποία είχε μετατραπεί σε υπουργείο των αμερικάνικων αποικιών, χρησιμοποιούμενη από τις ΗΠΑ σαν εργαλείο κυριαρχίας και για να δικαιολογεί τις στρατιωτικές εισβολές στις χώρες της Λ. Αμερικής και της Καραϊβικής. Η ASA (Ν. Αμερική και Αφρική) που δημιουργήθηκε το 2009, με την συμμετοχή 29 αφρικάνικων κρατών και 8 νοτιοαμερικάνικων και προσπαθεί μέσω της συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα να γεφυρώσει το χά-

σμα της υπανάπτυξης των δύο ηπείρων με τον υπόλοιπο κόσμο. Τέλος η MERCOSUR (Κοινή Αγορά του Νότου) οργάνωση στρατηγικού χαρακτήρα με σκοπό μια νέα οικονομική και χρηματοπιστωτική αρχιτεκτονική μέσω της δημιουργίας της Τράπεζας του Νότου που έχει εγκριθεί από την πλειοψηφία των κρατών της περιοχής.

Όμως, η περικύκλωση της Βενεζουέλας από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό γίνεται όλο και περισσότερο ασφυκτική όσο δυνάμεις όπως η Κίνα, η Ρωσία, η Βραζιλία κερδίζουν καθημερινά έδαφος στην Λατινοαμερικάνικη Ήπειρο. Η οικονομική υποβάθμιση των ΗΠΑ στην ίδια την «αυλή» της έχει εντείνει τους εξοπλισμούς στους δορυφόρους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή (150% αύξηση των στρατιωτικών δαπανών τα τελευταία 5 χρόνια σε όλη την Ήπειρο) με πρώτη και καλύτερη την κυβέρνηση της Κολομβίας. Στην Κολομβία είναι εγκατεστημένες οι 7 από τις 21 στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ στην Λ.Αμερική. Την περίοδο 2000-2011 αύξησε κατά 85% τις στρατιωτικές της δαπάνες, ενώ έχει εξοπλίσει και εκπαιδεύσει χιλιάδες παραστρατιωτικές οργανώσεις (υπολογίζονται στις 3,5 χιλιάδες) στην υπηρεσία αμερικάνικων επιχειρήσεων (Chiquita Brands, Drumond, κ.α) και έχει ξεριζώσει πάνω από 1 εκατ χωρικούς από τη γη τους στα πλαίσια του λεγόμενου «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» επιδιώκοντας στην ουσία να εξοντώσει την κοινωνική βάση των ανταρτών της FARC.

Την ίδια στιγμή έχουμε την επανεμφάνιση του IV Αμερικάνικου Στόλου στις ακτές των θαλασσών της Καραϊβικής και της Νότιας Αμερικής με στόχο την τρομοκράτηση των λαών της περιοχής και την παρεμπόδιση των επαναστατικών εξελίξεων στην περιοχή. Ο IV Στόλος είναι η σημαντικότερη δύναμη του Στρατηγείου των Δυνάμεων του Νότου των ΗΠΑ με έδρα την Ναυτική Βάση του Μαϊήπορτ στην Φλόριντα και έπαιξε σημαντικό ρόλο στο νέο γύρο πραξικοπημάτων (Ονδούρα, Εκουαδόρ, Παραγουάη) των τελευταίων χρόνων.

Σε αυτή την ασφυκτική περικύκλωση οφείλονται και οι αντιφάσεις που ενίοτε δεν λείπουν από την κυβέρνηση Τσάβες στις διεθνείς της σχέσεις. Η γεωγραφική της τοποθέτηση στο «στόμα του λύκου» την πιέζει ασφυκτικά στο να υποστηρίξει όλους όσους εναντιώνονται στην αμερικάνικη κυριαρχία κάτι που την έχει οδηγήσει ενίοτε στην λεκτική υποστήριξη άθλιων καθεστώτων όπως του Καντάφι ή του Άσαντ.

Παρόλα αυτά αυτό που διακυβεύεται στην Βενεζουέλα είναι τεράστιες σημασίες για τις διεθνείς εξελίξεις και το παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Για πρώτη φορά μετά την ήττα του 1989-90 το όραμα του σοσιαλισμού επανεμφανίζεται, έστω και με τον ιδιαίτερο τσαβικό τρόπο, σε μια γωνιά του πλανήτη με σημαντικές επαναστατικές εξελίξεις. Η πορεία της Μπολιβαριανής Επανάστασης επηρεάζει τον συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων όχι μόνο στην Λ. Αμερική αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα. Η αλληλεγγύη και η υποστήριξη του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και των εργατικών και επαναστατικών οργανώσεων ενάντια στις απειλές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, για το βάθεμα της Μπολιβαριανής Επανάστασης και για νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία.

P.B.



κής Οργάνωσης» με 0,05%, η Μαρία Μπολίβαρ, του «Ενωμένου Δημοκρατικού Κόμματος για την Ειρήνη και την Ελευθερία» με 0,04% και η τροτσκιστική οργάνωση μορενικών καταβολών «Κόμμα για το Σοσιαλισμό και την Ελευθερία» με υποψήφιο τον Ορλάντο Τσιρίνο με 0,02%.

Πέρα από τους αριθμούς τα **ποιοτικά χαρακτηριστικά** αυτών των εκλογών δείχνουν το ριζωμα του μπολιβαριανού καθεστώτος στις εργατικές και λαϊκές μάζες. Καθοριστική για την νίκη του Τσάβες ήταν η

ρα επίπεδα διαβίωσης, διατροφής, εκπαίδευσης, υγείας, κατοικίας και ασφάλισης για ανθρώπους τρίτης ηλικίας. Σε αυτή την κατεύθυνση αμέσως μετά τις εκλογές ο υπουργός Λαϊκής Εξουσίας για τον Σχεδιασμό της Οικονομίας, Χόρχε Τζιορντάνι, ανακοίνωσε ότι και το 2013 το μεγαλύτερο κομμάτι των πετρελαϊκών κερδών θα κατευθυνθούν σε αυτές τις κοινωνικές επενδύσεις.

Οι αριθμοί είναι αποκαλυπτικοί. Από το 2003 το ΑΕΠ της χώρας έχει ανέβει κατά 87%! Η φτώχεια που το 1997 (δυο χρόνια

Οκτωβριανή Επανάσταση: 95 χρόνια μετά, σημαία των εργατών όλου του κόσμου



Στις 6-7 Νοέμβρη του 1917 (24-25 Οκτώβρη με το παλιό ημερολόγιο που ίσχυε τότε στη Ρωσία) οι εργάτες της Ρωσίας, με το Μπολσεβίκικο Κόμμα επικεφαλής, κατέλαβαν την εξουσία στη χώρα πραγματοποιώντας την πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση στον κόσμο. Η εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους έδωσε τεράστια ώθηση στους εργατικούς και επαναστατικούς αγώνες όλου του κόσμου. Παρά τη μετέπειτα υφάρπαγή της σοβιετικής εξουσίας από την σταλινική γραφειοκρατία και τον συνακόλουθο εκφυλισμό, η ΕΣΣΔ αποτέλεσε το ζωντανό παράδειγμα πως ο καπιταλισμός δεν είναι ανίκητος, πως η εργατική τάξη μπορεί και να ανατρέψει αυτό το σύστημα και να το αντικαταστήσει μ' ένα σύστημα βασισμένο στην κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τη σχεδιασμένη οικονομία και την εργατική δημοκρατία.

Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Ρωσία είχε προσδέσει τη χώρα στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, έτσι ώστε οι οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές μορφές της συνδύαζαν την καθυστέρηση με την πρόοδο της εποχής. Δίπλα στις τεράστιες αγροτικές εκτάσεις που ανήκαν κυρίως σε λίγους μεγαλοαγροκτήμονες, οι οποίοι εκμεταλλεύονταν τους εξαθλιωμένους χωρικούς (μουζίκους), αναπτύχθηκαν τεράστια και σύγχρονα για την εποχή εργοστάσια. Σ' αυτά εργαζόταν ένα ολιγάριθμο στο σύνολο του πληθυσμού αλλά ιδιαίτερα συγκεντρωμένο προλεταριάτο. Δίπλα στις απαρχαιωμένες πολιτικές δομές (τσαρισμός, απουσία κοινοβουλίου) θα ξεπηδούσαν ήδη

από την επανάσταση του 1905 οι πιο προηγμένες για την εποχή πολιτικές μορφές οργάνωσης, αγώνα και εξουσίας των εργατών, τα Σοβιέτ (συμβούλια).

Μέσα σ' ένα καθεστώς αυταρχισμού, απαγορεύσεων, εξοριών, συλλήψεων και δολοφονιών αγωνιστών, αναπτύχθηκαν στη Ρωσία ορισμένες από τις πιο μαχητικές και πρωτοπόρες στην Ευρώπη και τον κόσμο μαρξιστικές ομάδες. Η άνοδος του εργατικού κινήματος στα τέλη του 19^{ου} αιώνα οδήγησε στην ίδρυση του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας (ΣΔΕΚΡ) το 1898, στο οποίο το 1903 επικράτησε η πτέρυγα του Λένιν (μπολσεβίκου), η οποία προσανατολιζόταν θεωρητικά και πρακτικά προς τη δημιουργία ενός επαναστατικού κόμματος ικανού να οδηγήσει τις εργαζόμενες μάζες στην ανατροπή του καπιταλισμού και στην εξουσία.

Η ήττα της Ρωσίας στον ρωσο-ιαπωνικό πόλεμο του 1905 και η οικονομική και πολιτική κρίση που την ακολούθησε, προκάλεσαν την Επανάσταση του 1905, με μια γενική απεργία που κράτησε 40 μέρες και στην οποία δημιουργήθηκαν τα πρώτα Σοβιέτ. Ο Τσάρος αναγκάστηκε να παραχωρήσει τη δημιουργία βουλής (Δούμα) και Συντάγμα. Πρόεδρος του Σοβιέτ της Πετρούπολης, του βιομηχανικού κέντρου της Ρωσίας, είχε εκλεγεί ο Λέον Τρότσκι.

Μετά την εμπειρία της επανάστασης του 1905, ο Τρότσκι ανέπτυξε τη θέση ότι η αστική τάξη των καθυστερημένων χωρών, συμπεριλαμβανομένης της Ρωσίας, δεν μπορούσε να παίξει επαναστατικό ρόλο και διατύπωσε τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, σύμφωνα με την οποία τα άλυτα αστικοδημοκρατικά προβλήματα (παροχή γης στους ακτήμονες, συνταγματικές ελευθερίες κ.ο.κ.) μπορούν να λυθούν μονάχα από την εργατική τάξη και την επανάσταση που αυτή θα διεξάγει για το σοσιαλισμό, σε συμμαχία με τους αγρότες. Μετά την ήττα της επανάστασης του 1905, οι μπολσεβίκοι επεξεργάστηκαν παραπέρα την επαναστατική στρατηγική και τακτική τους, αποκτώντας στέρεες βάσεις στην εργατική τάξη.

Την περίοδο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, οι μπολσεβίκοι και ο Τρότσκι, πιστοί στις αρχές του διεθνισμού, αρνήθηκαν να υπερασπιστούν την αστική «πατρίδα» (όπως οι πρόδοτες της σοσιαλδημοκρατικής Β' Διεθνούς), προπαγανδίζοντας τη μετατροπή του πολέμου σε επανάσταση. Στις αρχές του 1917, πόλεμος, ελλείψεις τροφίμων και τσαρική καταπίεση είχαν δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση. Τα οικονομικά αιτήματα των απεργιών που ξεσπούσαν συμπληρώνονταν με πολιτικά, για το σταμάτημα του πολέμου και το δώξιμο του τσάρου.

Στις 23 Φλεβάρη 1917, οι εργάτριες της Πετρούπολης, που ζούσαν κάτω από τις σκληρότερες συνθήκες, ήταν οι πρώτες που απήργησαν και συγκρότησαν μαχητικές διαδηλώσεις. Ο στρατός διστάζει να επιτεθεί στο πλήθος και ως τις 25 Φλεβάρη έχει παραλύσει όλη η Πετρούπολη, ενώ στα εργοστάσια εκλέγονται απεργιακές επιτροπές, που αναλαμβάνουν τον έλεγχο εργοστασίων και εργατικών συνοικιών. Στις 28 Φλεβάρη εκλέγεται από την αστική τάξη της Ρωσίας μια προσωρινή κυβέρνηση υπό τον πρίγκιπα Λβοφ, όπου κυριαρχούσε το κόμμα της αστικής τάξης (καντέτοι). Στις 2 Μάρτη ο τσάρος Νικόλαος παραιτείται.

Τα σοβιέτ των εργοστασίων και συνοικιών της Πετρούπολης και των άλλων μεγάλων πόλων ενώθηκαν σε επίπεδο πόλης. Ωστόσο, σ' αυτά (όπως και σ' αυτά των αγροτών) κυριαρχούσαν ακόμα τα ρεφορμιστικά κόμματα, οι μενσεβίκοι και οι σοσιαλεπαναστάτες (εσέροι), που αναγνώρισαν την εξουσία της προσωρινής κυβέρνησης.

Η προσωρινή κυβέρνηση δεν έλυσε τα βασικά προβλήματα που είχαν οδηγήσει στην επανάσταση του Φλεβάρη: δεν σταμάτησε τον πόλεμο ούτε και μοίρασε τη γη. Τα σοβιέτ συνέχισαν ν' αναπτύσσονται και ν' απαλλοτριώνουν την εξουσία από την προσωρινή κυβέρνηση, αναλαμβάνοντας τις βασικές διοικητικές, οικονομικές και κοινωνικές λειτουργίες σε πολλές περιοχές. Έτσι δημιουργήθηκε μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας. Όταν ο Λένιν

επέστρεψε από την εξορία, με τις «Θέσεις του Απριλίου» υιοθέτησε ουσιαστικά τα βασικά σημεία των απόψεων του Τρότσκι για την ανάγκη της σοσιαλιστικής επανάστασης στη Ρωσία. Έτσι, έδωσε τέλος στην κριτική υποστήριξη στην προσωρινή κυβέρνηση, όπου ωθούνταν τους μπολσεβίκοις οι Κάμενεφ και Στάλιν.

Η συνέχιση του πολέμου οδήγησε το Σοβιέτ της Πετρούπολης ν' αναλάβει πλήρως τον έλεγχο της πόλης. Οι στρατιώτες της φρουράς της πρωτεύουσας δήλωσαν ότι πλέον θα δέχονταν εντολές μόνο από το Σοβιέτ. Παράλληλα, οι μπολσεβίκοι ισχυροποιούσαν σταθερά τη θέση τους μέσα στα Σοβιέτ, παίρνοντας τους φαντάρους που επέστρεφαν στις πόλεις με το μέρος τους. Τον Ιούλη, το Σοβιέτ της Πετρούπολης προχώρησε σε μαζική διαδήλωση με αίτημα τη διεξαγωγή εκλογών. Ήταν ένα πρόωρο ξέσπασμα, που έδωσε την ευκαιρία στην προσωρινή κυβέρνηση, αφού ανασχηματίστηκε υπό νέο πρωθυπουργό τον Κέρενσκι (προερχόμενο από τους εσέρους), να προχωρήσει σε καταστολή και διώξεις των μπολσεβίκων. Ο Τρότσκι φυλακίστηκε και ο Λένιν πέρασε στην παρανομία.

Η πάλη ενάντια στον επίδοξο δικτάτορα Κορνίλοφ, στην οποία ο Κέρενσκι αναγκάστηκε να δώσει όπλα στα Σοβιέτ και οι μπολσεβίκοι έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο, βγαίνοντας ενισχυμένοι παρά τις διώξεις, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την τελική κατάληψη της εξουσίας. Στις 16 Οκτώβρη δημιουργήθηκε από το Σοβιέτ της Πετρούπολης «Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή», στην ηγεσία της οποίας εκλέχθηκε ο Τρότσκι. Τη νύχτα 24 προς 25 Οκτώβρη, οι ναύτες του καταδρομικού «Αουρόρα» (Αυγή) έδωσαν το σύνθημα για την εξέγερση και ένοπλοι εργάτες και στρατιώτες κατέλαβαν, δίχως μάχη ουσιαστικά, την έδρα της προσωρινής κυβέρνησης στα Χειμερινά Ανάκτορα. Οι επαναστάτες επικράτησαν σ' όλες τις πόλεις έπειτα από κάποιες μέρες. Η πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση ήταν γεγονός.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Σάμπρα και Σατίλα: Η γενοκτονία των προσφυγικών στρατοπέδων

Από τις 16 έως τις 18 Σεπτέμβρη του 1982, πραγματοποιείται η μεγαλύτερη σφαγή του εμφύλιου πολέμου στο Λίβανο. Χριστιανοί Φαλαγγίτες, ένοπλη πτέρυγα του δεξιού κόμματος Καταέμτ, σε συνεργασία με ισραηλινά άρματα μάχης που περικυκλώνουν τα προσφυγικά στρατόπεδα των Παλαιστίνων Σάμπρα και Σατίλα, εισβάλλουν και σφαγιάζουν περίπου δύο χιλιάδες άμαχους. Το έγκλημα αυτό ήταν αντίποινα για τη δολοφονία του ηγέτη του Καταέμτ Μπασίρ Τζεμαγιέλ - αργότερα έγινε γνωστό ότι την πραγματοποίησαν φιλοσυριακές πολιτοφυλακές. Γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι ήταν τα θύματα των Ισραηλινών και των Φαλαγγιτών, ενώ χαρακτηριστικό της βαρβαρότητας είναι το ότι οι Ισραηλινοί παγίδευσαν αργότερα τα πτώματα με νάρκες για να σκοτώσουν και όσους προσπαθούσαν να θάψουν τα θύματα. Οι Ισραηλινοί, με τη συμμαχία των Χριστιανών Φαλαγγιτών και των παραστρατιωτικών του Στρατού του Νότιου Λιβάνου, υπό την καθοδήγηση του Αριέλ Σαρόν, προσπαθούσαν να σαρώσουν τα προπύργια της Παλαιστινιακής Αντίστασης στον Λίβανο. Λίγο καιρό πριν τη σφαγή, η πολυεθνική στρατιωτική δύναμη (Αμερικάνοι, Γάλλοι και Ιταλοί) είχε εξουδετερώσει τις ναρκοθετημένες θέσεις γύρω από τις μουσουλμανικές γειτονιές, διευκολύνοντας την επιχείρηση αφανισμού των Παλαιστίνων προσφύγων.

Μετά τον Μαύρο Σεπτέμβρη του 1970 και την ήττα από τον ιορδανικό στρατό, οι βάσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης είχαν μεταφερθεί στον νότιο Λίβανο. Από εκεί εξαπέ-

λυαν επιθέσεις στο Ισραήλ (πυραυλικές επιθέσεις, απαγωγές, πειρατείες, επιθέσεις αυτοκτονίας).

Το Ισραήλ εισβάλλει στο Λίβανο στις 6 Ιουνίου του 1982, δίνοντας στην επιχείρηση το κωδικό όνομα "Ειρήνη στη Γαλιλαία", με σκοπό να διαλύσει τις βάσεις της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) στα νότια της χώρας και στη Βηρυττό και με πρόσχημα την απόπειρα δολοφονίας του Ισραηλινού πρέσβη στο Λονδίνο από τη Φατάχ-Επαναστατικό Συμβούλιο (οργάνωση υπό τον έλεγχο του Αμπού Νιντάλ). Στις 12 Αυγούστου, και ενώ η Βηρυττός βομβαρδίζεται από αέρα, ξηρά και θάλασσα, ο ΟΗΕ καλεί τις δύο πλευρές στην υπογραφή του Συμφώνου Χαμπίμτ, που προέβλεπε την απόσυρση των δυνάμεων του Ισραήλ, αλλά και της ΟΑΠ, και την παρουσία ισχυρής στρατιωτικής δύναμης που θα επέβλεπε την αποχώρηση των δυνάμεων της ΟΑΠ και θα προστάτευε τους αμάχους.

Στις 23 Αυγούστου 1982, ο Μπασίρ Τζεμαγιέλ εκλέγεται πρόεδρος του Λιβάνου. Στην προεκλογική του εκστρατεία είχε την υποστήριξη του Ισραήλ, που στο πρόσωπό του έβλεπε ένα ανάχωμα και αντίπαλο δέος στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Μια εβδομάδα αργότερα και μετά από μάχες στα περίχωρα της δυτικής Βηρυττού, ο ισραηλινός στρατός καταφέρνει να εκδιώξει την ηγεσία και σημαντικές δυνάμεις της ΟΑΠ, οι οποίες αργότερα θα εγκατασταθούν στην Τυνησία, και να συγκεντρώσει δυνάμεις γύρω από τα προσφυγικά στρατόπεδα.

Η ισχυρή στρατιωτική παρουσία του Ισραήλ στο Λίβανο θορύβησε τη Συρία, η οποία αναζήτησε συμμαχίες με τους Φαλαγγίτες. Η προσέγγιση αυτή προκάλεσε σχίσμα στους Φαλαγγίτες, όπου ένα κομμάτι τους ζήτησε την υπογραφή ειρηνευτικού συμφώνου με το Ισραήλ και δεν στήριζε τον αποπλισμό του Στρατού του Νότιου Λιβάνου ως εγγύηση για την καταστολή οποιασδήποτε ένοπλης παλαιστινιακής αντίδρασης, και οδήγησε στη διαμόρφωση ενός φιλοσυριακού κομματιού στο κόμμα Καταέμτ. Ο Τζεμαγιέλ τελικά δεν υπέγραψε ειρηνευτικό σύμφωνο και έδωσε εντολή να διακοπούν οι επιχειρήσεις εναντίον των εναπομεινάντων μαχητών της ΟΑΠ.

Στις 11 Σεπτέμβρη αποχωρούν και οι τελευταίες δυνάμεις προστασίας των παλαιστίνων αμάχων από τη Βηρυττό και 3 μέρες αργότερα ο Τζεμαγιέλ δολοφονείται από έκρηξη βόμβας, που είχαν οργανώσει οι συριακές μυστικές υπηρεσίες. Ώρες αργότερα, και φοβούμενος αναζωπύρωση της Παλαιστινιακής Αντίστασης, ο τότε υπ. Άμυνας του Ισραήλ Αριέλ Σαρόν δίνει εντολή για την κατάληψη της δυτικής Βηρυττού και ετοιμάζεται η έφοδος στα προσφυγικά στρατόπεδα στις φτωχογειτονιές Σάμπρα και Σατίλα. Καταλαμβάνονται όλα τα σημεία εισόδου-εξόδου και γειτονικά κτήρια ως παρατηρητήρια, μέχρι και η πρεσβεία του Κουβέιτ. Ισραηλινοί κομάντος καταλαμβάνουν και το αεροδρόμιο της Βηρυττού για να μεταφερθούν άρματα μάχης. Οι Φαλαγγίτες, εξαγριωμένοι από τη δολοφονία του ηγέτη τους, χτυπούν με την υπόδειξη του Σαρόν τα προσφυγικά στρατόπεδα.

Η σφαγή στη Σάμπρα και Σατίλα ήταν το αποκορύφωμα αλληπάλληλων επιθέσεων σε βάρος αμάχων, τόσο από τις παραστρατιωτικές ομάδες των Χριστιανών του Λιβάνου και το Ισραήλ (σφαγή Κούρδων, Σύρων και Παλαιστίνων στην Καραντίνα το 1975, σφαγή προσφύγων στο Τελ ελ Ζατάρ από Φαλαγγίτες τον Αύγουστο του 1976), όσο και από την πλευρά των παλαιστίνων ανταρτών (επίθεση το Γενάρη του 1976 στην πόλη Νταμπόυρ, προπύργιο των Φαλαγγιτών, με 650 νεκρούς άμαχους). Οι επιθέσεις σε βάρος αμάχων, ως μέθοδος συλλογικών αντιποίνων και τσακίσματος του φρονήματος της Παλαιστινιακής Αντίστασης, ήταν ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά στον εμφύλιο πόλεμο στο Λίβανο.

Παρόλα αυτά δεν μπορεί να υπάρξει σύγκριση, πόσο μάλλον συμψηφισμός, της θηριωδίας του σιωνιστικού καθεστώτος, των αστικών τάξεων του Λιβάνου και της στρατιωτικής κάστας της Συρίας με την ένοπλη αντίσταση του παλαιστινιακού λαού.

Γεγονότα όπως αυτά - καθώς και ο λιβανέζικος εμφύλιος πόλεμος στο σύνολό του - διδάσκουν πως μόνο η εργατική τάξη και η νεολαία μέσα από τις επαναστατικές τις οργανώσεις μπορεί να αποτρέψει τους πολέμους και τις γενοκτονίες. Σήμερα, που τη Συρία και το Ιράν σκεπάζουν τα σύννεφα της ιμπεριαλιστικής επίθεσης, μόνο η επαναστατική διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών της Μ. Ανατολής και της Ελλάδας και οι αγώνες τους είναι ικανοί να φρενάρουν και να τσακίσουν τις όποιες απόπειρες πολέμου.

■ Βασίλης Ζ.

Εκλογές στις ΗΠΑ

Σηματοδοτεί κάτι θετικό η επανεκλογή Ομπάμα;

■ Κώστα Δικαίος

Πριν πούμε οτιδήποτε για την επανεκλογή του Ομπάμα, πρέπει να δώσουμε μια σύντομη περιγραφή των αμερικάνικων εκλογών. Πρόκειται για εκλογές όπου το πολιτικό χρήμα καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τα αποτελέσματα, σε σημείο μάλιστα που να μπορεί να θεωρηθεί παντελώς μύθος η «αμερικάνικη δημοκρατία». Τα κεφάλαια από ιδιώτες «δωρητές» προς τους –πάντα δύο– βασικούς αντιπάλους υποψηφίους έσπασαν κάθε ρεκόρ, αγγίζοντας τα 2 δις δολάρια. Το χρήμα κινεί την πολιτική και η πολιτική ακολουθεί το χρήμα. Καθώς η ιδιωτική χρηματοδότηση των υποψηφίων είναι από το νόμο απεριόριστη, είναι αναπόφευκτο να συγκεντρώνονται τέτοια ποσά. Τα ποσοστά εκλογής ενός υποψηφίου είναι γεωμετρικά ανάλογα με την οικονομική στήριξη που λαμβάνει. Φυσικά, όλοι αυτοί οι σπόνσορες απαιτούν μετά τις εκλογές τα ανταλλάγματά τους από τους εκλεγμένους!

Οι εκλογές του 2012 ήταν οι ακριβότερες στην ιστορία και οι δύο υποψήφιοι δεν δέχτηκαν καμία δημόσια χρηματοδότηση! Τα ΜΜΕ ελέγχονται ασφυκτικά από τους οικονομικούς μεγιστάνες και τα «λόμπι», διαμορφώνοντας την «εικόνα» των δύο υποψηφίων μέσω «επικοινωνιακών στρατηγικών», πράγμα που εμπεριέχει το στοιχείο της εξαπάτησης του μέσου ψηφοφόρου. Οι προεκλογικές καμπάνιες των εκατομμυρίων δολαρίων, που χρησιμοποιούν και αρνητική διαφήμιση (προβολή των μειονεκτημάτων του αντιπάλου), επηρεάζουν αρκετούς ψηφοφόρους που παρακολουθούν τις «ατάκες»

των «επικοινωνιολόγων» πολύ δύσκολη για το πώς θα παρουσιάσουν αυτό το σόου. Ο μέσος αμερικάνος ψηφοφόρος ανησυχεί για το αν θα έχει δουλειά στο μέλλον, αν θα μπορέσει να ξεπληρώσει ποτέ τα χρέη του. Το μέσο οικογενειακό εισόδημα των αμερικάνικων νοικοκυριών έπεσε πέρυσι στα επίπεδα του 1989! **46,7 εκ. πολίτες των ΗΠΑ προμηθεύονται τρόφιμα με κουπόνια και 17 εκ. δεν σιτίζονται κανονικά!** Οι πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού που ακολουθούνται και από τον Ομπάμα, διαψεύδοντας τις προσδοκίες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από όταν εξελέγη πρώτη φορά πριν τέσσερα χρόνια, έχουν κάνει απόλυτα σαφές ότι οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι γρηγορότερα και οι φτωχοί αυξάνονται με ανάλογη ταχύτητα.

Αυτή η συνειδητοποίηση έχει προκαλέσει μια αλλαγή στην κοινή γνώμη. Πολλοί άνθρωποι που ένιωθαν ότι είχαν ασφάλεια στα εργασιακά τους, δεν την έχουν πια, ενώ όλο και περισσότεροι δεν έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση. Γι' αυτό τον τελευταίο χρόνο, εξαιτίας του αυξανόμενου φόβου και της απόγνωσης που νιώθουν πολλοί εργαζόμενοι και μη, είχαμε την εκδήλωση του κινήματος Occupy και μια επαναδραστηριοποίηση του συνδικαλισμού, κύρια στον δημόσιο τομέα, πράγμα σχετικά σπάνιο για τα αμερικάνικα δεδομένα. Το κίνημα Occupy Wall Street (Καταλάβετε τη Γουόλ Στρητ) είναι ένα αυθεντικό κοινωνικό κίνημα, που αντλεί τη δύναμή του από τους «από κάτω». Κατάφερε να ορίσει τα πολιτικο-οικονομικά προβλήματα της εποχής μας με κατανοητούς όρους, με «το 99% και το 1%», αναφερόμενο στην ανισότητα πλούτου

Από την άλλη μεριά, όμως, έχουμε σχετική συσπείρωση γύρω από το φαινόμενο (και όχι κίνημα) του Tea Party (Κόμμα του Τσαγιού), που έχει διεισδύσει στην πολιτική σκηνή των ΗΠΑ από τις εκλογές του 2008. Έχει λαϊκιστική, ρατσιστική αφετηρία, προωθήθηκε από την επιχειρηματική Δεξιά, έχαιρε πλήρους κάλυψης από τα ΜΜΕ και στήριξης από τους Ρεπουμπλικάνους πολιτικούς, οι οποίοι έχουν έναν υποκριτικό τρόπο να το χρησιμοποιούν επιλεκτικά και την ίδια στιγμή να το αρνούνται. Η δύναμη του Tea Party πατάει ακριβώς πάνω στο φόβο του μέσου ψηφοφόρου για την κατάρρευση του «αμερικάνικου ονείρου», αλλά αξιοποιεί σε ακροδεξιά κατεύθυνση την πλήρη αποτυχία, αδυναμία και άρνηση του ίδιου του Ομπάμα και του επιτελείου των Δημοκρατικών να ικανοποιήσουν έστω και στο ελάχιστο τις ανάγκες των εκατομμυρίων φτωχών, ανέργων, υποσιτισμένων και να εγγυηθούν το δικαίωμα στην εργασία και τη ζωή. Ο Ομπάμα δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα κατασκευασμένο προϊόν της βιομηχανίας δημοσίων σχέσεων και πολιτικού μάρκετινγκ. Οι πολιτικές που έχει εφαρμόσει μέχρι τώρα στην οικονομία, το περιβάλλον, την υγεία, την εκπαίδευση (οι οποίες βάλονται ως άχρηστες και πολυδάπανες από το Tea Party) φέρουν το στίγμα νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Η αίσθηση που κυριαρχεί είναι ότι έκανε τα πάντα για να σώσει τις τράπεζες και το χρηματοοικονομικό σύστημα αλλά δεν έκανε τίποτα για τους απλούς ανθρώπους. Η απογοήτευση του κόσμου είναι μεγάλη. Ακόμα και τα νομοσχέδια για την κοινωνική προστασία και την υγεία που έφερε, πετσοκόπησαν, υποτίθεται λόγω της αντίθεσης και του πολέμου των Ρεπουμπλικάνων αλλά στην πραγματικότητα λόγω της αναποτελεσματικής και απάνθρωπης πολιτικής λιτότητας που ακολούθησε στο εσωτερικό των ΗΠΑ για να φορτώσει τα βάρη της κρίσης στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Αρπάζοντας την ευκαιρία, το Tea Party και οι Ρεπουμπλικάνοι απαντούν στο υποκριτικό «θέλουμε, αλλά δεν μπορούμε» (λόγω κρίσης) του Ομπάμα, με το ισχυρό όπλο ενάντια σε κάθε κοινωνική δράση του κράτους: «κοστίζει ακριβά και δεν φέρνει αποτελέσματα». Η δυσπιστία του ψηφοφόρου απέναντι στο κράτος εντείνεται από τη διαφθορά των πολιτικών, από τα σκάνδαλα και την σπατάλη, παρά το γεγονός ότι οι απάτες και οι σπατάλες είναι κυρίαρχο φαινόμενο στον ιδιωτικό τομέα και μέσω αυτού περνάει και στο δημόσιο.

Με τη βοήθεια λοιπόν των ελεγχόμενων ΜΜΕ, στις ΗΠΑ η έννοια «κράτος πρόνοιας» έχει μετατραπεί σε «βρισιά» όπως και η λέξη «φτωχός», επειδή δείχνει έναν άνθρωπο που «θεωρεί ότι είναι θύμα του συστήματος και θέλει να ζήσει από τα κρατικά επιδόματα πρόνοιας». Το Tea Party θέλει δραστική μείωση των κοινωνικών δαπανών, χαμηλότερη φορολόγηση των υψηλών εισοδημάτων –που είναι ήδη σκανδαλωδώς χαμηλή!–, αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, εγκατάλειψη στον ιδιωτικό

τομέα –ή στη φιλανθρωπία– των βασικών παροχών του κράτους, πλήρη ελευθερία κινήσεων στις επιχειρήσεις, κανένα περιορισμό για την προστασία του περιβάλλοντος (την αλλαγή των κλιματικών συνθηκών τη θεωρούν μύθο!). Και μαζί μ' αυτά χαρακτηρίζεται από απίστευτο σεξισμό, θρησκοληψία (είναι ενάντια στις αμβλώσεις, γιατί μια κύηση ακόμα κι αν προέρχεται από βιασμό τη θεωρούν «θέλημα Θεού!»), φονταμενταλισμό στα όρια της παράνοιας εξαιτίας του μίσους προς το Ισλάμ, ξενοφοβία και ρατσισμό.

Με βάση αυτά, **το Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα, έχοντας χάσει προ πολλού την επαφή με τις όποιες λαϊκές μάζες και με μια οικονομική ατζέντα που χαρακτηρίζεται από ξεδιάντροπο ταξικό πόλεμο, έθεσε σαν υποψήφιο τον Ρόμνι.** Ο Ρόμνι, άνθρωπος του πετρελαίου, που οφείλει την τεράστια περιουσία του στην κερδοσκοπία, στη μετακίνηση θέσεων εργασίας στο εξωτερικό και στην αξιοποίηση φορολογικών παραδείσων ανά τον πλανήτη. Που σε τηλεοπτική εκπομπή εξηγούσε πως έβγαλε πέρυσι 20 εκ. δολάρια και φορολογήθηκε με 14%, πράγμα δίκαιο γιατί έτσι «ενθαρρύνεται η ανάπτυξη», την ίδια στιγμή που μια αμερικάνικη οικογένεια με ετήσιο εισόδημα 50 χιλ. δολάρια φορολογείται με μεγαλύτερο συντελεστή! Που έχει γράψει βιβλίο που εκθειάζει την εκθρόνιση του εκλεγμένου προέδρου της Ονδούρας από πραξικόπημα (2009) και την σφαγή των κομμουνιστών στην Ινδονησία από τον Σουχάρτο και τη CIA (1964). Εμφανίζεται σαν έμπειρο «αφεντικό», δοκιμασμένο στις «επιχειρήσεις», που μπορεί να βάλει «τάξη» στο σπάταλο κράτος και να τιθασεύσει το δημοσιονομικό έλλειμμα που εκτινάχθηκε από την «κεϋνσιανή»(!) πολιτική των Δημοκρατικών.

Ο Ομπάμα αναμφισβήτητα χρησιμοποίησε το φόβητρο της ακροδεξιάς στροφής του αντιπάλου του για να κερδίσει. Και τα κατάφερε. Το σύστημα στο οποίο κυριαρχούν δύο κόμματα που συναγωνίζονται στις χάρες που κάνουν στους επιχειρηματίες, υποχρεώνει εκατομμύρια Αμερικάνους, αν και αποθαρρυνμένοι από την «ατολμία» του Ομπάμα, να τον ξαναψηφίσουν. Υποτάχθηκαν στη συνήθη για τις ΗΠΑ εκλογή ανάμεσα στο κακό και στο χειρότερο. Και τα δύο κόμματα εξυπηρετούν συμφέροντα του κεφαλαίου και μάλιστα φανερά. Δεν παρουσιάζουν δύο διαφορετικά οράματα για το μέλλον των ΗΠΑ, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους (Ιράκ, Αφγανιστάν κ.λπ.). Εντοπίζει κανείς ωστόσο διαφορά σε πολιτικές, τακτικές και ακόμα σε «φατρίες» του κεφαλαίου που στηρίζουν τον ένα ή τον άλλο.

Είναι σωστό αυτό που είπε ο Ασάντζ του Wikileaks ότι ο Ομπάμα είναι ένας «λύκος με προβιά προβάτου»! Από την άλλη, μια νίκη του Ρόμνι θα απελευθέρωνε ακροδεξιές πολιτικές όχι μόνο στις ΗΠΑ αλλά και στην Ευρώπη και σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Η πραγματική ελπίδα βρίσκεται μόνο μέσα στα κινήματα που αρχίζουν να κάνουν αισθητή την παρουσία τους και στις ΗΠΑ.



και τις «γκάφες» των πολιτικών σαν ένα αποχαυνωμένο εκλογικό σώμα. Το αποτέλεσμα λοιπόν δεν θα κριθεί από το ποιο πρόγραμμα αλλά από το ποια καμπάνια είναι καλύτερη. Τα προγράμματα των δύο κομμάτων, που ούτως ή άλλως δεν διαφέρουν και τόσο στα μείζονα, είναι επί της ουσίας δευτερεύοντα. Το καλύτερο σόου κερδίζει...

Το οικονομικό και πολιτικό σκηνικό

Το πρώτο χαρακτηριστικό είναι ότι η κρίση έχει στραπατσάρει το «αμερικάνικο όνειρο», κάνοντας τη δουλειά

και εξουσίας. Έδειξε επίσης πολύ καθαρά το πώς οι αστυνομικές δυνάμεις εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κράτους και των επιχειρήσεων, μιας και αντιμετωπίστηκε με σκληρή καταστολή. Αν και δεν έθεσε εμφανώς ζήτημα καπιταλισμού, ωστόσο **επέφερε μια συνειδητοποίηση των ταξικών διαφορών και συμφερόντων.** Αυτό έπαιξε το ρόλο του και στις εκλογές, παρά το γεγονός ότι πολύ σωστά το κίνημα δεν είχε ρητή εκλογική δέσμευση, ότι δεν υπήρξε συμμαχία του με τους «προοδευτικούς» Δημοκρατικούς!